

இமாம் ஜாபர்சாதிக் ரலியல்லாஹுஅன்ஹு

IMAM JAFAR SADIQ HISTORY (in Tamil)

ஆசிரியர்: மௌலவி எஸ். அப்துல் வஹ்ஹாப்
பாகவி

முன்னெழுத்து

திறமை மிக்க எழுத்தாளராகவும் தலைசிறந்த பேச்சாளராகவும் விளங்கிய இமாம் ஜாபர்சாதிக் (ரலியல்லாஹுஅன்ஹு) அவர்களை பற்றிய முழு வரலாறு ஒன்று இன்றுவரை தமிழில் வெளிவரவில்லை என்பது ஆச்சரியமல்ல; அவர்களைப் பற்றிய முழுநூல் அரபி மொழியிலேயே காணப்படவில்லை என்பதுதான் ஆச்சரியம்!

தத்துவக் கவிஞராகவும் ஆத்மிக ஞானியாகவும் வாழ்ந்த இமாமவர்கள், அரபி மொழியில் மார்க்க நூல்கள் எழுதிய எல்லா எழுத்தாளர்களையும் கவர்ந்திருக்கிறார்கள். எனினும் அவர்களைப் பற்றிய துணுக்குச் செய்திகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காணப்படுகின்றனவே தவிர, அவர்களைப் பற்றிய முழு வரலாறு ஒன்றை எந்த ஆசிரியரும் எழுதவில்லை. அல்லது எழுதியதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

அரபி, ஆங்கிலம், உர்து, பாரசீகம் ஆகிய மொழிகளில் சிறியதும் பெரியதுமாக வெளி வந்திருக்கிற நூல்கள் பலவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த நூல் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நூலில் முழுமையாக ஒரே ஓர் அத்தியாயம் கூட வெறும் கற்பனையினால் உருவாக்கப்படவில்லை. சூழலை விளக்கும் எண்ணத்தினால் சிலபகுதிகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி விரிவுபடுத்துவதற்கு அமீர் அலி, S.F. மஹ்முத், ஜலாலுத்தீன் சுயூதி முதலானவர்களின் நூல்கள் துணை நிற்கின்றன.

நாகூர், நீடுர். கோவை ஆகிய இடங்களில் வாழ்கிற மார்க்க அறிஞர்கள் சிலர் இந்த நூலுக்கு உதவி செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் உதவி பாராட்டத் தகுந்தது.

இந்த நூலின் பெருமையில் ஹைதராபாத் உஸ்மானியா சர்வ கலாசாலையின் நூல் நிலையத்திற்குப் பெரும்பங்கு உண்டு.இந்த நூல் நிலையத்தின் ஒத்துழைப்பினால் எனக்குக் கிடைத்த பாரசீக நூல் ஒன்று குறிப்பிடத் தகுந்தது. இந்தப் பாரசீக நூல் மட்டும் இல்லை என்றால் இந்தத் தமிழ் நூலை இவ்வளவு விரிவாக என்னால் எழுதியிருக்க முடியாது. நூல் நிலைய நிர்வாகிகளுக்கு என்னுடைய ஆழிய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் சிறந்து விளங்கிய ஆத்மிகத் தந்தை பற்றிய முழு வரலாறு ஒன்றை எழுதி, என் மதிப்பிற்குரிய வாசகர்களாகிய உங்கள் முன்னால் வைக்கும் பேறு கிடைத்தது குறித்துப் பெருமகிழ்வு அடைகிறேன்.

ஆரம்பமும் புகழனைத்தும்! முடிவுமான இறைவனுக்கே!

5-A.

தலைமாட்டுத்தெரு.

سيدعبدالوهاب عنى عنم

நாகூர். 611002.

தொலைபேசி : 86

இமாம் ஜாபர்சாதிக்

பெருமானாரின் திருப் போரான இமாம் ஹுசைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்கள் கர்பலாவில் உயிர்நீத்து ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன.

மதீனாவில் இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் மார்க்கப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இமாம் ஹுசைன் அவர்களுக்குப் பின்னர் 'இமாம்' என்ற பதவிக்கு வந்த ஸைனுல் ஆபிதீன் அரசியலை விட்டுத் தனித்து நின்று இறைப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் குமாரரான முஹம்மது பாகிரும் மதீனாவிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பெருமானாரின் காலத்தில் மதீனமா நகரில் நிறுவப்பட்ட அரசு இப்போது திமஷ்கிலிருந்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தது. உமையாக்களில் ஒருவரான அப்துல் மலிக் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார். அவரை ஒரு சாரார் பாராட்டினார்கள். மறுசாரார் தூற்றினார்கள் பெருமானாரின் காலத்திற்கு முன்னாலிருந்தே உமையாவின் சந்ததியாருக்கும் ஹாஷிமின் சந்ததியாருக்குமிடையில் நிலைத்திருந்த பகைமைக்குத் தூபம் போடுகிறவர்கள் இஸ்லாமிய நாடு முழுவதிலும் காணப்பட்டார்கள். அபூபக்கர் சித்திக், உமர் (ரலியல்லாஹுஅன்ஹுமா) முதலான நபித் தோழர்கள் சென்ற வழியை மறந்து விட்டுப் புதியதொரு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்துச் செயல்பட்ட உமையாக்கள் கண்டனத்திற்குள்ளானார்கள். அவர்களைத் திருத்த வேண்டிய மகத்தான பொறுப்பு அப்போதைய சமுதாயத் தலைவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

பிறப்பு

இந்தக் கட்டத்தில்தான் இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் மதீனாவில் பிறந்தார்கள். அப்போது ஹிஜ்ரி 80. அவர்கள் பிறந்த நேரம், வெள்ளிக் கிழமை காலை சூரியோதயத்திற்குச் சிறிது முன்னால் அவர்களின் பிறப்புக் குறித்து வரலாற்றுசிரியர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்து வேற்றுமையையும் இங்கு குறிப்பிடுவது நல்லது என்றே நினைக்கிறேன்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் ஹிஜ்ரி 83-ல் ஒரு திங்களிரவு பிறந்ததாகச் சிலர் குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்தக் கருத்துக்கு உரியவர் 'மனாகிபுல் அயிம்மா' என்ற நூலின் ஆசிரியர்.

'ரவ்லதுல் வாயிலீன்', 'ஆலாமுல் வரா' ஆகிய நூல்களின்ஆசிரியர்கள் "ஹிஜ்ரி 83, ரபியுல்அவ்வல், திங்களிரவு, பிறை 17" என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

தந்தையார் இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களும் பாட்டனார் இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களும் குழந்தையை ஆவலோடு பார்த்தார்கள். குழந்தைக்கு ஜாபர் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது.

ஜாபர் என்பவர் அலியாரின் சகோதரர். பெருமானாரின் காலத்தில் உயிர் பெற்றிருந்த இப்பெயர் ஆறாவது தலைமுறையில் இமாம் சாதிக் அவர்களுக்குச் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

"ஜாபர் என்பது சொர்க்கத்திலுள்ள ஓர் ஆற்றின் பெயர்" என்கிறார் அபுல் காசிம் சஹாப். 'இமாம் ஜாபர்சாதிக் வரலாறு' என்ற பெயரில் இவர் பாரசீக நூல் ஒன்று எழுதியிருக்கிறார்.

சிறப்புப் பெயர்கள்

இமாமவர்களின் முழுப் பெயர் அபூ அப்தில்லாஹ் ஜாபர். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்புப் பெயர்: சாதிக். உண்மையாளர் என்பது பொருள். பெயருக்குத் தகுந்தாற்போல் அவர்களின் வாழ்வும் வாக்கும் உண்மையின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தன.

இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களுக்கு வேறு சில பெயர்களும் இருக்கின்றன. ஸாபிர், பாஸில், தாஹிர் ஆகிய பெயர்களை இங்கு குறிப்பிடலாம். முறையே இவற்றின் பொருள்: பொறுமையாளர், உயர்ந்தவர், தூய்மையானவர். இந்தச் சிறப்புப் பெயர்கள் அனைத்தையும் விட சாதிக் என்ற பெயரே பிற்காலத்தில் பெரிதும் பிரசித்தம் அடைந்தது. அவர்களிடமிருந்து கிடைத்த வைத்திய ஆலோசனைகளை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி தூலுக்குக் கொடுத்த ஆசிரியர் ஒருவர் அதற்கு இப்படிப் பெயரிட்டிருக்கிறார்: "சாதிக்கின் வைத்தியம் பிற்காலத்தில் சாதிக் என்ற பெயர் எவ்வளவு பிரசித்தம் அடைந்தது என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

இமாம் ஜாபர் சாதிக்கைத் தவிர்த்து இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களுக்கு வேறு சில குழந்தைகளும் பிறந்தன. அப்துல்லாஹ் என்பவர் இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தவர். இவர் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு உடன் பிறந்த சகோதரர். இந்த இருவரையும் ஈன்றெடுத்தவர் உம்மு பர்வா.

பரம்பரை

உம்மு பர்வாவின் தாய்க் கிளை, பாரசீக அரசுப் பரம்பரையுடன் சென்று முடிகிறது. யஸ்த் ஜர்த் என்ற சாசானிய அரசரின் குமாரிகளில் ஒருவர் இமாம் ஹுசைன் அவர்களுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டார். இந்த வழியில் இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் பிறந்தார்கள். அபூபக்ர் சித்தீக் அவர்களின் குமாரரான முஹம்மது, யஸ்த் ஜர்தின்

குமாரிகளில் மற்றொருவரை மணந்து கொண்டார். இவர்களுக்குப் பிறந்தவர் காசிம். இவர் உம்மு பர்வாவின் தந்தை.

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களுக்கு இப்ராஹீம் என்று ஒரு குழந்தை பிறந்தது. இப்ராஹீமை ஈன்றெடுத்தவர் உம்மு ஹகீம். இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் மனைவிகளில் இவர் மற்றொருவர்.

ஸைனப், உம்முசல்மா ஆகியவர்கள் இமாம்சாதிக் அவர்களின் சகோதரிகள். இவர்கள் அனைவரிலும் இமாம்சாதிக் அவர்களே பிற்காலத்தில் பெரும்புகழ் பெற்றார்கள்.

இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் தந்தை வழியில் அலீ (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களுடன் சேர்கிறார்கள். நபிப் பரம்பரையில் தோன்றிய பன்னிரண்டு இமாம்களில் இமாம் சாதிக் அவர்கள் ஆறாவதாக வருகிறார்கள். அவர்களின் தந்தையாரான முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் இமாம் ஸைனூல் ஆபிதீனின் புதல்வர். இவர், தியாகத் திலகம் ஹுசைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களின் குமாரர். எனவே, இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் தந்தை வழியில் 'ஹுசைனீ' என்று அழைப்படுகிறார்கள். ஹுசைனின் பரம்பரையில் தோன்றியவர் என்று அர்த்தம்.

தாய் வழியில் அவர்கள் முதல் கலீபாவான அபூபக்கர் சித்தீக் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறார்கள். ஜாபர் அவர்களின் அன்னையார் உம்மு பர்வா என்று ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இவரது தந்தை காசிம் காசிமின் தந்தையார் முஹம்மது. இவர், அபூபக்கர் சித்தீக் அவர்களின் குமாரர்களில் ஒருவர்.

ஜாபர் சாதிக் அவர்களின் அன்னையாரான உம்மு பர்வாவின் தாயார் அஸ்மா. இவர், அப்துர் றஹ்மானின் குமாரி. அபூபக்கர் சித்தீக் அவர்களின் குமாரர்களில் இவர் மற்றொருவர்.

இப்படிப் பார்க்கும்போது இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் தாய் வழியில் இரண்டு விதங்களில் அபூபக்கர் சித்தீக்குடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

பிற்காலத்தில் இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் இதை இப்படிக் குறிப்பிட்டார்கள்: "அபூபக்கர் சித்தீக் அவர்கள் என்னை இரண்டு தடவைகள் பெற்றெடுத்தார்கள்!"

தந்தையாரும் பாட்டனாரும்

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களை முறைப்படி வளர்த்துப் பக்குவப்படுத்திய பெருமையில் பெரும்பகுதி தந்தையாரையும் பாட்டனாரையுமே சேர்கிறது. "ஒரு மனிதனின் குழந்தைப் பிராயமும் வாலிபப் பருவமும் சிறப்பான சூழலில் அமைந்துவிட்டால், அவனுடைய எதிர்கால வெற்றிக்கு உத்திரவாதம் கொடுக்கலாம்" என்ற கருத்து

எவ்வளவு உண்மையானது என்பதை இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களின் வாழ்விலிருந்து நாம் உணரலாம்.

பாட்டனார் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களுடனும் தந்தையார் முஹம்மது பாகிர் அவர்களுடனும் இமாம் சாதிக் அவர்கள் செலவிட்ட ஆண்டுகளில் எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும் இமாம் சாதிக் அவர்களின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு அஸ்திவாரம் போட்டன. இப்படி கழிந்த ஆண்டுகள் ஏறத்தாழ 33.

பதினொரு வயது நிரம்பும் வரை அவர்கள் தமது பாட்டனாரான இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களிடம் வளர்ந்தார்கள். இதற்கிடையில் இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்கள் அந்தப் பிஞ்சு மனத்தில் எதையெல்லாம் திணிக்க வேண்டுமோ அதை எல்லாம் திணித்து விட்டார்கள். திருக்குர்ஆனின் கருத்துக்களும் பெருமானாரின் பொன்மொழிகளும் இமாம் சாதிக் அவர்களது நெஞ்சத்திற்குள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் புகுந்தன.

இந்த வகையில் இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களை ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் முதல் ஆசிரியர் என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

இமாம் சாதிக் அவர்களுக்குக் கருத்தறியும் காலம் வருவதற்கு முன்பே பாட்டனார் மரணமடைந்து விட்டார்கள். பாட்டனாருடன் இமாம் சாதிக் கழித்த காலம் பதினொரு ஆண்டு, பத்துமாதம், எட்டுநாட்கள்.

அன்றிலிருந்து இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் தம் குமாரரை முறைப்படி வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஒழுக்கம், பணிவு, பொறுமை, நம்பிக்கை, இறையச்சம் முதலான பண்புகளைப் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் தம் குமாரருக்குப் போதித்தார்கள். திருக்குர்ஆனின்

உட்பொருள்கள், மார்க்கத்தில் மறைந்திருக்கும் மர்மங்கள் ஆகியவற்றை எல்லாம் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி எடுத்துக் கூறினார்கள். மொத்தத்தில் நபிப் பரம்பரையினருக்குத் தலைவர் என்ற முறையில் தாம் வகித்த பொறுப்புக்குத் தம் குமாரரை அவர்கள் தயார் செய்து விட்டார்கள்.

இந்த வகையில் இமாம் முஹம்மது பாகிரை இமாம் சாதிக் அவர்களின் இரண்டாவது ஆசிரியர் என்று குறிப்பிடலாம்.

இப்படித் தந்தையாருடன் அவர்கள் கழித்த காலம் பத்தொன்பது ஆண்டு, பத்து மாதம், பன்னிரண்டு நாட்கள்.

மக்கா யாத்திரை

ஹிஜ்ரி 106-ல் இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் தம் தந்தையாருடன் 'ஹஜ்'ஜுக்குச் சென்றார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு வயது 26.

நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்திகளை வைத்துப் பார்க்கும் போது, இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களுக்கு இது முதல் ஹஜ் என்றே தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்போது, ஓராண்டு காலத்திற்கு முன்னர் திமஷ்கில் பதவி ஏற்றிருந்த ஹிஷாம் பின் அப்துல் மலிக்கும் மக்காவிற்கு வந்திருந்தார்.

மக்கமா நகரில் ஒரு கூட்டத்தில் இமாம் சாதிக் அவர்கள் பேசினார்கள். "புகழனைத்தும் இறைவனுக்கே உரித்தானது. அவன் உண்மையின் அடிப்படையில் பெருமானாரைத் திருத் தூதராக அனுப்பினான். அதன் மூலம் எங்களுக்குத் தனிச் சிறப்பை ஏற்படுத்தினான்" என்று ஆரம்பித்த அந்தப் பேச்சு பெரும்பாலோரைக் கவர்ந்தது.

இமாமவர்களின் நாவன்மை வளர்வதற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பம் பெரிதும் துணை செய்தது.பிற்காலத்தில் அவர்கள் பேசிய

பேச்சுக்களைப் பார்க்கும்போது இந்த உண்மை நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது.

உதாரணத்திற்கு ஒன்று பார்ப்போம்.

நமது நாயன் தன்னுடைய அன்புக்கும் அருளுக்கும் அன்பளிப்புக்கும் எவ்விதத் தடையையும் ஏற்படுத்தி வைக்கவில்லை. இறையன்பு என்பது எல்லையற்றது. இறையருள் என்பது அளவிட முடியாதது. அவன் அள்ளிக் கொடுத்திருக்கும் அன்பளிப்புகள் வரம்பு கட்ட முடியாதவை.

"அவனுடைய அன்பையும் அருளையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், வேறு எங்கும் போக வேண்டியதில்லை. நமது முன்னோரின் வாழ்வை எண்ணிப் பார்த்தாலே போதுமானது. தீய செயலும் கொடிய எண்ணமும் படைத்த அவர்களுக்கு மத்தியில் அப்துல்லாஹ்வின் குமாரரான முஹம்மது (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அவர்களைத் திருத்தாததாக அனுப்பினானே, அது ஒன்று போதாதா அவனுடைய அன்பையும் அருளையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்கு?

"சிறப்பும்கண்ணியமும் வாய்ந்த இடத்தில் அவர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களின் குலத்தைப் பற்றி மற்ற எவரும் வாய் திறக்கவில்லை. அவர்களின் குணத்தை மற்றவர்கள் தங்கம் என்றார்கள். வேதம் தெரிந்தவர்கள் இந்தத் திருத் தூதர் பற்றிய அறிகுறிகளை முன்கூட்டியே உணர்ந்திருந்தார்கள். எனவே, அவர்கள் எல்லாரும் இந்தத் திருத்தூதரின் குணத்துக்கு விளக்கம் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்பே தெய்வ நூல்கள் விளக்கம் கொடுத்து விட்டன.

"அவர்கள் நாகரிகத்தை உலகத்திற்குக் கொடுத்தார்கள் ஏழைகளுக்கு உதவும் மனப்பான்மை அவர்களிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது. தமக்குப் பின்னால்

உலகில் தோன்றப் போகிற மக்களுக்கு அவர்கள் நற்செய்தி கொடுத்தார்கள்.

"அவர்களின் சந்ததியில் தோன்றிய தலைவர்களுக்கு இறைவன் அறிவுப் புதையலை உரிமையாக்கினான். புனித வழிக்கு ஒளி காட்டக் கூடிய கலங்கரை விளக்கங்களாக அவர்களை அமைத்தான். மனத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து அவர்களுக்குக் கிடைத்த அறிவு வருணனைக்கு அப்பாற்பட்டது.

"இப்படிப்பட்ட தலைவர்களுக்குச் சில உரிமைகள் இருக்கின்றன, அவற்றை ஒருவன் தெரிந்து கொண்டால் மதப் பற்றுதலில் கிடைக்கும் இன்பத்தை அவனால் அனுபவிக்க முடியும். ஏனெனில் சமுதாயத் தலைவரை இறைவன் மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைத்து வைத்திருக்கிறான் ; அவருக்குக் கண்ணியத்தையும் சிறப்பையும் கொடுத்து உயர்த்தி வைத்திருக்கிறான்

"இமாம் ஹுசைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களின் சந்ததியிலிருந்து இப்படிப்பட்ட தலைவர்களை அவன் உருவாக்குகிறான். ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராகத் தலைவர்களைத் தோற்றுவிக்கும் பொறுப்பு இறைவனுடையது. இப்படி ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் ஒவ்வொரு தலைவரை அவன் ஏற்படுத்தி விடுகிறான் .

"திருக்குர்ஆனை அடிப்படையாக வைத்து மக்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய மகத்தான பொறுப்பு அவருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. தன்னலத்தைத் துறந்து பொது நலத்துக்காகத் தம்மை அர்ப்பணிக்க வேண்டிய கண்ணான கடமை அவர் தலையில் விழுகிறது.

"இமாம் எனப்படும் தலைவர் இறைவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். மக்களுக்கு வாழ்வாகவும் இருளுக்கு ஒளியாகவும் இஸ்லாத்துக்குத் துணையாகவும் நின்று செயல்பட வேண்டியவர். அவர் நாட்டுக்கு நல்லொளியும் வீட்டுக்கு விளக்கொளியுமாகத் திகழ்கிறார்,

"இப்படிப்பட்ட உண்மையான தலைவர்கள் எப்போதும் இறைவனின் நிழலில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எப்போதும் இறைவன் கண்காணிக்கிறான்.

"இதுமாதிரி உண்மைத் தலைவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே தோன்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஆதம் நபியின் சந்ததியில் சிலர் தோன்றினார்கள். நூஹ் நபியின் சந்ததியில் வேறு சிலர் உருவானார்கள். இப்ராஹீம் நபியின் சந்ததியில், இஸ்மாயீல் நபி வழியில் பெருமானார் தோன்றினார்கள். பெருமானாரின் சந்ததியிலிருந்து இன்று சமுதாயத் தலைவர்கள் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

"இவர்களை இறைவனின் கண்கள் எப்போதும் கண்காணிக்கின்றன. இந்தக் கண்காணிப்பின் கீழ் அவர்களின் உள்ளத்தில் தோன்றும் தீய உணர்வுகள் நசுக்கப்படுகின்றன. அறியாமை கொண்டவர்களும் விதண்டாவாத மனப்பான்மை படைத்தவர்களும் தடுமாறும் போது இவர்கள் வெற்றிக்குப் பாதை காட்டுகிறார்கள். தமக்கு முன்னால் வாழ்ந்த சமுதாயத் தலைவர்களின் அடிச்சுவட்டில் நின்று

மக்களுக்குத் தோன்றும் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் தீர்வு காட்டுகிறார்கள். இந்த உண்மையை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை..."

-இப்படி இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர் பேசுகிறார்கள். இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னர் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு 'இமாம்' என்று பட்டம் சூட்டப்படுகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட பேச்சின் கருத்தோட்டத்தை வைத்துப் பார்க்கும்போது, சமுதாயத் தலைவர் என்ற பதவிக்கு வந்த பிறகுதான் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இப்படிப் பேசியிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்க வாய்ப்பு உண்டு.

மக்காவுக்கு வந்திருந்த கலீபா ஹிஷாம். இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களையோ ஜாபர்சாதிக் அவர்களையோ சந்திக்கவில்லை. தந்தையும் மகனும் மக்காவுக்கு வந்திருக்கும் செய்தியை முதலில் அறிந்தவர் மஸ்லமா பின் அப்துல் மலிக், இவர் ஹிஷாமின் சகோதரர்.

"இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் ஜாபர் சாதிகை அழைத்துக் கொண்டு இங்கு வந்திருக்கிறார்கள்" என்று மஸ்லமா கூறியதற்கு ஹிஷாம் நேரடியாக எதுவும் சொல்லவில்லை.

'ஹஜ்' வேலையை முடித்துக் கொண்ட ஹிஷாம் நேராகத் தலைநகருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களும் ஜாபர்சாதிக் அவர்களும் மதீனாவுக்குத் திரும்பி விட்டார்கள்.

ஹிஷாம் பற்றி

திமஷ்க் நகரில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த ஹிஷாமைப் பற்றி வரலாற்றசிரியர்கள் தெளிவாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆட்சிப் பொறுப்பை முறைப்படி நிர்வகிப்பதற்கு வேண்டிய திறமை அவரிடம் இருந்தது. இஸ்லாத்தின் இரண்டாம் கலீபாவான உமர் (ரலியல்லாஹுஅன்ஹு) அவர்கள் நடந்து கொண்டது போல், குடிமக்களின் குறைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு முயற்சிகள் அனைத்தும் செய்தார் ஹிஷாம். தம் ஆட்சிக்குட்பட்ட வட்டாரங்கள், சிற்றூர்கள் அத்தனைக்கும் அவர் பிரயாணம் செய்தார். தாம் கண்டறிந்த குறைகளை உடனுக்குடன் நிவர்த்தி செய்தார். பொறுப்பில் குறைவைத்த வட்டார நீதிபதிகளைத் தண்டித்தார். இன வேற்றுமை, குல வேற்றுமை, மத வேற்றுமை முதலான எதற்கும் தலை சாயக்காமல் நடுநிலையில் நின்று எல்லாருக்கும் ஒரே விதமாகத் தீர்ப்பு வழங்கினார்.

கிறிஸ்துவர்களிடமிருந்து நியாயமற்ற முறையில் கைப்பற்றப்பட்ட தேவாலயங்கள் அவர்களிடமே திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன. குடிமக்களின் அமைதியைக் கெடுக்கக் கூடிய பிரச்சினைகள் அத்தனைக்கும் கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

நபிப் பரம்பரையினர் மீது அவர் கொண்டிருந்த வெறுப்பையும் விருப்பையும் இங்கு நாம் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். அவர்கள் மீது அவர் பேரன்பு கொண்டிருந்தார் என்று குறிப்பிடுவதற்கு வழியில்லை. வரலாற்றை நடுநிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது, சில வேளைகளில் அவர் பரம்பரை வழியில் தோன்றியிருந்த வெறுப்புக்குத் தலை சாய்த்ததாகவே தெரிகிறது.

இந்த வெறுப்பு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. உமையாவுக்கும் ஹாஷிமுக்குமிடையில் சொத்துப் பிரச்சினை குறித்து உருவான பகையுணர்வு, பெருமானாரின் காலத்தில் அபூசஃப்யானின் உருவத்தில் வெளிப்பட்டது. பின்னர் அலி (ரலலியல்லாஹுஅன்ஹு) அவர்களுக்கும் முஆவியா (ரலலியல்லாஹுஅன்ஹு) அவர்களுக்குமிடையில் இந்தப் பகைமை புகுந்து புரட்சியை விளைவித்தது. அப்புறம். ஹுசைனாரின் காலத்தில் யஸீது மூலம் அது செயல்பட்டது. ஹுசைனாரைக் கொன்றது யஸீதுதான் என்று வரலாற்று ரீதியாக நிரூபிக்க முடியாவிட்டாலும், அவர்களுக்கு மத்தியில் பகைமை இருந்தது முற்றிலும் உண்மை.

இப்படிப் பல தலைமுறைகளைக் கடந்து வந்திருக்கும் பகைமைக்கு ஹிஷாம் தலை சாய்த்தது எவ்விதத்திலும் அதிசயமானதல்ல. இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களிடம் ஹிஷாம் நடந்து

கொண்டவிதத்தைப் பார்க்கும் போது, வெறுப்புக்கும் விருப்புக்குமிடையில் அவர் திண்டாடினார் என்ற உண்மை நன்றாகத் தெரிகிறது.

மக்கமா நகரிலிருந்து தலைநகருக்கு வந்த ஹிஷாம் முதற்காரியமாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். மதீனமா நகரின் அதிகாரியொருவருக்கு அனுப்பப்பட்ட அக்கடிதத்தில், இமாம் முஹம்மது பாகிர், ஜாபர்சாதிக் ஆகிய இருவரையும் வற்புறுத்தி திமஷ்க் நகருக்கு அனுப்புமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். எனவே, தந்தையாரும் குமாரரும் தலைநகருக்குப் புறப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

திமஷ்க் பிரயாணம்

தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து செய்த பிரயாணங்களில் இது மிக முக்கியமான ஒன்று. இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களின் வரலாற்றில் இந்தப் பிரயாணம் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

இந்தப் பிரயாணம் பற்றி ஜாபர்சாதிக் அவர்களே இப்படிக்கூறுகிறார்கள்:

"... நாங்கள் மதீனாவிலிருந்து திமஷ்க் செல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. ஹிஷாம் நடந்து கொண்ட முறை திருப்தியற்றது. மூன்று நாட்கள் வரை அரண்மனை மண்டபத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் உரிமையை அவர் எங்களுக்குக்

கொடுக்கவில்லை. நான்காம் நாள் அவருடைய அனுமதியும் அழைப்பும் வந்தன.

"நாங்கள் அரச சபைக்குள் பிரவேசித்தோம். நாங்கள் மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்த போது ஹிஷாம் ஆட்சிப் பீடத்தில் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தார். ஆயுதம் தாங்கிய அரசாங்க அதிகாரிகள் நாலா புறமும் பரவலாக நின்றார்கள். சற்றுத் தூரத்திலிருந்த ஒரு குறியைப் பார்த்து அவர்கள் அம்பு எறிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

"என் தந்தையாரைப் பார்த்ததும் ஹிஷாம் கூறிய முதல் வார்த்தைகள் இவை : 'இவர்களுடன் சேர்ந்து நீங்களும் அம்பு வீசுங்கள்.' இந்தக் கட்டளையை நானும் எதிர்பார்க்கவில்லை; என் தந்தையாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை."

சலவைக் கற்களாலும் தங்கத்தினாலும் தளம் போடப்பட்டிருந்த அந்தப் பெரிய மண்டபத்தில் வில்லையும் அம்பையும் ஏந்திக் கொண்டு பலர் நின்றார்கள். தங்க இழையோடிய சிவப்பு விரிப்பு ஒன்றில் உட்கார்ந்திருந்த ஹிஷாம் சிவப்பு நிறப் பட்டாடை அணிந்திருந்தார், கஸ்தூரியும் அம்பரும் சேர்ந்ததால் ஏற்பட்ட கலப்பு மணம் அவரிடமிருந்து பரவிக் கொண்டிருந்தது.

"ஏன் நிற்கிறீர்கள்? இவர்களைப் போல நீங்களும் அம்பு வீசுங்கள்" என்றார் ஹிஷாம்.

"நான் வயோதிகள். அம்பெறியும் காலத்தை நான் கடந்து விட்டேன். அது இளைஞர்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை. அவர்களே அந்த வேலையைச் செய்யட்டும். எனக்கு அம்பு வீசத் தெரியாது!" என்று இமாம் முஹம்மது பாகிர் பதிலளித்தார்கள்.

ஹிஷாமின் கண்கள் சிவந்தன.

"இறைவன் மீது ஆணை ! உம்மை நான் விடப் போவதில்லை. நீர் செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாமல் தூக்கி எறிந்து பேசி விட்டீர். அதற்கு இப்போதே தண்டனை கொடுக்கப் போகிறேன். அம்பு வீசத் தெரியாதவர்கள் உயிரோடிருப்பதில் லாபமில்லை" என்றவர் ஆயுதம் தாங்கிய அதிகாரி ஒருவருக்குக் கட்டளையிட்டார்: "இந்த மனிதனை இப்போதே தீர்த்துக் கட்டிவிடு!"

உமையாவின் சந்ததியில் தோன்றிய அந்த அதிகாரி வில்லையும் அம்பையும் தூக்கிப் பிடித்து இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் நெஞ்சைக் குறி பார்த்தார்.

இந்தக் கட்டத்தில் இமாம் பாகிர் அவர்கள் வியக்கத்தக்க விதத்தில் நடந்து கொண்டார்கள். அதை ஜாபர் சாதிக்கும் எதிர்பார்க்கவில்லை; அங்குள்ள அதிகாரிகளும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஹிஷாம் கூட அதை எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. இமைக்கும் நேரத்தில் எல்லாம் நடந்து விட்டது.

இதற்கு மேல் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

"நாங்கள் நின்ற இடத்திலிருந்து பாய்ந்து சென்ற என் தந்தையார் அந்த அதிகாரியின் கையிலிருந்த வில்லையும் அம்பையும் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். அம்பு வீசுவதற்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த குறியின் பக்கம் அவர்கள் திரும்பினார்கள். அவர்கள் வீசிய முதல் அம்பு குறியின் மத்தியில் குத்தி நின்றது. அவர்கள் எய்த இரண்டாவது அம்பும் தன் குறிக்கு வந்து விட்டது. இதன்பின் அவர்கள் வீசிய எல்லா அம்புகளும் குறியைத் தொட்டுக் குத்தி நின்றன.

"வில்லையும் அம்பையும் ஏந்தி நின்ற வீரர்களைப் போலவே ஹிஷாமும் தம்மை மறந்திருந்தார். பழுத்த வயோதிகத்தில் வாழும் இந்த 'இமாமு'க்கு இவ்வளவு திறமை எப்படி வந்தது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது அவரது கண்களில் கனிவு மட்டுமின்றி, பணிவும் தெரிந்தது. ஆச்சரியமும் அத்துடன் சேர்ந்திருந்தது. 'ஜாபரின் தந்தையே! நீங்கள் நன்றாக அம்பு வீசுகிறீர்கள். நீங்கள் எய்த எந்த அம்பும் வீணாகவில்லையே! இந்தத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் அனைவரையும் விட உங்களுக்கு இதில் தேர்ச்சி இருக்கிறது என்பதை இப்போதுதான் நான் உணர்கிறேன்!' என்று அவர் கூறிய வார்த்தைகள் இன்றைக்கும் என் செவிகளில் ஒலிக்கின்றன.

"இப்போது நானும் தந்தையாரும் ஹிஷாமுக்கு அருகில் தனித்தனி ஆசனங்களில் உட்கார்ந்திருந்தோம். என் தந்தையாரின் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் தெரியவில்லை. எல்லையில்லாத நீலவானில் அவர்களின் கண்கள் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தன. தீய எண்ணத்தை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு தான் ஹிஷாம் தம்மை இங்கு அழைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்து கொண்டு விட்டார்கள். அவர்களின் முகத்திலும் கண்களிலும் சினத்தின் சின்னம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

"இது ஹிஷாமுக்குப் பிடிக்கவில்லை. என் தந்தையாரின் முகத்தில் தெரிந்த சினக்குறி அவரைச் சித்திரவதை செய்தது தம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து நின்று அதில் அமருமாறு என் தந்தையாரை வேண்டிக் கொண்டார். அவர்களின் முகத்துக்கு அருகில் குனிந்து நீங்களும் நானும் ஒரே மரத்துக் காய்கள்தான். நாம் இருவரும் அப்து மனாஃபின் சந்ததியிலிருந்தே நமக்கிடையில் பகைமை எதற்கு?" என்றார்."

ஹிஷாம் கூறியது உண்மைதான். அப்து மனாஃபின் குமாரர் ஹாஷிம் ஹாஷிமின் சந்ததியிலிருந்து இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அப்துமனாபின் குமாரர்களில் மற்றொருவர் அப்துஷ்ஷம்ஸ். இவருக்கு மகனாகப் பிறந்தவர் உமையா. திமஷ்கில் ஆட்சி புரிந்த கலீபாக்கள் உமையாவின்

சந்ததியிலிருந்துதோன்றியிருக்கிறார்கள். இப்படி திமஷ்கைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த கலீபாக்களில் ஏழாவதாக வந்திருக்கிறார் ஹிஷாம்.

கலீஃபா ஹிஷாம் அப்படிக் கூறியதற்கு இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் என்ன சொல்லியிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறீர்கள்? அதை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களே கூறுகிறார்கள்:

"என் தந்தையார் ஹிஷாமை நேருக்குநேர் பார்த்தார்கள்.'உண்மைதான். நான் மறுக்கவில்லையே! நாம் இருவரும் ஒரே வித்திலிருந்துதான் தோன்றியிருக்கிறோம். ஆனால் இறைவன் உங்களுக்கு ஒரு வேலையையும் எங்களுக்கு வேறொரு வேலையையும் கொடுத்திருக்கிறான். தன்னுடைய இரகசியங்களை அவன் எங்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறான். இந்தப் பாக்கியத்தை வேறு யாருக்கும் அவன் கொடுக்கவில்லை!" என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார்கள்.

"இதற்கு ஹிஷாம் நேரடியாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை மார்க்கம் சம்பந்தமாகப் பல வினாக்களை எழுப்பி அவற்றிற்கு விளக்கம் கேட்டார். அவர் எழுப்பிய வினாக்கள் அத்தனைக்கும் என் தந்தையார் தெளிவாகப் பதில் கொடுத்தார்கள்.

"இந்த உரையாடலினால் ஹிஷாமின் உள்ளத்தில் தெளிவு பிறந்திருக்க வேண்டும். தலையைத் தொங்கப்

போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தவர் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்தார். 'உங்களுக்கு ஏதேனும் தேவையுண்டா? என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஏதேனும் இருக்கிறதா? சொல்லுங்கள், முடித்துத் தருகிறேன்' என்றார்.

"என் தந்தையார் கொஞ்சமும் தயங்காமல் தம் கருந்தைத் தெரிவித்தார்கள். 'நானும் என் மகனும் மதீனாவிலிருந்து திமஷ்க் வந்திருக்கிறோம் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். மதீனாவுக்கும் திமஷ்க் நகரத்துக்குமிடையில் எவ்வளவு தூரம் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். இப்படி அங்கும் இங்குமாக அலைந்து கொண்டிருப்பது எங்களுக்குத் தொல்லையாக இருக்கிறது. இதனால் நாங்கள் அவசியமற்ற பல இன்னல்களுக்குப் பலியாக வேண்டி ஏற்படுகிறது. எனவே எங்கள் ஊரிலேயே நாங்கள் இருப்பதற்கு அனுமதி கொடுங்கள். அங்கே நாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் புனிதக் காரியங்களுக்கு இடையூறு செய்யாதீர்கள். இந்த அனுமதியைத் தவிர்த்து—இந்தச் சலுகையைத் தவிர்த்து வேறு எதையும் உங்களிடம் நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை!' என்று அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் அந்த மண்டபம் முழுவதும் எதிரொலித்தன.

"ஹிஷாமின் முகம் இப்போது மலர்ந்திருந்தது. 'இந்தச்' சலுகையை உங்களுக்கு நான் மனப்பூர்வமாகக் கொடுக்கிறேன். இனிமேல் இது போன்ற தொல்லைகள்

என்னால் உங்களுக்கு ஏற்படாது என்று உறுதியளிக்கிறேன்!' என்று புன்னகையுடன் கூறினார். என் தந்தையார் கலீஃபாவிடம் வீடை பெற்றுக் கொண்டார்கள். நானும் அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்...."

-தந்தை இமாம் முஹம்மதுபாகிர் அவர்களுடன் தாம் பெற்ற அனுபவத்தை ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இப்படிக்கூறி முடிக்கிறார்கள்.

திமஷ்க் நகரம்

அரேபியாவின் வடமேற்கு எல்லையில் அமைந்திருக்கும் இந்நகரம் இஸ்லாத்திற்கு முன்னால் எப்படி இருந்தது என்று நாம் ஆராய வேண்டியதில்லை. உமையாக்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் அது உலகத்திலுள்ள அழகிய நகரங்களில் ஒன்றாகி விட்டது. அங்கிருந்து ஆட்சி புரிந்த இஸ்லாமிய அரசர்களின் சாதனைகள் வரலாற்று நூல்களில் மலிந்து கிடக்கின்றன. சிறப்பு வாய்ந்த கட்டிடங்களையும் பயன் தரக்கூடிய நீருற்றுக்களையும் அவர்கள் தோற்றுவித்தார்கள். பொழுது போக்குக்கான பொது நிலையங்கள் பல நிறுவப்பட்டன. முஆவியா எழுப்பிய 'பச்சை அரண்மனை' இங்குதான் இருக்கிறது. அதன் வர்ணத்திற்குப் பச்சை நிறம் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதிலுள்ள பொருள்கள் அத்தனைக்கும் பச்சை வர்ணம் பூசப்பட்டிருந்தது.

பச்சை அரண்மனை என்ற பெயர் ஏற்படுவதற்கு இதுதான் காரணம்.

முஆவியாவின் ஆட்சிக்குப் பின்னர் திமஷ்க் நகரத்தில் வானளாவிய கோபுரங்களும் கம்பீரமான வெள்ளை மண்டபங்களும் உருவாகத் தொடுத்தன. வலீத் என்ற கலீபா நிறுவிய பள்ளிவாசல் இன்றைக்கும் அவருடைய புகழைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

சிரியா மாகாணத்தில் அமைந்திருக்கும் திமஷ்க் நகருக்குள் பிரவேசிப்பதற்கு ஆறுவாயில்கள் இருந்தன. சொர்க்கவாயில், ஜாபியாவாயில், கிழக்குவாயில், தூமாவாயில் சிறிய வாயில் கைசான் வாயில் என்று அவற்றிற்குப் பெயரிடப்பட்டிருந்தது.

நகரத்தில் அங்கும் இங்குமாக உயர்ந்து நின்ற வெள்ளைக் கோபுரங்கள் நகரத்துக்கு வெளியே வெகுதூரம் தெரிந்தன. நகர் நோக்கி வருகிறவர்களுக்கு அவை வழிகாட்டின.

கீழ்த் திசை நாடுகள் அனைத்தையும் விடச் சிறப்பாக திமஷ்கில் தண்ணீர் வசதி செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நீருற்றுக்கள் இருந்தன. இன்றைக்கும் திமஷ்கில் ஏழை எளியவர்கள் கூடத் தம் வீட்டிலேயே உபயோகத்திற்குத் தேவையான தண்ணீரைப் பெறுகிறார்கள். போதாததற்கு நகரத்துக்கு மத்தியில் முக்கியமான ஏழு கால்வாய்கள் வேறு புகுந்து ஓடின.

ஆட்சியாளரின் மாளிகை, கண்டு வியக்கும்படி அமைத்திருந்தது. தங்கத்தையும் சலவைக் கற்களையும் துணையாகக் கொண்டு அந்த மாளிகை உருவாகியிருந்தது. மாளிகையின் சுவர்களிலும் தளங்களிலும் கலை நுணுக்கம் பொருந்திய சித்திர வேலைப்பாடுகள் காட்சியளித்தன. சலியாமல் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஓடைகள் அரண்மனைக்குக் குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தன.

அரண்மனைத் தோட்டத்தில் அபூர்வமான செடி கொடிகள் வளர்ந்திருந்தன. நிழல் தரும் மரங்களுக்கும் அங்கே குறைவில்லை. பண்ணிசைக்கும் பறவைகள் அந்தத் தோட்டத்தில் தத்தி விளையாடின.

வெள்ளிக் கிழமைத் தொழுகையையும் ஐங்காலத் தொழுகையையும் நடத்தி வைக்கும் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. கலீஃபாவிடம் திமஷ்கிலிருந்து ஆட்சி புரிந் தமுஆலியா, அப்துல்மலிக், உமர்பின் அப்துல் அஸீஸ் ஆகியவர்கள் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டார்கள்.

பின்னர் தோன்றிய கலீபாக்கள் ஐங்காலத் தொழுகையின் பொறுப்பில் குறைவைத்தார்கள். உரிய நேரத்தில் அவர்கள் பள்ளிக்கு வந்து தொழுகையை நடத்தத் தவறினார்கள். ஆனால் வெள்ளிக் கிழமைத் தொழுகையில் அவர்கள் சரியாகக் கலந்து கொண்டார்கள். அப்போது

பள்ளிவாசலின் மேடையில் ஏறி நின்று அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களைப் பொதுமக்கள் பெரிதும் வரவேற்றார்கள்.

இது போன்ற கட்டங்களில் கலீஃபாக்கள் வெண்மையான உடையணிந்துதான் வருவார்கள். சித்திர வேலைப்பாடு அமைத்த வெள்ளைத் தொப்பி இங்கு முக்கியமானது. அதை அவர்கள் எப்போதும் அணிந்திருப்பார்கள்.

இந்தப் பொறுப்பை விரும்பாத கலீஃபாக்களும் உமையாக்களில் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை இங்கு நாம் நினைவு கூறவேண்டும். இங்கு நம் சிந்தனைக்கு வருகிறவர் யஸீது. அப்துல் மலிக்கின் குமாரான இவர், இரண்டாவது யஸீது என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஹிஜ்ரி 101-லிருந்து 105- வரை திமஷ்கில் ஆட்சி புரிந்த இவர், 'ஜூம்ஆ'த் தொழுகைக்குத் தலைமை தாங்கும் பொறுப்பை வெறுத்தார். தமது மெய்க் காப்பாளர்களில் ஒருவரை அவர் பள்ளிவாசலுக்கு அனுப்பி வைத்தார். இதற்குமுன் இப்படிச் செய்ய யாரும் துணிந்ததில்லை.

அங்கு முஸ்லிம்கள் மட்டுமன்றி கிறிஸ்துவர்களும் முழு உரிமையோடு வாழ்ந்தார்கள். அவர்களின் மத உணர்ச்சிக்கு எவ்விதப் பாதகமும் ஏற்படாதவாறு இஸ்லாமிய அரசாங்கம் பாதுகாப்பு அளித்திருந்தது.

வாக்கு வாதம்

ஹிஷாமின் அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறிய தந்தையும் குமாரரும் புதியதோர் அனுபவத்தைப் பெறுகிறார்கள். இந்தப் பிரயாணத்தில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு எதிரிலேயே இமாம் முஹம்மதுபாகிர் அவர்கள் கிறிஸ்துவ அறிஞர் ஒருவருடன் வாக்குவாதம் செய்கிறார்கள். தந்தையாரிடம் இருந்த ஆற்றல் பிற்காலத்தில் மகனாருக்கு வருகிறது. வாக்குவாதம் செய்வது எப்படி என்பதைத் தம் தந்தையாரிடமிருந்தே ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கற்றிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதற்குப் போதிய இடமுண்டு.

தந்தையும் மகனும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். எதிரில் ஒரு மைதானம் தென்பட்டது. அதில் பெரியதொரு கூட்டமே திரண்டு நின்றது.

"யார் இவர்கள்? ஏன் இங்கு கூடி நிற்கிறார்கள்?" என்று இமாம் பாகிர் கேட்டார்கள், எதிரில் வந்த ஒருவரிடம்.

அந்த மனிதர் சந்தேகத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"இவர்கள் எல்லாரும் கிறிஸ்துவ அறிஞர்கள். வருடத்திற்கு ஒருமுறை இப்படித்தான் இங்கு கூடுவார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்த்து அந்த மலைக்குப் போவார்கள்."

தந்தையும் மகனும் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள். சற்றுத் தொலைவில் மலைத் தொடர் ஒன்று கம்பீரமாக நின்றிருந்தது.

'வருடத்திற்கு ஒரு முறை இவர்கள் எதற்காக இங்கு கூட வேண்டும்? எதற்காக அந்த மலைக்குப் போக வேண்டும்?'

'உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது போலிருக்கிறதே!' என்று ஆச்சரியப்பட்டார் அந்த மனிதர். "அந்த மலையில் கிறிஸ்துவ ஞானி ஒருவர் இறைத் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். மற்ற எல்லாரையும் விட அவரே அறிந்தவர் என்று பாதிரிமார்கள் நம்புகிறார்கள். இவர்கள் வருடத்திற்கொரு முறை இந்த இடத்தில் கூடி, எல்லாரும் சேர்ந்து அந்த மலைக்குப் போவார்கள். தமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சந்தேகங்களை எல்லாம் அவரிடம் கூறித் தெளிவு கேட்பார்கள். அவர் அனைவருக்கும் பதில் சொல்வார்!"

-இப்படிச் சொல்லி விட்டு அந்த மனிதர் போய் விட்டார். அப்புறம் நடந்ததை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாய்மொழியாகவே கேளுங்கள். இதோ அவர்கள் கூறுகிறார்கள்:

"அந்த மனிதர் சொன்னதை என் தந்தையார் கேட்டதும் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டது போல் கூட்டத்தை நெருங்கினார்கள். நான் அவர்களைத் தொடர்ந்தேன். மற்றவர்களின் பார்வையிலிருந்து தப்புவதற்காக அவர்கள் தம் முகத்தைத் துணியால் மறைத்துக்

கொண்டார்கள். முக்காடு போட்ட நிலையில் அவர்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்கள்.

"சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நாங்கள் எல்லாரும் மலைக்குப் புறப்பட்டோம். இறைத்தியானத்திற்கென்று ஒதுக்கி வைத்திருந்த ஒரு குகையிலிருந்து அந்த அறிஞர் வெளிப்பட்டார். பழுத்த வயோதிகர் என்று பார்த்த மாத்திரத்திலேயே தெரிந்தது. ஈஸா நபியின் நண்பர்களில் சிலருடன் அவர் பழகியிருப்பதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவரது வயதை நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. வளர்த்து கிடந்த அவரது புருவங்கள் கண்களை மறைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தலையில் சுற்றியிருந்த மஞ்சள் நிறப் பட்டினால் புருவங்களிரண்டையும் தூக்கி வைத்து நெற்றியோடு சேர்த்துக் கட்டியிருந்தார். பாம்பின் கண்களைப் போலவே அவரது கண்கள் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன; வந்தவர்களை எடை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

"நாங்கள் மலைக்கு வந்திருக்கும் செய்தி எப்படியோ ஹிஷாமுக்குத் தெரிந்து போய் விட்டது. என் தந்தையாரும் கிறிஸ்துவ அறிஞரும் என்ன பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்று கண்காணிப்பதற்காக நம்பிக்கைக்குரிய அதிகாரியொருவரை ஹிஷாம் அனுப்பியிருந்தார். கூட்டத்தில் ஒருவராக அவர் எங்களோடு உட்காந்திருந்தார்."

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் கூற்றுப்படி, அந்த அறிஞரின் பாம்புக் கண்கள் இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களைத் துளைத்தன.

**நீங்கள் யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லையே! நீங்கள் எங்களைச் சேர்ந்தவரா? இல்லை, இறையருள் பெற்ற சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவரா!" என்று கேட்டார்.

அப்போதைய வழக்கப்படி, இறையருள் பெற்ற சமுதாயம் என்பது இஸ்லாமிய சமுதாயத்தை குறிக்கும்.

"இறையருள் பெற்ற சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவன்!" என்பது முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் கொடுத்த விடை.

கிறிஸ்துவ அறிஞருக்கு இன்னும் சந்தேகம் தீரவில்லை. "நீங்கள் இந்தச் சமுதாயத்தின் அறிஞர்களில் ஒருவரா? இல்லை, அந்தச் சமுதாயத்தின் பாமரர்களில் ஒருவரா?"

'இந்த சமுதாயத்திலுள்ள பாமரர்களில் ஒருவனல்ல நான்!'

அந்த அறிஞர் வாக்குவாதத்திற்குத் தயாராகி விட்டார். தொண்டையைக் கனைத்துச் சரிபடுத்திக் கொண்டார். 'சரி, இப்போது சொல்லுங்கள். நீங்கள் என்னிடம் கேட்கிறீர்களா? இல்லை, நான் உங்களிடம் கேட்கட்டுமா?'

'நீங்களே கேளுங்கள், நான் பதில் தருகிறேன்.'

அறிஞரின் கண்கள் கூட்டத்தை பார்த்தன. 'கிறிஸ்துவ அறிஞர்களே! இது அபூர்வமான சந்தர்ப்பம். ஆச்சரியமானதும் கூட! முஹம்மது நபியின் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் இங்கு வந்து, 'கேளுங்கள் -பதில் தருகிறேன்' என்று கூறுகிறாரே, இதுபோன்ற சந்தர்ப்பம் இதற்குமுன் நமக்குக் குறுக்கிட்டதில்லையே. எனவே, இப்போது அவரிடம் சில கேள்விகள் கேட்பது மிகப் பொருத்தமானது என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

அவர் மீண்டும் இமாமவர்களைப் பார்த்தார். 'சொல்லுங்கள். வேதநூல்களில், குறிப்பிட்ட நேரம் ஒன்று காட்டப்படுகிறது. அது இரவைச் சார்ந்ததுமல்ல. பகலைச் சார்ந்ததுமல்ல என்று விளக்கப்படுகிறது. இது எந்த நேரம் என்று உங்களால் விளக்க முடியுமா?

'இரண்டு உதயங்களுக்கும் இடையிலுள்ள நேரம் இது.

'இப்படிச் சொன்னால் மற்றவர்கள் எப்படிப் புரிந்து கொள்வார்கள்.? கொஞ்சம் தெளிவாகக் சொல்லுங்கள். இந்த நேரத்தை எப்படிக் கணிப்பது? இதற்கு ஏதேனும் அறிகுறி உண்டா?

ஆத்மீக வாழ்வில் இது ஓர் எல்லையைக் குறிக்கிறது. அதற்குப் இப்படிப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு அறிகுறி கிடையாது என்று யார் சொன்னது? நோயாளிகளும் சித்தம் கலங்கியவர்களும் அப்போது குணமடைவார்கள். துன்பமும் வேதனையும் அப்போது

அடங்கிப் போகும். தூக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு துடிப்பவர்களுக்கு அப்போது தூக்கம் வரும்."

அறிஞரின் முகத்தில் புன்னகை நெளிந்தது."சரியாக பாராட்டுகிறேன். நான் மற்றொரு சொல்லி விட்டீர்கள்; கேள்வி கேட்கலாமோ?"

"தாராளமாகக் கேளுங்கள்."

"சொர்க்கம் எனப்படும் மறுமை வாழ்வுக்கு அறிஞர்கள் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் அல்லவா? சொர்க்கவாசிகள் சாப்பிடுகிறார்கள் என்றும், ஆனால் கழிவுப் பொருள்கள் வெளிப்படுவதில்லை என்றும் கூறுகிறார்கள் அல்லவா? இதற்குத் தெளிவாக உதாரணம் காட்ட முடியுமா?"

"அன்னையின் கர்ப்பத்திலிருக்கும் குழந்தையை இங்கு உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். அன்னையின் உணவிலிருந்து கிடைத்த சத்துக்களை அது உட்கொள்கிறது. ஆனால் அதனிடமிருந்து கழிவுப் பொருள்கள் வெளிப்படுவதில்லை!"

அறிஞரின் கண்களில் ஆச்சரியம் நிரம்பி வழிந்தது. "நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள், இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? நீங்கள் முஹம்மது நபியின் சமுதாய அறிஞர்களில் ஒருவரல்ல என்று சற்றுமுன் கூறினீர்களே?"

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை."நான் அப்படிச்

சொல்லவில்லையே! இங்குள்ளவர்களிடம் வேண்டுமானால் கேட்டுப் பாருங்கள். சமுதாயத்திலுள்ள பாமரர்களைச் சேர்ந்தவனல்ல என்றே சொன்னேன். நீங்கள் கவனிக்கத் தவறி விட்டீர்கள்."

"இருக்கலாம்!" என்றார் கிறிஸ்துவ அறிஞர், "உங்களிடம் மற்றொரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன். சொர்க்கவாசிகள் சொர்க்கக் கனிகளைச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்று சொல்கிறீர்கள். அவர்கள் எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் கனிகள் குறைவதில்லை என்று விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள். இதற்கு உங்களால் உதாரணம் காட்ட முடியுமா?"

"இதற்குப் பொருத்தமாக விளக்கை உதாரணம் காட்டலாம், அதிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான விளக்குகளை எரிய வைக்க முடியும். இதனால் அந்த விளக்குக்கு எவ்விதக் குறைவும் ஏற்படுவதில்லை."

சிறிது நேரச் சிந்தனைக்குப் பின் கிறிஸ்துவ ஞானி சொன்னார்: "இப்போது உங்களிடம் வேறொரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன். இதற்கு நீங்கள் எப்படிப் பதில் சொல்கிறீர்கள் என்று பார்ப்போம்."

எப்படிப்பட்ட கேள்வியானாலும் கேளுங்கள். நான் பதில் சொல்லத் தயாராயிருக்கிறேன்."

சொல்லுங்கள். கர்ப்பவதியான ஒருத்தி ஏக காலத்தில் இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். இரண்டும் ஆண் குழந்தைகள். ஒரே நேரத்தில் உலகத்திற்கு வந்த இக் குழந்தைகள் பின்னர் ஒரே நேரத்தில் மரணமடைந்தன. வளர்ந்து வாலிபமடைந்து வயோதிகத்தைத் தொட்டபின்தான் மரணம் நேரிடுகிறது. அப்போது அந்த இருவரில் ஒருவரது வயது 50. மற்றொருவரது வயது 150. இந்த இருவரும் ஒரே நேரத்தில் பிறந்து ஒரே நேரத்தில் மரணமடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும்!

இப்படிச் சொல்லி விட்டு அந்த அறிஞர் இமாம் முஹம்மது பாகிர், ஜாபர்சாதிக் ஆகிய இருவரையும் ஊடுருவிப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார்.

"இந்த இருவரும் யார் என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா? இருவரும் ஒரே நேரத்தில் பிறந்து ஒரே நேரத்தில் மரணமடைந்திருக்கும்போது அவர்களின் வயதில் எப்படி வேறுபாடு தோன்றிற்று?" என்று கேட்டார்.

கொஞ்சமும் தயங்காமல் இமாம் முஹம்மது பாகிர் பதிலளித்தார்கள்.

"நீங்கள் குறிப்பிட்ட இருவரில் ஒருவர் அஸிஸ்; மற்றொருவர் உஸைர். இறையருள் பெற்ற இவ்விருவரும் ஒரே நேரத்தில் பிறந்து, பின்னர் ஒரே நேரத்தில் மரணமடைந்தார்கள்.

இந்தச் சகோதரர்கள் இருவரும் ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் வரை ஒன்றாகவே வாழ்ந்தார்கள். பின்னர் உஸைரை இறைவன் தன்பக்கம் அழைத்துக் கொண்டான். நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவருக்கு மீண்டும் உயிர் கொடுத்தான். இதற்குப் பிறகு அந்தச் சகோதரர்கள் இருபது ஆண்டுகள் ஒன்றாக வாழ்ந்தார்கள். அப்புறம் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் மரணமடைந்தார்கள்.

"எனவே இந்த வகையில் அஸீஸ் 150-ஆண்டுகள் உலகில் வாழ்ந்திருக்கிறார். அவரது சகோதரர் உலகில் வாழ்ந்த ஆண்டுகள் 50. ஒரே நேரத்தில் பிறந்து ஒரே நேரத்தில் மரணமடைந்த இவ்விருவரது வயதில் இப்படித்தான் வேற்றுமை ஏற்பட்டிருக்கிறது!"

கிறிஸ்துவ அறிஞர் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. வயோதிகத்தின் முத்திரையுடன் கூடிய அவரது முகத்தில் பணிவு தெரிந்தது, அவரது கண்கள் கீழ் நோக்கித் தாழ்த்திருந்தன. தம் இடத்தை விட்டு எழுந்துவந்தார். அங்கு கூடியிருந்த கிறிஸ்துவ அறிஞர்களைப் பார்த்து அவர் கூறிய வார்த்தைகள் மிகத் தெளிவாகக் கேட்டன:

"என்னை விடச் சிறந்த அறிஞர் ஒருவரை இங்கு அழைத்து வந்து என்னைப் பெரிதும் அவமானப்படுத்தி விட்டீர்கள், இறைவன் மீது ஆணை! இவர் இங்கு இருக்கும் வரை நான் நிச்சயமாக உங்களிடம் உரையாடப் போவதில்லை. அவருக்கு எதிரில்

என்னால் வாய் திறந்துபேச முடியாது. நீங்கள் என்னிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்விகளை எல்லாம் தயவுசெய்து அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்."

இதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது? வரலாற்றுசிரியர்கள் இப்படி எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்: "அன்றிரவு அந்தக் கிறிஸ்துவ அறிஞர், இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களேச் சந்தித்தார். அவர்களது புனித வாழ்வையும் வாக்கையும் கண்ட அவர் அப்போதே இஸ்லாத்தைத் தழுவிவிட்டார்.

ஹிஷாமின் திட்டம்

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் தம் மகனாருடன் கிறிஸ்துவக் கூட்டத்தில் கலந்து மலைக்குச் சென்ற விவரம் சிரியா மாகாணம் முழுவதும் அதிவிரைவில் பரவி விட்டது. சிரியாவைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துவ அறிஞருடன் இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் நடத்திய வாக்கு வாதம் நாடு முழுவதும் தெரிந்து போய் விட்டது. ஆனால் இமாமவர்களின் திறமையை ஒரு சிலரே பாராட்டினர். மற்றவர்களின் சிந்தனை விரும்பத்தகாத விதத்தில் இயங்கிற்று. இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் கிறிஸ்துவக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டதையே அவர்கள் பெரிதாக எடுத்துப் போட்டுப் பேசினார்கள், இமாம் முஹம்மது பாகிர் போன்ற தலைவர்கள் இதுபோன்ற கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்பது அவர்களின் கருத்து.

இதற்கிடையில், கிறிஸ்துவக் கூட்டத்தில் கலந்து வந்திருந்த ஹிஷாமின் அதிகாரி அரண்மனைவரை செய்தியைக் கொண்டு போய் விட்டார் மலையில் நடந்ததை மட்டும் அவர் சொல்லவில்லை; நடந்ததையும் நடக்காததையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, ஒன்றைப் பத்தாக்கிக் கூறி விட்டார்.

ஏற்கனவே நபிப் பரம்பரையினர் மீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்த ஹிஷாமுக்கு இந்தச் செய்தி தேனாக இனித்தது. இதையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போல் அவர் உடனே திட்டம் தீட்டினார், தந்தையையும் மகனையும் உடனுக்குடன் மதீனாவுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். இந்தப் பிரயாணம் துவங்குவதற்கு முன்பே ஹிஷாம் அனுப்பிய சுற்றறிக்கை இஸ்லாமிய நாடு முழுவதும் பரவி விட்டது.

"அபூ துராபின் (அபூ துராப் என்பது அலியாரின் பெயர்களில் ஒன்று.) சந்ததிகளில் இருவரை நான் தலைநகருக்கு அழைத்திருந்தேன் அவர்கள் வந்தார்கள். முஹம்மது பாகிர், ஜாபர் சாதிக் ஆகிய அவ்விருவரும் திமஷ்க் வந்ததும் மதம் மாறி விட்டார்கள். அவர்கள் பின்பற்றுவதை வேறு எந்த முஸ்லிமும் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை. அவர்களின் கூற்றுக்கு யாரும் செவிசாய்க்கக் கூடாது. யாரேனும் ஒருவர் அவர்களுக்கு அன்பளிப்புக் கொடுத்தால், அல்லது 'சலாம்' சொன்னால், அல்லது கைகுலுக்கினால் அவருடைய இரத்தத்திற்கு ஆபத்து

உண்டு என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்!" என்று ஹிஷாம் கொடுத்த அறிக்கை மிகப் பெரும்விளைவைத் தோற்றுவித்து விட்டது.

தந்தையும் மகனும் மதாயின் என்ற நகருக்கு வந்தார்கள். பாரசீகத்தில் தைக்ரிஸ் நதிக்கு அப்பால் அமைந்திருந்த இந்த நகரத்தில் நபிப் பரம்பரையினருக்குப் பெருத்த ஆதரவு இருந்தது. அதேநேரத்தில் ஹிஷாமின் சுற்றறிக்கையும் ஏற்கனவே இங்கு பரவியிருந்தது.

மதாயினில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களே கூறுகிறார்கள்:

"நாங்கள் மதாயினுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அரசின் ஆணை எங்களுக்குமுன்பே இங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டது. எங்களை அவமானப்படுத்தும் எண்ணத்துடன் விடுக்கப்பட்டிருந்த அந்த அறிக்கையைப் பலர் நம்பினார்கள். எங்களைப் பார்க்கவும் விரும்பாத மதாயின் வாசிகள் கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டார்கள். எங்களிடம் யாரும் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை. எங்களைப் பற்றிய தப்பான செய்திகளை மக்கள் வாய்கூசாது பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்

"எங்களுக்குப் பரிச்சயமில்லாதவர்கள் மட்டும்தான் எப்படி நடந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. எங்களுடன் நன்கு பழகிய நண்பர்கள் கூட, அப்போது எல்லை மீறித் தூற்றினார்கள்."

இந்த விளக்கத்திலிருந்து இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் மனநிலை அப்போது எப்படி இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஏற்கனவே நன்கு பழகிய நண்பர் ஒருவரது வீட்டு வாசலில் இமாம் முஹம்மது பாகிரும் ஜாபர் சாதிக்கும் நின்றிருந்தார்கள், அறிமுகமானவர்களும் அறிமுகமாகாதவர்களுமாகப் பலர் கூடியிருந்தார்கள்.

"இறைவனுக்கு அஞ்சுங்கள், வேறு யாருக்கும் நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை" என்று இமாம் பாகிர் அவர்கள் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

"எங்களைப் பற்றிய தப்பான செய்திகளை நீங்கள் இப்போது மனத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், நாங்கள் நிச்சயமாக அப்படி இல்லை. நாங்கள் மதம் மாறி விட்டோம் என்பது உண்மைக்கு மாறுபட்ட பிரச்சாரம்.

"நீங்கள் நினைப்பதுபோல் நாங்கள் மதம் மாறி விட்டதாகவே இருக்கட்டும். நீங்கள் கிறிஸ்துவர்களுடனும் யூதர்களுடனும் நியாயமான முறையில் தொடர்பு கொள்ளவில்லையா? வேற்று மதத்தவர் என்று அவர்களை வெறுக்காத நீங்கள் எங்களை மட்டும் எதற்காக வெறுக்கிறீர்கள்?

இமாமவர்கள் இப்படிக் குத்தலாகக் கேட்ட கேள்விக்குக் கூட்டத்தில் ஒருவர் பதில் சொன்னார்: "உண்மையில், யூதர்களையும் கிறிஸ்துவர்களையும்

விட நீங்கள் மோசமானவர்கள். இஸ்லாமிய அரசாங்கத்திலிருந்து தமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பாதுகாப்புக்காக அவர்கள் வரி செலுத்துகிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் இப்படி எந்த வரியும் செலுத்துவதில்லையே?"

கூடியிருந்தவர்களுக்கு இமாம் பாகிர் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னார்கள், அவர்களின் வார்த்தைகள் பயனை இழந்தன. அங்குள்ளவர்களில் யாரும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இறுதியில் அவர்கள் தம் குமாரரை வேதனையோடு பார்த்தார்கள். "ஜாபர்! இதற்கு மேலும் நீ இங்கு நிற்பதில் அர்த்தமில்லை. இந்த இடத்தை விட்டு இப்போதே சென்று விடுவதுதான் நல்லது!"

நகரத்தைச் சேர்ந்தாற் போல் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு மலை இருந்தது. தந்தையும் குமாரரும் அதன் உச்சிக்கு ஏறினார்கள். தந்தையார் அவர்கள் நகரத்தைப் பார்த்து நின்றார்கள், ஷுஜப் நபியின் வரலாறு சம்பந்தமாக அருளப்பட்டிருந்த இறை வசனம் ஒன்றை உரத்த குரலில் ஓதினார்கள்: "இறைவனிடம் எஞ்சியிருப்பது உங்களுக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியது. எல்லாம் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தால்தான்!"

மலையுச்சியிலிருந்து எழுப்பப்பட்ட இந்தக் குரல் நகர மக்கள் அனைவருக்கும் மிகத் தெளிவாகக் கேட்டிருக்க வேண்டும். விவரிக்க முடியாத உள்ளுணர்வினால் வலுவாகத் தூண்டப்பட்ட அவர்கள் ஒன்று திரண்டு

மலைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் இமாம் பாகிர் அவர்களைப் பார்த்தார்கள்.

மக்களுக்கு வழி காட்ட வேண்டிய மகத்தான பொறுப்பை ஏற்றிருந்த அந்தச் சமுதாயத் தலைவர், மக்களால் வெறுக்கப்பட்டுத் தம் குமாரருடன் மலையுச்சியில் நின்றிருந்தார்

கூட்டத்திலிருந்து வயோதிகர் ஒருவர் முன்னால் வந்து இமாமவர்களை ஊடுருவிப் பார்த்தார். அவரது கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது. இமாமவர்களின் நிலை அவரது உள்ளத்தைப் பிசைந்தது.

அவர் பளிச்சென்று மக்கள் பக்கம் திரும்பினார்.

"நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன். நீங்கள் இறைவனுக்குப் பயப்பட வேண்டும். ஷுஜப் நபி. மலையில் வாசம் செய்தது போல் இந்த மனிதரும் மலையில் வாசம் செய்யத் துணிந்து விட்டார். அவர்களைப் போலவே இவரும் நமக்கு அழைப்பு விடுத்திருக்கிறார். அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அதே நிலை இப்போது இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

"தான் ஆணையிட்டுக் கூறுவேன், இவரை நீங்கள் ஆதரிக்கவில்லை என்றால், ஷுஜப் நபியின் சமுதாயத்தவருக்கு ஏற்பட்ட அதே தண்டனை உங்களுக்கும் ஏற்படும்!

அந்த வயோதிகரின் வார்த்தைகளில் என்ன சக்தி மறைத்திருந்தது என்று தமக்குத் தெரியாது. மக்களின்

உள்ளங்களில் புகுந்திருந்த வெறுப்பு முழுவதும் ஒரே கணத்தில் மாலமாக மறைந்து விட்டது.

அப்புறம் என்ன நடந்தது என்பதை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகிறார்கள்!

"எங்களுக்காக மதாயின் நகரத்துக் கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட்டன. நகரத்துக்கு மத்தியில் நாங்கள் முழுக் கண்ணியத்துடன் நடந்து சென்றோம், எங்களுக்காக விருந்துகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன, அடுத்தநாள் அங்கிருந்து நாங்கள் புறப்பட்டோம்."

ஹிஷாம் போட்ட திட்டம் மதாயினில் இப்படித் தலை கீழாகி விட்ட செய்தி ஆட்சிப் பீடம் வரை சென்று விட்டது. மதாயினில் இருந்த அதிகாரியொருவர் எல்லாவற்றையும் ஹிஷாமுக்குத் தெரியப்படுத்தி விட்டார்.

ஹிஷாமின் சிந்தனை எதிர்காலத்தைத் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டிற்று, அரசாங்கக் கட்டளையைக் கூட மதிக்காமல் மதாயின் வாசிகள் நடந்து கொண்ட விதம் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மதாயின் நகருக்குள் சதிக்கும்பல் ஒன்று வேலை செய்வதாக அவர் தினைத்தார். சதிக்கும்பலை மட்டுமன்றி, நபிப் பரம்பரையினரையும் ஒடுக்கத் தீர்மானித்தார். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சதிக்கும்பல் உமையாக்களின் ஆட்சிக்கே குழி பறித்து விடும் என்று அவரது அடிமனம் எச்சரிக்கை செய்தது.

"எனவே, இமாமவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்துப் பேசிய அந்த வயோதிகரைக் கொல்ல முற்பட்டார் ஹிஷாம்" என்று குறிப்பிடுகிறார், அபுல் காசிம் ச ஹாப் என்ற பாரசீகப் பேராசிரியர்.

வாக்கு வாதம்

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் தமது வாணாளில் பலசிடம் வாக்குவாதம் செய்திருக்கிறார்கள். இஸ்லாமிய நாடு முழுவதும் அவர்களின் புகழ் பரவியிருந்தது. இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களிடமிருந்து இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு வந்த அரும்பண்புகளில் வாக்குவாதத் திறமை முக்கியமானது. ஒரு சமயம் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இமாம் அபூஹனீபாவிடம் விவாதம் செய்தார்கள். அப்போது அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் வரலாற்று நூல்களில் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. இமாம்சாதிக் அவர்களின் புகழ் இராக் மாகாணம் முழுவதும் பரவுவதற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பம் உதவி செய்தது என்று குறிப்பிடலாம்.

இமாம் அபூ ஹனீபா

பிற்காலத்தில் 'ஹனபீ இமாம்' என்று பெரும் புகழ் பெற்ற இமாம் அபூஹனீபா அவர்களுக்கும் இமாம்சாதிக் அவர்களுக்குமிடையில் நிகழ்ந்த முதற் சந்திப்பு, இமாமவர்களின் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒன்று. தம் தந்தையாரிடமிருந்து பெற்றிருந்த வாதத் திறமையை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இங்கு

இமாம் அபூஹனீபா மீது பிரயோகிக்கிறார்கள். இமாம்சாதிக் அவர்களின் கருத்தையும் கண்ணோட்டத்தையும் பார்த்த இமாம் அபூஹனீபா பெரிதும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.

வாக்குவாதத்தில் ஆரம்பமான இந்த நட்பு இறுதிவரை வளர்கிறது. பின்னர் இமாம் அபூஹனீபா. இமாம் சாதிக் அவர்களின் மாணவர்களில் ஒருவராகி விடுகிறார்கள். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் மாணாக்கர்களிலேயே இமாம் அபூஹனீபாவுக்கு எதிர்காலத்தில் தனிச் சிறப்புக் கிடைத்தது. அவர்கள் வகுத்த வழியில் பல்லாயிரம் பேர் நடந்தார்கள். இஸ்லாத்தின் வரலாற்றில் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானிகளில் பலர் இமாம் அபூஹனீபாவையே தமது தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றண்டின் இறுதியில் அப்பாசிய அரசாங்கத்தின் பிரதம நீதிபதியாயிருந்த அபூயூசப் என்ற சட்ட நிபுணரைக் தலைவராகக் கொண்டு செயல்படத் துவங்கிய ஹனபிப் பாடசாலை, பிற்காலத்தில் இமாம் அபூஹனீபாவுக்குத் தனிக் கண்ணியத்தைத் தேடித் தந்தது. இஸ்லாமிய சட்டங்களுக்கு முறையான அமைப்பைக் கொடுத்த இந்தப் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு இமாம் அபூஹனீபா அரும்பாடுபட்டார்கள். அப்போது பக்தாதைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த

ஹாஹுன் ரஷீத் இந்தப் பாடசாலைக்குப் பேராதரவு கொடுத்தார்.

இமாம் அபூஹனீபாவுக்கு இஸ்லாமியச் சட்டத்தில் நேர்ச்சியுண்டு. தெளிந்த மனமும் உயர்ந்த கண்ணோட்டமும் பெற்றிருந்த அவர்கள் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் நட்பை மட்டுமன்றி, அவர்களின் திறமையையும் உயர்த்தி மதித்திருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் தாம் மாணாக்கராக இருந்தது குறித்துப் பெருமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

"இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைவிடச் சிறந்த சட்ட நிபுணர் ஒருவரை நான் கண்டதில்லை" என்று அவர்கள் கூறியிருப்பதை இங்கு நாம் நினைவு கூற வேண்டும்.

சந்திப்பு

அன்று இமாம் சாதிக் அவர்களை இரண்டு பேர் சந்திக்க வந்தார்கள். வந்த இருவரும் இமாம் சாதிக் அவர்களுக்கு முன்னால் பணிவுடன் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மற்றவரை இமாம் சாதிக் அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

"இவர் இராக் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த சட்ட மேதைகளில் ஒருவர்..." என்று அவர் கூறி முடிப்பதற்கு முன்பே இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

"நான் நினைக்கிறேன். மார்க்கத்தைப் பகுத்தறிவுடன் சேர்த்து முடிச்சுப் போடுகிறவராகத்தான் இவர் இருக்க வேண்டும். நுஅமான் பின் சாபித் என்பதுதானே இவர் பெயர்?

இமாம் அபூஹனீபா கூறினார்கள்: "ஆம், என்னுடைய உண்மையான பெயர் அதுதான். அபூஹனீபா என்பது வழக்கிலுள்ள பெயர்!"

இப்பனு ஷப்ரமா என்ற அந்த நண்பர். இமாம்சாதிக் அவர்களைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கும் இமாம் அபூஹனீபாவுக்கு மிடையில் ஆழமான நட்பு இருந்தது. எல்லாரையும் போல அவரும் அபூஹனீபா என்ற பெயரைத்தான் தெரிந்திருந்தார். அவர்களின் இயற்பெயர் என்ன என்று அவருக்குத் தெரியாது. நெருங்கிப் பழகுகிற தனக்கே தெரியாத அந்தப் பெயர் இமாம்சாதிக் அவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று அவர் அதிசயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிற்காலத்தில் இந்தச் சந்திப்பைப் பற்றி அவர் கூறிய போது இப்படிக் குறிப்பிட்டார்: "இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் சொன்னதைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். இமாம் அபூஹனீபாவின் உண்மைப் பெயர் என்ன என்பதை அப்போதுதான் நான் தெரிந்து கொண்டேன்!"

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் சுற்றி வளைக்காமல் எடுத்த எடுப்பிலேயே பிரச்சினைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

"உங்களைப் பற்றி நான் நிறையக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். மார்க்கத்தையும் பகுத்தறிவையும் நீங்கள் ஒன்றாக இணைத்துச் சிந்தனையின் ஒளியில் சட்டம் இயற்றுகிறீர்களாம்! ஒன்றுபடுத்த முடியாத இரண்டு பொருள்களுக்கு மத்தியில் நீங்கள் இணைப்பை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்கிறீர்களாம்! உங்களைப் பற்றி மக்கள் நிறையப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். நீங்கள் இறைவனுக்கு அஞ்ச வேண்டும்!"

இமாம் அபூஹனீபா எதுவும் பேசவில்லை.

"உண்மையிலேயே நீங்கள் இறைவனுக்கு அஞ்ச வேண்டும். பகுத்தறிவைப் படைத்தவன் இறைவன். அவன் வகுத்த சட்டங்களை வெறும் பகுத்தறிவினால் எடை போட்டு விட முடியாது. இப்படிப் பகுத்தறிவு ரீதியாக வாதம் செய்யத் துணிந்தவன்தான் இப்லீஸ். முதன் முதலில் வாக்குவாதத்தை உண்டாக்கியவனே அவன்தான். ஆதம் நபிக்கு அடிபணியுமாறு இறைவன் கட்டளையிட்ட போது அவன் இறைக்கட்டளைக்கு எதிராக வாதம் புரிந்தான். "இறைவனே! அவருக்கு நான் எப்படி அடி பணிய முடியும்? அவரை நீ மண்ணிலிருந்து படைத்திருக்கிறாய். நானோ தெருப்பிலிருந்து படைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். இந்த வகையில் அவரைவிட நான்தான் உயர்ந்தவன். உயர்ந்தவனாகிய நான் தாழ்ந்தவராகிய அவருக்கு

எப்படி அடிபணிய முடியும்?' என்று இறைவனைத் திருப்பிக் கேட்டான்.

"இப்படிப் பகுத்தறிவு ரீதியாகப் பேசியதால்தான் அவன் இறைவனின் வெறுப்புக்கு இலக்கானான்."

இமாம் அபூஹனீபா அவர்கள் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து ஒரே ஒரு வார்த்தை கூட உதிரவில்லை.

இமாம் ஜாபர் சாதிக் தொடர்ந்தார்கள்: "மார்க்கம் என்பது புனிதமானது. அதற்குத் தனிச் சிறப்புண்டு. அதை வேறு எதனுடனும் இணைத்துப் பேச முடியாது. உங்கள் அவயவங்களில் சிரமே பிரதானமானது. அதனை மற்ற அவயவங்களுடன் இணைத்துப் பேச முடியுமா?"

"முடியாது. நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்" என்று இமாம் அபூஹனீபா கூறினார்கள்.

"மனிதன் வடிக்கும் துயரக் கண்ணீரில் உப்பின் ருசி கலந்திருக்கிறது. அவனுடைய காதுகளில் கசப்பான ஒரு பொருள் அமைத்து வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய நாவுக்கு அடியில் நிரந்தரமாக உமிழ் நீர் சுரந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா? இவற்றை எல்லாம் இறைவன் எதற்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது?"

"இவை அத்தளையும் உங்களிடம் இருக்கின்றன. உங்களிடம் உள்ளதையே சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாத நீங்கள், வெளியிலுள்ள ஒன்றை ஆராய்ந்து எப்படிக்கரை காணப் போகிறீர்கள்?

"இவை எல்லாம் மனிதனுக்கு இறைவன் கொடுத்திருக்கும் அருட் கொடைகள். இவற்றினால் அவனுக்குப் பெரும் பயன் உண்டு. இவற்றினால் அவனுடைய வாழ்வுக்குப் பாதுகாப்பு ஏற்படுகிறது.

"கண்களில் அமைத்திருக்கும் உப்பு நீர் விழிக் கோனங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது. எப்போதும் ஈ-தைப்புடன் கூடிய அவற்றை நோயிலிருந்து காப்பாற்றுகிறது.

"காதுகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கசப்புப் பொருள். புழு பூச்சிகளை அணுக விடாமல் அரண் போல அமைந்திருக்கிறது. இது இல்லை என்றால், தரையில் நெளியும் உயிரினங்கள் எல்லாம் அவனுடைய காதுகளுக்குள் நுழைந்து, செவிப் பறையைத் துளைத்துக் கொண்டு மூளைக்குப் போய் விடும். எனவே அது செவிகளுக்கு மட்டுமன்றி. மூளைக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது. இந்தக் கசப்புப் பொருள் மட்டும் இல்லை என்றால், அவனுடைய மூளையைப் புழு பூச்சிகள் தின்று தீர்த்து விடும்.

"மனிதனின் நாவுக்கடியில் சுரக்கும் உமிழ் நீரும் குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிரந்தரமாக சுரந்து கொண்டிருக்கும்

உமிழ்நீர் உணவுடன் கலந்து உள்ளே சென்று ஆரோக்கியத்தை வளர்க்கிறது. உண்ட உணவு விரைவாகச் செறிப்பதற்கு இது துணை செய்கிறது. அத்தனைக்கும் மேலாக அது உணவின் ருசிக்கு மெருகு சேர்க்கிறது."

இமாம் அபூஹனீபா இதைக் கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை அழைத்து வந்திருந்த நண்பரும் அதே நிலையில்தான் இருந்தார். இமாம்சாதிக் அவர்களின் பேச்சு அவ்விருவரது சிந்தனையையும் வெகுவாகத் தூண்டி விட்டிருக்க வேண்டும்.

இமாம் அபூ ஹனீபாவையும் இப்னு ஷப்ரமாவையும் சிறிதுநேரம் துளைத்துப் பார்த்த இமாம் சாதிக் அவர்கள் மீண்டும் பேசினார்கள்.

"உங்களிடம் ஒரு சொற்றொடர் பற்றிக் கேட்கப் போகிறேன். ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட இரண்டு வார்த்தைகளால் அது உருவாகியிருக்கிறது. அதன் முற்பகுதி இறைவனை மறுக்கிறது; பிற்பகுதி ஏகத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. இது எந்தச் சொற்றொடர் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது!"

"லா இலாஹ இல்லல்லாஹ் என்பதுதான் அது. 'லா இலாஹ' என்றால், இறைவன் இல்லை என்று அர்த்தம். 'இல்லல்லாஹ்' என்றால், அல்லாஹ்வைத் தவிர என்பது

பொருள். வாக்குவாதம் செய்யும் ஒருவன் 'லாஇலாஹ்' என்று சொல்லி நிறுத்தி விட்டால், அவன் இறைவனை மறுத்தவனாகிறான். அவனை நிச்சயமாக 'காபிர்' என்று குறிப்பிடலாம். அவன் 'இல்லல்லாஹ்' என்று கூறி முடித்தால் ஏகத்துவத்தை வலியுறுத்தியவனாகிறான். இதுதானே இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை?"

இமாம் அபூஹனீபா மறுத்துப் பேசவில்லை.

"அபூஹனீபா! கொலையையும் விபச்சாரத்தையும் இறைவன் கொடியவை என்று குறிப்பிடுகிறான் அல்லவா? இறைவனின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கும்போது இந்த இரண்டில் எது மிகக் கொடியது என்று நினைக்கிறீர்கள்?"

"கொலை! விபச்சாரத்தை விட இது கொடியது என்பது என் கருத்து" என்று இமாம் அபூஹனீபா கூறினார்கள்.

"இந்தக் கட்டத்தில் தான் நீங்கள் தவறு செய்கிறீர்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். விபச்சாரத்தை விடக் கொலையே கொடியது என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். அப்படியானால் *கொலையை நிரூபிப்பதற்கு இரண்டு சாட்சிகள் தேவை' என்று சட்டம் வகுத்த இறைவன். 'விபச்சாரத்தை நிரூபிப்பதற்கு நான்கு சாட்சிகள் வேண்டும்' என்று கட்டளையிடுகிறானே. காரணம் என்ன? இதிலிருந்து கொலையை விட விபச்சாரமே கொடியது என்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? நிலைமை இப்படியிருக்கும் போது, இறை

மார்க்கத்தையும் பகுத்தறிவையும் நீங்கள் எப்படித்தான் இணைக்கிறீர்கள்."

இமாம் அபூஹனீபாவிடமிருந்து பதிலில்லை.

"மார்க்கத்தையும் பகுத்தறிவையும் சேர்த்து வைத்துக் கணக்குப் போடுகிறீர்கள் அல்லவா? உங்கள் கொள்கை சரியானதுதானா என்பதைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டுமல்லவா? அதற்கு மற்றொரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன். தொழுகையையும் நோன்பையும் இறைவன் நமக்குக் கடமையாக்கியிருக்கிறான். இந்த இரண்டில் எது மிக முக்கியமானது என்று நினைக்கிறீர்கள்?"

"தொழுகை! தொழுகைக்குரிய முக்கியத்துவம் வேறு எதற்கும் கிடையாது!"-இது இமாம் அபூஹனீபாவின் பதில்.

"அப்படியானால், 'மாதவிடாயினால் தவறிப் போன நோன்புகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்' என்று சட்டம் போட்ட இஸ்லாம், 'மாதவிடாயினால் தவறிப் போன தொழுகைகளை நிறைவேற்ற வேண்டியதில்லை' என்று ஏன் சட்டம் போட்டிருக்கிறது? இதிலிருந்து, தொழுகையை விட நோன்பே முக்கியமானது என்று உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?"

இமாம் அபூஹனீபாவிடமிருந்து கிடைத்தபதில்: மௌனம்.

இமாம்சாதிக் அவர்கள் கனிவு சொட்டப் பார்த்து விட்டுக் கூறினார்கள்:

'அபூஹனீபா! இறுதியாகச் சொல்கிறேன். இறைவனுக்கு அஞ்சுங்கள். அவன் வகுத்த சட்டங்களைத் தப்பான கண்ணோட்டத்தில் பார்க்காதீர்கள். தப்பான சிந்தனையைத் துணையாகக் கொண்டு இறைவனின் சட்டங்களுக்குக் களங்கம் கற்பித்து விடாதீர்கள். இறைவன் அருள் புரிந்த கட்டளைகளுக்கு மாறுபட்ட விதத்தில் நீங்கள் எதையுமே கூறக் கூடாது. உங்கள் சிந்தனை அவனுடைய சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டுமே தவிர, அவற்றிற்குப் பாதகம் செய்து விடக் கூடாது.

"மறுமையைக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பாருங்கள். அப்போது நீங்களும் நானும் இறைவனுடைய விசாரணைக்குப் பதில் கொடுத்தாக வேண்டும் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். இறைவனின் நீதிமன்றத்தில் நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆஜராகியிருப்போம். அவன் எங்களை விசாரணை செய்யும் போது, 'இறைவனே! நீயும் உன்னுடைய திருத்தாதரும் கூறியதையே நாங்கள் மக்களுக்குக் கூறினோம்!' என்று பதிலளிப்போம்.

"அப்போது நீங்களும் உங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் அங்கு நீதிக்காகக் காத்திருப்பீர்கள். உங்களை இறைவன் விசாரணை செய்யும்போது, "இறைவனே! நீ

கொடுத்த சட்டங்களை எங்கள் சிந்தனையுடன் சேர்த்து எங்கள் விருப்பப்படி சட்டங்களை இயற்றினோம்!' என்றே நீங்கள் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்.

" எல்லாம் தெரிந்த இறைவன் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் நீதி வழங்குவான். அப்போது நம்மிருவரில் யாருக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம்!"

-இமாம் சாதிக் அவர்கள் இப்படிக் கூறி முடித்து விட்டார்கள்.'ஹயாதுல் ஹைவான்' என்ற நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்த உரையாடல் மதீனமா நகரில் நிகழ்ந்ததாகவே தெரிகிறது. இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு இமாம் என்று பட்டம் சூட்டப்படுகிறது அல்லவா? அதன்பின் அவர்கள் மதீனாவில் இருந்து மார்க்கப் பணி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இஸ்லாமிய நாடு முழுவதும் அவர்களின் பெயர் பரவியிருந்தது. அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக நாலா புறமிருந்தும் மக்கள் திரண்டு வந்தார்கள். அவர்களிடம் இமாம் ஜாபர்சாதிக் பேசிய பேச்சுக்களும் கூறிய அறிவுரைகளும் வியக்கத்தகுந்தவை. வரலாற்று நூல்களில் அவை நிறைந்து கிடக்கின்றன. இந்தக் கட்டத்தில்தான் இமாம் அபூஹனீபா அவர்கள் இமாம் சாதிக் அவர்களைச் சந்தித்திருக்க வேண்டும்.

நாத்திகம்

எப்போது ஆத்திகம் தோன்றிற்குே அப்போதே நாத்திகமும் தோன்றி விட்டது. ஆத்திகத்தையும் நாத்திகத்தையும் இரட்டைக் குழந்தைகள் என்றே குறிப்பிட வேண்டும். வரலாற்றில் எந்தப் பகுதியைத் திருப்பினாலும் இந்த இரண்டும் சேர்ந்துதான் காட்சியளிக்கின்றன. எந்தக் காலத்திலும் ஒன்றை விட்டு மற்றொன்று பிரிந்ததில்லை.

மற்ற எந்தக் காலத்தையும் விட இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் காலத்தில்தான் நாத்திக வாதம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருந்தது. நாலாபுறமும் பரவி வாழ்ந்த இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் நாவன்மை மிக்க நாத்திகர்களுடன் மோதிக் கொண்டிருந்தார்கள். மக்களில் ஒரு சாரார் இஸ்லாமிய அறிஞர்களைப் பின்பற்றினார்கள்; மறுசாரார் நாத்திக வாதத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள்.

இதனால் இந்த இரண்டு கலைகளும் ஏக காலத்தில் தோளோடு தோள் நின்று வளர்ந்தன. ஒரு சாரார். மறுசாராரை மடக்குவதற்கு முனைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆத்திகத் தலைவர்கள் அறவழிப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், நாத்திகத் தலைவர்கள் நேர்எதிரான வழியில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் இறைவளை அளத்தையும் உற்பிள்ளலி' என்றர்கள், உலகம் தனக்குத்தானக இயல்கிக்

கொண்டிருக்கிறது என்றும் அது எந்தச் சக்தியாலும் இயக்கப் படவில்லை என்றும் கூறினார்கள். மதக் காரியங்களைக் கிண்டல் செய்தார்கள்.

ஆத்திகர்கள் கூடும் இடங்களுக்கெல்லாம் இவர்கள் சென்ஞர்கள். அவர்கள் செய்யும் வேலைகளை பார்த்துத் தத்துவ விளக்கம் கேட்டார்கள், விளக்கம் கூறத் தெரியாதவர்களைத் தம் கட்சியில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். தம் நாவன்மையினால் பெரும்பாலோருடைய நம்பிக்கையைக் குழப்பினார்கள்.

இப்படிப்பட்ட நாத்திகர்கள் அப்போது இராக் மாகரணத்தில் ஏராளமாக இருந்தார்கள். இப்னு அபில் அவ்ஜா, இப்னு தாலுத், இப்னு ஆமா முதலானவர்களை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

மக்காவில் வாக்குவாதம்

ஒரு சமயம் இந்த நாத்திகத் தலைவர்கள் அனைவரும் மக்கமா நகரில் கூடியிருந்தார்கள். வழக்கப்படி, 'ஹஜ்' செய்ய வரும் முஸ்லிம்களைக் குழப்புவதற்கென்றே அவர்கள் இங்கு வந்திருந்தார்கள்.

அப்போது இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களும் மக்காவுக்கு வந்திருந்தார்கள். தமது நண்பர்களுடனும் மாணக்கர்களுடனும் உட்கார்ந்திருந்த அவர்கள் இஸ்லாமிய சட்டங்களை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மார்க்கத்தில்

அனுமதிக்கப்பட்டது எது, அனுமதிக்கப்படாதது எது என்பது பற்றிச் சிலர் கேட்டார்கள், திருக்குர்ஆனின் வசனங்கள் சிலவற்றிற்கு வேறு சிலர் விளக்கம் கேட்டார்கள்.

புனித விசாரணையில் ஈடுபட்டிருந்த இந்தக் கூட்டத்தை நாத்திகர்கள் பார்த்தார்கள். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் நாவன்மையைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருந்த நாத்திகர்கள் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விடுவது என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். அதற்குத் தகுந்தவர் யார் என்று பார்த்த போது,

'இப்னு அபில் அவ்ஜாதான் இதற்குத் தகுந்தவர்?' என்று ஏகமனதாகத் தீர்மானமாயிற்று.

"இப்னு அல் அவ்ஜா! இந்தக் காரியத்தை உன்னால்தான் சாதிக்க முடியும். அதோ அந்த கூட்டத்தின் நடுவில் ஒருவர் உட்கார்ந்திருக்கிறாரல்லவா? அவரை இங்குள்ளவர்கள் 'பேரறிஞர்' என்று சொல்கிறார்கள். நாவன்மையின் பலத்தால் அவர்கள் அனைவரையும் அவர் ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய நாவன்மை உன்னுடைய நாவன்மைக்கு எந்த விதத்திலும் குறைந்ததல்ல. இது எங்களுக்கும் தெரியும். உனக்கும் தெரியும், எப்படியாவது அவரை நீ மடக்கி விட வேண்டும். அவரைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருப்பவர்கள் அவமானப்பட்டு ஓட வேண்டும்!" என்று எல்லாரும் சேர்ந்து சொன்னார்கள்.

இப்பனு அபில் அவ்ஜா ஒரு வினாடி கூட யோசிக்கவில்லை.

"எனக்கு இது சர்வ சாதாரணம் இவரைப் போல் நான் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

நான் கேட்கும் முதற் கேள்விக்கே அவரால் பதில் சொல்ல முடியாது!" என்று கூறிவிட்டு நேராக இமாம் ஜாபர் சாதிக்கிடம் வந்தான்.

"அபூ அப்தில்லாஹ்! அனுமதி கொடுங்கள். உங்களிடம் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறேன். உங்கள் செயல் முறை கூவில் மறைந்திருக்கும் தத்துவங்களை மனப்பூர்வமாக வெளியில் கூறி விடுங்கள். அனுமதி கொடுங்கள், கேள்வி கேட்கலாமா?" என்றன் இப்பனு அபில் அவ்ஜா.

திமஷ்க் நகரத்து மலையடிவாரத்தில் கிறிஸ்துவ ஞானிக்கு இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் எப்படிப் பதிலளித்தார்களோ, அப்படித்தான் இப்போது இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பதிலளித்தார்கள்.

"எப்படிப்பட்ட கேள்வியானாலும் கேளுங்கள், பதில் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்!"

எதிர் திசையை நீட்டிச் சுட்டிக் காட்டினான் இப்பனு அபில் அவ்ஜா. "அதுதானே 'கஅபா' எனப்படும் தேவாலயம்? அதைத்தானே நீங்கள் இத்தனை காலமாக வணங்குகிறீர்கள்? அந்தத் தேவாலயத்தில் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் கறுப்புக் கல்தாளே உங்களுக்குப்

புனிதமானது?" என்று கேட்டு விட்டு இளக்காரத்துடன் சிரித்தான்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பதில் சொல்ல வாயெடுக்குமுன் இப்பனு அபில் அவ்ஜா தொடர்ந்தான்:

"அபூ அப்தில்லாஹ்! நான் கேட்கிறேன். இன்னும் எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் இந்தக் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு மாரடிக்கப் போகிறீர்கள்? கல்லாலும் மண்ணாலும் உருவாக்கப்பட்ட இந்த நாலு மூலைக் கட்டிடத்தை இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் வணங்கப் போகிறீர்கள்? அடித்து விரட்டப்படும் போது ஆடுமாடுகள் ஓடுவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அப்படி நீங்கள் இங்கும் அங்குமாக ஓடுகிறீர்களே, இது இன்னும் எத்தனை காலத்திற்குத்தான் நீடிக்கப் போகிறது?

மீண்டும் அவன் சிரித்தான்.

"நான் நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன். சிந்தனைத் தெளிவுள்ள ஒருவன் இதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால் அவனால் உங்களுக்குச் சாதகமாக எதுவும் கூற முடியாது. சிந்திக்கத் தெரிந்தவனோ தத்துவம் உணர்ந்தவனே செய்யக்கூடிய வேலையல்ல இது! இதற்கெல்லாம் நீங்கள்தான் தலைவர் என்று சொல்லுங்கள். உங்கள் தலைமையின் கீழ்தான் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது!"

-அவன் மூன்றாம் தடவையாகச் சிரித்தான். கடைசித் தடவையும் இதுதான். நான்காம் தடவையாகச் சிரிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை இமாம் சாதிக் அவர்கள் அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் முகத்தில் சினக்குறி தெரியவில்லை. எல்லையில்லாத சோகம் அவர்களின் முகத்தில் படர்ந்திருந்ததை அங்குள்ள அனைவரும் பார்த்தார்கள். தமக்குத் தாமாக அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

'மனிதனின் நிலையைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? அனைத்தையும் ஆட்டிவைக்கும் முழுப்பெரும் மூலசக்தி அவனையும் ஆட்டிப் படைக்கிறது. வருணனைக்கும் சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்ட அந்தச் சக்தியைத்தான் நாம், 'இறைவன்' என்று குறிப்பிடுகிறோம். அவன் யாருக்கும் வழி காட்டலாம்; யாரையும் முரண் வழியில் செலுத்தலாம். அது அவன் உரிமை. அவனை விசாரணை செய்யும் உரிமை எவருக்கும் கிடையாது.

"யாருக்கேனும் அவன் வழி காட்டினால் பேச்சேயில்லை. யாரையேனும் அவன் முரண் வழியில் செலுத்தினால், நம்மைப் போன்ற மனிதர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? ஒருவனை இறைவனே தண்டிக்கத் தயாராகி விட்டபோது நம்மால் அவனுக்கு எப்படித்தான் உதவ முடியும்?

"இப்படி இறைவனின் வெறுப்புக்கு இலக்கானவன் உண்மையிலேயே அனுதாபத்திற்குரியவன். நம்மால் அனுதாபப்பட முடியுமே தவிர, உபகாரம் செய்து விட முடியாது. அவன் மனத்தில் எந்தச் சக்தியும் இருக்காது. உண்மையை ஊடுருவிப் பார்க்கும் மனக்கண் இருண்டு கிடக்கும். அவனுக்கு என்றைக்கும் உண்மை தெரியப் போவதில்லை. மனத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தீய உணர்வுகள் அவனை அடிமையாக நடத்தி வைக்கும். இந்த நிலையிலிருக்கும் ஒரு மனிதன் ஆத்மிகத் துறையில் எப்படித்தான் முன்னேறப் போகிறான் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. இந்த வழியில் பல்லாயிரம் பேர் பாழாகி விட்டனர். இன்னும் பலர் பாழாகிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இது அவர்களுக்கே தெரியாதபோது நாம் என்ன செய்ய முடியும்?

இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் இப்பனு அபில் அவ்ஜாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள். அவன் கண்கள் கீழ் நோக்கித் தாழ்ந்திருந்தன. எத்தனையோ அறிஞர்களுடன் நேருக்குநேர் மோதிய அவனுக்கு இது ஒரு புது அனுபவம். அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு இமாமவர்கள் இன்னும் பதில் சொல்லவில்லை. அமைதியும் அனுதாபமும் தொனிக்கும்படி அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் அவனை அப்படியே கட்டிப் போட்டு விட்டன. அவன் ஆடவமில்லை; அசையவமில்லை; வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசவமில்லை.

இமாம் சாதிக் அவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்:

"நீங்கள் குற்றம் சாட்டுகிறீர்கள். எங்கள் செயல் முறைகள் பகுத்தறிவுக்கு முரணானவை என்று கூறுகிறீர்கள், கல்லாலும் மண்ணாலும் உருவாக்கப்பட்ட இந்தத் தேவாலயத்தை நாங்கள் வணங்குவதாகக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். நான் கேட்கிறேன். நீங்கள் எவ்வளவு காலமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், இந்தக் கட்டிடத்தைத் தான் நாங்கள் வணங்குகிறோம் என்று?"

'கஅபா எனப்படும் இந்த தேவாலயம் இறைவளின் பெயரால் எழுப்பப்பட்ட ஒன்று. முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் இதன் மூலம் இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்கிறோம். இந்தக் கட்டிடத்தை நாங்கள் என்றும் வணங்கியதில்லை, என்றும் வணங்கப் போவதில்லை. இறை வணக்கத்திற்கு இது ஓர் எல்லையாக அமைந்திருக்கிறது. உலகின் பல பாகங்களிலும் வாழ்கிற முஸ்லிம்கள் அனைவரும் இதையே குறியாகக் கொண்டு இறைவனை வணங்குகிறார்கள்.

"எனவே, இந்தத் தேவாலயத்தை முஸ்லிம் பெருங்குடி மக்கள் கண்ணியத்துடனும் பயபக்தியுடனும் நெருங்குகிறார்கள். இந்தக் கண்ணோட்டத்தில்தான் அவர்கள் தேவாலயத்திற்கு மரியாதை செய்கிறார்கள். இந்தக் கட்டிடம் இறைத் தன்மை பொருந்தியது என்றே இதனுள்தான் இறைவன் அடைபட்டுக் கிடக்கிறான் என்றோ அவர்கள் நம்பியது கிடையாது; நம்பவும்

கூடாது. இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைக்கே இது மாறுபட்டது.

"இதையெல்லாம் நீங்கள் இன்னுமா தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்கள்? கல்லாலும் மண்ணாலும் உருவாக்கப்பட்ட கறுப்புக் கட்டிடத்தை நாங்கள் வணங்குகிறோம் என்று குற்றம் சாட்டுகிறீர்களே, அந்தக் கட்டிடத்தைப் பற்றியோ எங்கள் வணக்கத்தைப் பற்றியோ நீங்கள் கொஞ்சமேனும் சிந்தனை செய்து பார்த்ததுண்டா? அதற்கெல்லாம் உங்களுக்கு எங்கே அவகாசம் கிடைக்கப் போகிறது?

"எங்களைப் பற்றியோ எங்கள் செயல் முறைகளைப் பற்றியோ நீங்கள் சிறிதும் சிந்தனை செய்து பார்த்ததில்லை என்றே தெரிகிறது. சிந்தனைக்கும் உங்களுக்குமிடையில் பெரியதொரு திரை நிற்பதை நான் உணர்கிறேன். இந்த நிலையிலிருக்கும் நீங்கள் எங்களைப் பார்த்துக் குறை கூறுகிறீர்களே, இதில் ஏதேனும் அர்த்தமுண்டா? சிந்தனையே செய்யாமல் வாதம் செய்ய வந்திருக்கும் நீங்கள் எங்கள் செயல் முறைகளைச் சிந்தனைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் முரணானவை என்று சொல்கிறீர்களே, இதில் ஏதேனும் பொருள் இருக்கிறதா?"

இப்பனு அபில் அவ்ஜாவின் முகம் வெளிறிப் போய் விட்டது. இமாம்சாதிக் அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளில் எதையும் அவன் மறுக்கத் துணியவில்லை.

அந்தக் கூட்டத்தில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவிற்று. பின்னர் இப்னு அபில் அவ்ஜா பணிவுடன் கேட்டான்: "அபூ அப்தில்லாஹ்! அனைத்தையும் ஆட்டிப்படைக்கும் தனிப் பெரும் சக்தி என்று குறிப்பிட்டீர்கள் அல்லவா? புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அந்தச் சக்தியை நான் எப்படித் தெரிந்து கொள்வது? நான் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் விளக்கம் தர முடியுமா?"

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

"இறைவன் எனப்படும் அந்தப் பேராற்றல் மனிதனின் புலன்களுக்கு அப்பாற் பட்டதுதான். நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால் அவனுடைய படைப்புகள் அனைத்திலும் அவனை நம்மால் பார்க்க முடியும். புறக்கண்ணுக்கு மறைந்திருந்தாலும், அகக் கண்ணுக்கு அவன் மிகத் தெளிவாகத் தோற்றமளிக்கிறான். உலகிலுள்ள பொருள்கள் அத்தனையும் அவனுக்கு விளக்கம் கொடுக்கின்றன. அவனை நினைவுறுத்தாத எந்தப் பொருளும் உலகில் கிடையாது. உலகில் மட்டுமல்ல. அண்டசராசரம் முழுவதிலும் இப்படியொரு பொருள் கிடையாது. ஏனெனில் அவை அனைத்தையும் அவனே படைத்திருக்கிறான். எனவே, படைப்பினங்கள் படைத்தவனுக்கு விளக்கம் கொடுக்கின்றன. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?"

அங்கு இங்கு என்று இல்லாமல் அவன் எங்குமே நிறைந்திருக்கிறான். நம்முடைய பிடரி நரம்பை விட அவன் நமக்கு மிக அருகில் இருக்கிறான். இப்போது நாம் பேசிக் கொண்டிருப்பதை அவன் கேட்கிறான். நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததையும் நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததையும் அவன் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தான். எங்கள் உள்ளத்திலுள்ளதையும் உங்கள் உள்ளத்திலுள்ளதையும் அவன் அறிகிறான். எந்த உணர்வையும் அவனிடமிருந்து நம்மால் மறைத்து விட முடியாது.

"அவன் எங்கும் நிறைந்தவனல்லவா? எனவே, அவன் எந்த இடத்திலும் இருக்கிறான். அவன் இல்லாத எந்த இடமும் கிடையாது. அங்குதான் இங்குதான் என்று குறிப்பிடும் வகையில் அவனுக்கு எந்த இடமும் கிடையாது. அருகிலுள்ள இடமும் தொலைவிலுள்ள இடமும் அவனுக்கு ஒரே விதமானவை. அவன் காலத்தைக் கடந்தவன், எனவே அவனை எந்த இடமும் கட்டுப் படுத்தாது.

"அவனுடைய படைப்புகள் நமக்கு முன்னால் இறைந்து கிடக்கின்றன. எல்லையில்லாத அவனுடைய ஆற்றலுக்கு அவை விளக்கம் கூறுகின்றன. அசைக்க முடியாத ஆதாரத்துடன் முஹம்மது (சல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம்) அவர்களைத் திருத்தூதராக உலகத்திற்கு அனுப்பியவன் அவன்தான். அவனிடமிருந்துதான் எங்களுக்குச் செய்திகள்

கிடைத்தன. அவன் வகுத்துக் கொடுத்த வழியில்தான் அவனை நாங்கள் வணங்குகிறோம்..."

இப்பனு அபில் அவ்ஜாவினால் பேசவே முடியவில்லை மேற்கொண்டு உரையாடலைத் தொடர்வது எப்படி என்றும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தவன் திடீரென்று எழுந்து நின்றான்: தன் நண்பர்களிடம் விரைந்து சென்றான்.

"தயவு செய்து எனக்கு ஏதேனும் போதைப் பொருள் கொடுங்கள். அதன் மூலம் இந்த உலகத்தையே மறந்து விட நினைக்கிறேன். நான் பெரிதும் வேதனையோடு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து என்னைத் தூக்கி நெருப்பில் போட்டு விட்டீர்கள்!"

அவனுடைய நண்பர்கள் அவனை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தார்கள்.

"உன்னுடைய குழப்பத்தாலும் மதி மயக்கத்தாலும் எங்களையே நீ அவமானப்படுத்தி விட்டாய். அவரை நீ நெருங்கியிருக்கக் கூடாது. அவரிடம் வாதம் செய்தவர்களிலேயே நீ மிக மட்டமானவன்,"

இப்பனு அபில் அவ்ஜாவின் குரல் நிதானத்துடன் ஒலித்தது.

"நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள். எப்படி வேண்டுமானாலும் திட்டுங்கள். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: இங்கு வந்திருக்கும் அனைவரையும் விட அவர் அறிவில் சிறந்தவர்..."

-□-

உள்ளமும் உருவமும்

உள்ளத்திற்கும் உருவத்திற்கும் சம்பந்தம் உண்டா? – என்ற கேள்விக்கு அறிஞர்கள் சுத்தமாகப் பதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள் இப்படி:

"மனிதனின் உருவத்திற்கு முகம் முக்கியமானது முசுத்தையும் உள்ளத்தையும் என்றைக்கும் பிரித்து விட முடியாது. முகம் என்பது உள்ளத்தின் அட்டவணை தடித்துப் பருத்த புத்தகம் ஒன்றில் விரிவாக அடங்கியிருக்கும் விவரங்கள் அதன் அட்டவணையில் சுருக்கமாகத் தெரிவதுபோல், மனிதனின் மனத்தில் ஒளிந்திருக்கும் எண்ணங்கள் எல்லாம் அவனுடைய முகத்தில் உணர்ச்சி ரேகைகளாகத் தெரிகின்றன. முகம் என்ற கண்ணாடியில் முதலில் பிரதிபலிக்கும் பொருள் உள்ளம்தான்!"

ஆத்மிகச் சுடர் வீசக் கூடிய முகம் ஒரு மனிதனுக்கு இருந்தால், அவனுடைய உள்ளத்தில் ஆத்மிகச் சுடர் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதே பொருள்" என்று இமாம் கஸ்ஸாலி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாழ்வைப் பார்க்கும் போது இந்தக் கருத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது. அவர்களின் உள்ளத்தில் நிரம்பி நின்ற ஞானச்சுடர் அவர்களின் முகத்தில் தன் முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்திருந்தது.

வாதம் செய்து வெற்றி காணும் துணிவுடன் நெருங்கி வந்த எத்தனையோ பேர் இந்தச் சுடர் முத்திரையைப் பார்த்து விட்டுத் தம்மையே நொந்து கொண்டு திரும்பிச் சென்றிருக்கிறார்கள். நாத்திகர்கள், பேச்சாளர்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள். முதலான பலர் அந்த முத்திரையின் சக்திக்குப் பலியாகித் துடித்திருக்கிறார்கள்.

"இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நபிப் பரம்பரையின் வழித் தோன்றல் என்று தெரிந்து போய் விடும்" என்கிறார் அம்ர் பின் மிக்தாம். இவர் இமாமவர்களுடன் நன்கு பழகியவர்.

உருவ அமைப்பு

இமாம் சாதிக் அவர்களை நெட்டை என்றும் சொல்ல முடியாது; குட்டை என்றும் குறிப்பிட முடியாது. நடுத்தரமான உயரத்தை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களின் முகம் எப்போதுமே மலர்ந்திருந்தது. வாழ்வில் குறுக்கிட்ட எந்தத் துன்பமும் அந்த மலர்ச்சியைப் பாதித்ததில்லை.

கரிய ரோமமும் கூரிய மூக்கும் பெற்றிருந்த அவர்கள் என்றுமே மரணத்திற்கு அஞ்சியதில்லை. மிருதுவான உடலமைப்புப் பெற்றிருந்த அவர்கள் என்றுமே அதிகாரிகளின் வாளுக்குப் பயப்பட்டதில்லை.

"அவர்களின் கன்னத்தில் கறுப்பு மச்சம் ஒன்று இருந்தது ; மேனியில் செம்மச்சம் ஒன்று காணப்பட்டது' என்கிறார்,'மனாகிப்' என்ற நூலின் ஆசிரியர்.

வட்டமான ஒளி முகத்தைப் பெற்றிருந்த அவர்கள், வாய் ஓயாமல் பெருமானார் பற்றி மக்களுக்குக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குணம்

இமாமவர்களின் குணத்தைப் போற்றிப் புகழாதவர் எவருமில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். தத்துவஞானிகள், தர்க்க மேதைகள், ஆத்மிகத் தலைவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இமாமவர்களைப் பாராட்டினார்கள்; இன்றைக்கும் பாராட்டுகிறார்கள்.

'எவ்வித வேறுபாடும் இல்லாமல் அவர்கள் போற்றப்பட்டார்கள். கருத்து வேற்றுமைக்கே வழியில்லாதவாறு அனைவரும் அவர்களைப் பின்பற்றினார்கள்!" என்று குறிப்பிடுகிறது, 'தக்கிரதுல் அவ்லியா' என்ற நூல்.

இமாம் சாதிக் அவர்களின் குணங்களில் மிக முக்கியமானது தயாள சிந்தை. இதற்கு எவ்வளவு தூரம் இஸ்லாத்தில் சிறப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது

என்பதைத் திருக்குர்ஆனின் வசனங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

"அனாதைகளைத் திட்டாதீர்; உதவி கேட்பவர்களை விரட்டாதீர். உமது நாயனின் அருள் கொடைகளை எடுத்துரைப்பீராக!" என்று பெருமானாருக்கு அருளப்பட்ட இறைக் கட்டளையை இமாம்சாதிக் அவர்கள் அப்படியே பின்பற்றினார்கள். செல்வத்தைச் சிறிதும் மதிக்காத அவர்கள் கையிலிருந்ததை எல்லாம் மற்றவர்களின் நன்மைக்காகத் தர்மம் செய்தார்கள்.

அவர்களின் வாழ்வில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று இந்த மனப்பான்மைக்குச் சரியாக விளக்கம் கொடுக்கிறது. அந்தத் துணுக்கை வைத்துப் பார்க்கும் போது, மற்றவர்களுக்கு உதவுவதைத்தான் அவர்கள் குறியாகக் கொண்டிருந்தார்களே தவிர அதனால் ஏற்படும் தீய விளைவுகளைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்றே தெரிகிறது.

"கசந்தாலும் உண்மையைச் சொல்லிவிடு" என்பது பெருமானாரின் கருத்து. 'அவர்களின் வழித் தோன்றலில் வந்த இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கசப்பான கட்டத்திலும் உதவி செய்திருக்கிறார்கள்.

'வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு எதையும் வைக்காமல் அனைத்தையும் அவர்கள் தர்மம் செய்து விடுவார்கள்!' என்று ஹய்யாஜ் பின் மிக்தாம் கூறுவது எத்தனை பொருத்தம்!

அவதூறுக்குப் பரிசு

அன்று இமாம்சாதிக் அவர்கள் மதீனாவின் பள்ளிவாசலில் நுழைந்த போது, யாரோ ஒருவர் ஒரு மூலையில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். வெளியூர் வாசிகள் பள்ளிவாசலிலேயே தங்கிக் கொள்வது அப்போதும் பழக்கத்திலிருந்தது.

இமாமவர்கள் இறை வணக்கத்தில் ஈடுபட்டு விட்டார்கள். இறை வணக்கம் முடிந்து அவர்கள் தற்செயலாகத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, அந்த மனிதர் தன்னுடைய பையில் கையை விட்டு எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் முகம் வெளிறிப் போயிருந்தது.

அவர்களின் உள்ளம் கனிந்தது. அந்த மனிதரை நெருங்கினார்கள். "உங்களுக்கு எந்த ஊர்? எதைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?"

அந்த மனிதர் சந்தேகத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

"இப்போதுதான் எனக்கு உண்மை தெரிகிறது. நீங்கள்தான் அதை எடுத்திருக்க வேண்டும். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததும் பையைத்தான் முதலில் பார்த்தேன். பணத்தைக் காணவில்லை. இங்கு உங்களைத் தவிர்த்து வேறு யாருமில்லை. எனவே நீங்கள்தான் அதை எடுத்திருக்க வேண்டும். மிக முக்கியமான காரியத்திற்காக நான் சமாளித்துக் கொண்டு வந்திருந்தேன்."

"பணத்தை அந்தப் பையிலேயா வைத்திருந்தீர்கள்?" என்று இமாமவர்கள் கேட்டார்கள்.

அந்த மனிதர் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்த்தார்.

கேள்வியா இது! பணத்தைத் திருடியதுமல்லாமல் ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி பாசாங்கு வேறா செய்கிறீர்கள்?"

"ஒன்று மட்டும் சொல்லுங்கள். அதில் எவ்வளவு பணம் வைத்திருந்தீர்கள்?"

"ஆயிரம் பொற்காசுகள் ! அதைக் கொடுக்காவிட்டால் உங்களை நான் விடப் போவதில்லை."

இமாமவர்களின் முகத்தில் களங்கமில்லாத புன்னகை நெளிந்தது. வாழ்வின் மேடுபள்ளங்களைப் பற்றி நன்கு உணர்ந்தவர்களைத் தவிர்த்து மற்றவர்களால் அப்படிப் புன்னகை செய்ய முடியாது.

"உங்களுக்குப் பணம்தானே வேண்டும்? என்னோடு வாருங்கள், தருகிறேன்" என்ற இமாம் சாதிக் அவர்கள் அந்த மனிதரைத் தம் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் அவரது கையில் பண முடிப்பு ஒன்று ஒப்படைக்கப் பட்டது. இமாம்சாதிக் அவர்கள் சொன்னார்கள்:

"இதில் 2000 பொற்காசுகள் இருக்கின்றன. இதைக் கொண்டு போய் உங்கள் தேவையை முடித்துக் கொள்ளுங்கள்."

அந்தக் கிராமவாசிக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது. ஆயிரத்தைத் திருடிக் கொண்டு இரண்டாயிரம் கொடுக்கிறாரே இந்த மனிதர், காரணம் என்ன?- அவர் மனத்திலிருந்த குழப்பத்தில் இது ஒரு பகுதி. யோசித்துக் கொண்டு நிற்பதற்கு நேரமில்லை. அவர் பணப்பையுடன் புறப்பட்டு விட்டார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் அவர் மீண்டும் இமாமவர்களைத் தேடி வந்தார்.

"என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். அவசரப்பட்டு உங்கள் மீது பழியைச் சுமத்தி விட்டேன்.."

"என்ன சொல்கிறீர்கள்? புரியும்படியாகச் சொல்லுங்கள்!" என்று இமாமவர்கள் கூறினார்கள்.

"நீங்கள் கொடுத்த பொற்காசுகள் அப்படியே இருக்கின்றன. தொட்டுக் கூடப் பார்க்கவில்லை..."

"அந்தப் பையிலிருக்கும் பணம் முழுவதும் உங்களைச் சேர்ந்தது.தொடக் கூடாது என்று யார் சொன்னது? நேரத்தை ணக்காதீர்கள். போய் வேலையைச் செய்யுங்கள்.""

அந்த மனிதர் மென்று விழுங்கினார். பணமுடிப்பை ரெண்டு கைகளாலும் நீட்டினார். "முதலில் இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்."

சற்றுமுன் இமாமவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. நீங்கள்தானே பணம் கேட்டீர்கள்? இப்போது ஏன் இந்த மனமாற்றம்?"

பணப்பையை நீட்டியபடியே அவர் கூறினார்:

பள்ளிவாசலில் படுத்திருந்த நான் பணம் தவறி விட்டதைக் கண்டேன். அங்கு உங்களைத் தவிர்த்து வேறு யாருமில்லாததால், நீங்கள்தான் பணத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். நீங்களோ ஒரு வார்த்தை கூட மறுத்துப் பேசவில்லை. என்னை இங்கு அழைத்து வந்து பணத்தைக் கையில் கொடுத்து விட்டீர்கள், ஒன்றுக்கு இரண்டாக! திரும்பிச் சென்றபோது என்னுடைய பணமுடிப்பைக் கண்டெடுத்து விட்டேன். எனவே உங்கள் பணப்பையை ஒப்படைத்து விட்டு மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொள்ளலாம் என்றே வந்திருக்கிறேன்."

இமாம்சாதிக் அவர்கள் புன்னகை செய்தார்கள்.

"அதனால் என்ன? என் பணத்தையும் உங்கள் பணத்தையும் சேர்த்து உபயோகித்துக் கொள்ளுங்களேன்!"

"வேண்டாம். இதைப் பிடியுங்கள். உங்கள் பணம் இதில் அப்படியே இருக்கிறது. நீங்கள் இதைப் பெற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்!

இமாம்சாதிக் அவர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதிலளித்தார்கள்.

"அது சாத்தியமில்லை. அதனை நீங்கள்தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது!"

"ஏன் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது?"

"ஏனென்றால், நாம் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த எதையும் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. இறைவன் அருள் புரிவானாக ! போய் வாருங்கள்!" என்று கூறிவிட்டு இமாமவர்கள் வீட்டுக்குள் சென்று விட்டார்கள்.

திகைத்து நின்ற அந்த மனிதர் தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்களிடம் விசாரித்துத்தான் தெரிந்து கொண்டார். அவர்கள்தான் இமாம் ஜாபர்சாதிக் என்று.

இடக் கரத்திற்குத் தெரியாதது

விளம்பரத்தைக் குறியாகக் கொண்டு செய்யப்படும் தர்மத்திற்கு இஸ்லாத்தில் மதிப்பும் கிடையாது; அனுமதியும் கிடையாது. பிறரை அடிமைப் படுத்துவதற்காகச் செய்யப்படும் உதவியையும் அது வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது. தர்மத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்தவர்கள், "இடக் கரத்திற்குத்

தெரியாமல் வலக்கரத்தால் கொடுக்க வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இக்கருத்தைப் பெருமானாரின் வாழ்விலும் வாக்கிலும் நாம் பார்க்கிறோம்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாழ்விலும் இது பிரதிபலித்திருக்கிறது. பிறர் கூறும் அவதூறுகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு உதவி செய்தது ஒரு புறமிருக்க, சில வேளைகளில் இமாமவர்கள் உதவி பெறுகிறவர்களுக்கே தெரியாமல் உதவி செய்திருக்கிறார்கள்.

உதாரணத்திற்கு ஒன்று வேண்டுமல்லவா?

ஒரு நாள் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தமது நண்பர் ஒருவரிடம் நீளமான பண்பை ஒன்றைக் கொடுத்தார்கள். ஹாஷிமின் சந்ததியில் தோன்றிய ஒருவரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, "அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்கள்.

'தெரியும்! நன்றாகத் தெரியும்' என்றார், கஷ்அமி என்ற அந்த நண்பர்.

மகிழ்ச்சி! எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும். தயவு செய்து இப்போதே அவரிடம் இந்தப் பையை ஒப்படைத்து விடுங்கள். அவர் சிரமப்படுவதாகத் தெரிகிறது."

"அதற்கென்ன? இப்போதே அவரிடம் சேர்த்து விடுகிறேன் " என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்ட

நண்பரை இமரம்சாதிக் அவர்கள் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்.

"இந்தப் பையை யார் கொடுக்கச் சொன்னதாக அவரிடம் சொல்லப் போகிறீர்கள்?"

இதென்ன கேள்வி! நீங்கள் கொடுத்தனுப்பியதாகத்தான் சொல்லப் போகிறேன்."

இமாம் சாதிக் அவர்கள் அருகில் வந்தார்கள்.

"நண்பரே ! அதுதான் கூடாது. உங்களை அவரிடம் அனுப்புகிறேனே, அதற்கு இதுதான் காரணம். இல்லாவிட்டால் நானே அவரிடம் இதை ஒப்படைத்து விடலாம். உங்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை."

கஷ்அமீ என்ற அந்த நண்பர் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்றார்.

பின் தொடர்ந்து வந்த இப்னு கனீஸ் இப்போது முன்னால் வந்தார். இருட்டில் முகம் தெரியாததால் தம் பெயரைக் கூறினார்.

"தயவு செய்து நீங்களும் தேடிப் பாருங்களேன். கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக் கொடுங்கள் !" என்று இமாமவர்கள் வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

இப்னு கனீஸ் குளித்து தரையைத் துழாவினார். சிதறிக் கிடந்த கோதுமை ரொட்டிகள் அவருக்குக் கிடைத்தன. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தார்.

"இவ்வளவு பெரிய சுமையைத் தாங்கள் சுமந்து வருவதாவது ! இதோ நான் இருக்கிறேன். தோளில் வைத்தும் கொண்டு உங்களோடு வருகிறேன்" என்றார் அவர். எப்படியாவது இமாமவர்களுடன் செல்வதற்கு அனுமதி கிடைத்தால் போதும் என்பது அவர் எண்ணம்.

இமாமவர்கள் ரொட்டிச் சுமையைப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.

"அதெல்லாம் முடியாது. அதை நீங்கள் சுமக்க வேண்டாம். உங்களைவிட இதற்கு நானே பெரிதும் தகுதியுள்ளவன். என் சுமையை நான்தானே சுமக்க வேண்டும்? ஆம், இதை நான்தான் சுமக்க வேண்டும்!"

இப்படிக் கூறிய இமாமவர்கள் இப்பனு கனீஸின் எண்ணத்தை உணர்த்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால், என்னோடு வருவதற்கு அனுமதி தருகிறேன் . வாருங்கள், நடப்போம்!"

இருவரும் சேர்ந்து பனீ சாயிதா என்ற இடத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கு வழிப் போக்கர்கள் சிலர் உலகத்தை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருத்தார்கள், சைதான் எண்ணெயினால்" அப்படியானால்...?"

"நான் சொல்வதெல்லாம் இதுதான். என் பெயரை அவரிடம் நீங்கள் சொல்லக் கூடாது. வேறு எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். எனக்குக் கவலையில்லை. தெருவில் போகிற மனிதர் ஒருவர் கொடுத்ததாகச் சொல்லுங்கள். அல்லது

நீங்களே உதவி செய்வது போலக் கொடுத்து விடுங்கள். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொள்வது உலகத்தில் நடக்காத காரியமா?

கஷ்அமீ காரணம் கேட்கவில்லை. ஆனால் இமாம் சாதிக் அவர்களே காரணத்தை விளக்கினார்கள்.

அவர் என் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அவர் இப்போது பெரிதும் சிரமப்படுவதாகத் தெரிகிறது. அவருக்கு உதவ வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கு உண்டு. நானும் அதற்குத் தயாராகத்தான் இருக்கிறேன்.

"ஆனால் அவர் என் மீது வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறார். நான் அவருக்கு உதவி செய்வதில்லை என்று என் மீது கோப இருக்கிறார். இந்த நிலையில் என் பெயரைச் சொன்னால் இந்தப் பணப்பையை ஏற்க மறுத்தாலும் மறுத்து விடுவார்.

பணப்பையுடன் புறப்பட்ட கஷ்அமீ குறிப்பிட்ட ஆசாமியைச் சந்தித்தார். பணப்பையைக் கொடுத்தார். அந்த மனிதருக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! அவர் கண்களில் நன்றிப் பெருக்குத் தெரிந்தது.

நிலையறிந்து உதவி செய்திருக்கிறீர்கள். நீங்களாகவே உதவி செய்கிறீர்களா? இல்லை, யாரேனும் கொடுத்தனுப்பினார்களா?

கஷ்அமீ மென்று விழுங்கினார். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் பெயரைக் கூறக் கூடாது. அதற்காகப் பொய் சொல்வதையும் அவர் விரும்பவில்லை.

நீங்களென்ன இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்? நல்ல நேரத்தில் உதவி கிடைத்திருப்பதாகக் கூறுகிறீர்கள். இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துங்கள். யார் உதவி செய்தால் என்ன? இதனைத் தெருவில் போகிற மனிதர் ஒருவர் அனுப்பியிருப்பதாக வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அறிமுகம் இல்லாதவர்களிடமிருந்தெல்லாம் உங்களுக்கு அன்பளிப்புகள் வருவதில்லையா? அப்படி இதையும் ஒன்றாக நினைத்துக் கொள்ளுங்களேன்"

அந்த மனிதர் மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்கவில்லை.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவர் வேதனையோடு பேசினார்.

"பாருங்களேன்! என்ன செய்வது, எப்படி நன்றி செலுத்துவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை."

அவர் குரலில் நெகிழ்ச்சி நிறைந்திருந்தது.

"இறைவன் உங்களுக்கு நன்மை செய்வானாக! இந்தத் தடவை நீங்கள் பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். தெருவில் போகிற யாரோ ஒருவர் கொடுத்தனுப்பினார் என்று நம்பச் சொல்கிறீர்கள்!"

கஷ்அமீ திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார்.

"எனக்கு ஒரே ஒரு விஷயம் இன்னும் புரியாமல்தான் இருக்கிறது. தெருவில் போகிற மனிதர் என்றீர்களே, அவர் யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர் பெயர் என்ன?. எங்கு இருக்கிறார்? என்றெல்லாம்

என்னால் அறிய முடியவில்லை. அவரைப் பற்றி உங்களுக்கும் தெரியாது என்றே நினைக்கிறேன்.'

கஷ்அமீ சிலையாக உட்கார்ந்திருந்தார். ஒருகால் இந்த மனிதர் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டுதான் ஆழம் பார்க்கிறாரோ என்று அவருக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

ஹாஷிம் கிளையில் வந்த அந்த மனிதர் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு பேசினார்.

"ஆமாம். உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் நீங்கள் ஒரே ஒரு தடவைதான் அவரிடமிருந்து பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். இதற்கு முன்னால் பல சமயங்களில் அவரிடமிருந்து எனக்கு உதவி கிடைத்திருக்கிறது. தெருவில் போகிற அந்த மனிதர் யாரையாவது பிடித்து எனக்குப் பணம் அனுப்பி விடுகிறார். எனக்கு ஏற்படும் சிரமங்களை எல்லாம் அவர் எங்கேயோ மறைந்திருந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்."

தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த அவரது முகம் திடீரென்று கறுத்தது.

"என் சிரமத்தையறிந்து யாரோ ஒருவர் தெருவில் போகிற யாரோ ஒரு மனிதர் எனக்கு உதவி செய்கிறார். ஆனால் என் உறவினர்களில் ஒருவரான ஜாபர்சாதிக்க் என்னைத் திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை. ஒரே ஒரு வெள்ளிக்காசு கூட அவர் எனக்கு அனுப்புவதில்லை. போதிய வசதி இருக்கிறது. செல்வத்திற்குக்

குறைவில்லை. இருந்தும் என்னை அவர் கவனிப்பதில்லை!"

மனாகிப் இப்னு ஷஹர் ஆஷோப்' என்ற நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு விரிந்திருக்கும் இந்தச் சம்பவம். இமாமவர்களின் விளம்பரமற்ற உதவிக்கு விளக்கம் கொடுக்கிறது.

விளம்பரமில்லாத உதவி

தம் தந்தையாரைப் போல. தம் பாட்டனாரைப் போல இமாம்சாதிக் அவர்களும் ஏழைகள் மீது பாசம் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு நள்ளிரவிலும் தயாராக இருந்தார்கள்.

இருள் சூழ்ந்த அந்த நடுநிசியில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் வீட்டிலிருந்து வெளியேறினார்கள். அவர்களின் கையில் கோதுமை ரொட்டிகள் இருந்தன. முகத்தில் படிந்திருந்தது தூக்கத்தின் ரேகை. தற்செயலாக அவர்களைப் பார்த்த இப்னு கனீஸ் பின்தொடர்ந்தார். அவர்கள் எங்கு போகிறார்கள், ஏன் போகிறார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்வதில் அவருக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி!

இமாமவர்கள் சிறிது தூரம்தான் நடந்திருப்பார்கள். கையிலிருந்த ரொட்டிகள் நழுவிக்கீழே விழுந்து விட்டன. எப்போதும் இறைச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்த அவர்கள், "இறைவனே ! இந்த இருட்டில்

எப்படித் தேடி எடுப்பது? நீதான் உதவி செய்ய வேண்டும்..." என்று முணுமுணுப்பது போலப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அங்கேயே குனிந்து ரொட்டிகளைத் தேட ஆரம்பித்தார்கள்.

பின் தொடர்ந்து வந்த இப்னு கனீஸ் இப்போது முன்னால் வந்தார். இருட்டில் முகம் தெரியாததால் தம்பெயரைக் கூறினார்.

"தயவு செய்து நீங்களும் தேடிப் பாருங்களேன். கையில் கிடைத்ததை எடுத்துக் கொடுங்கள்!" என்று இமாமவர்கள் வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

இப்னு கனீஸ் குளித்து தரையைத் துழாவினார். சிதறிக் கிடந்த கோதுமை ரொட்டிகள் அவருக்குக் கிடைத்தன. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தார்.

"இவ்வளவு பெரிய சுமையைத் தாங்கள் சுமந்து வருவதாவது! இதோ நான் இருக்கிறேன். தோளில் வைத்தும் கொண்டு உங்களோடு வருகிறேன்" என்றார் அவர். எப்படியாவது இமாமவர்களுடன் செல்வதற்கு அனுமதி கிடைத்தால் போதும் என்பது அவர் எண்ணம்.

இமாமவர்கள் ரொட்டிச் சுமையைப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள்.

"அதெல்லாம் முடியாது. அதை நீங்கள் சுமக்க வேண்டாம். உங்களைவிட இதற்கு நானே பெரிதும் தகுதியுள்ளவன். என் சுமையை நான்தானே சுமக்க வேண்டும்? ஆம், இதை நான்தான் சுமக்க வேண்டும்!

இப்படிக் கூறிய இமாமவர்கள் இப்னு கனீஸின் எண்ணத்தை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

"ஆனால், என்னோடு வருவதற்கு அனுமதி தருகிறேன். வாருங்கள், நடப்போம்!"

இருவரும் சேர்ந்து பனீசாயிதா என்ற இடத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கு வழிப் போக்கர்கள் சிலர் உலகத்தை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சைதான் எண்ணெயினால் எரிந்த விளக்கு ஒன்று மங்கிய ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களின் முகங்களில் வறுமையின் நிழல் சூழ்ந்திருந்தது.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் முகத்தில் ஆழம் காண முடியாத வேதனை பிரதிபலித்தது. தூங்குகிறவர்களின் விரிப்புக்கு அடியில் ரொட்டிகளைத் திணிக்கும் வேலையில் இமாமவர்கள் ஈடுபட்டார்கள். இப்படி அங்கு தூங்கிய அனைவருக்கும், அவர்களுக்கே தெரியாமல் உதவி செய்தாகி விட்டது, "யார் இவர்கள்?!" என்று இப்னு கனீஸ் கேட்டார். "யாருக்குத் தெரியும்? யாராயிருந்தால் என்ன? வறுமை நிலையிலிருக்கிறவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதுதானே?"

இவர்கள் தங்களின் ஆதரவாளர்களா? இல்லை..."

"அதுவும் எனக்குத் தெரியாது. ஆதரவாளர்களாக இருக்க முடியாது என்றும் சொல்வதற்கில்லை. இவர்கள் நம்முடைய ஆதரவாளர்களாகவும் இருக்கலாம். அப்படி இருந்தால், நம்முடைய வீட்டிலிருக்கும் உப்பில் சரிபாதி இவர்களுடையது!" என்று இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பதிலளித்தார்கள்.

மன்னிக்கும் மனப்பான்மை

ஒருநாள் இமாமவர்களைச் சந்திக்க வந்த ஒருவர் தயங்கியவாறு பேச ஆரம்பித்தார்.

"என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. தங்களிடம் சொல்லாவிட்டால் என் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருந்தது. அதனால்தான் இப்போது அவசரமாக வந்திருக்கிறேன். தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். கொஞ்சம் கூடப் பாசமில்லாமல் வாய்க்கு வந்ததை எல்லாம் மக்களிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார். தங்கள் மீது அவதூறுகளைச் சுமத்துகிறார். தங்கள் பெயரையே அவர் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்."

"யார் அவர்? என்னைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்?"

வேறுயாருமல்ல, தங்கள் சிறிய தந்தையாரின் குமாரர்தான். அவர் தங்களை எப்படித் தூற்றுகிறார் என்று எனக்குச் சொல்லத் துணிவில்லை. நாவு கூசுகிறது. அத்தனை மட்டமாக அவர் தங்களைத் தூற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்.'

இமாமவர்களின் முகத்தில் கொஞ்சம் கூட மாறுதல் தெரியவில்லை.

அமைதி குலையாத குரலில் பணியாளைக் கூப்பிட்ட இமாமவர்கள் ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார்கள்.

தண்ணீர் வந்தது. இமாமவர்கள் 'உலூ' செய்து கொண்டார்கள். உடனே இறைவனை வணங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்!

இரண்டு 'ரக்அத்' தொழுது கொண்ட இமாமவர்கள் தணிந்த குரலில் இறைவனை இறைஞ்சினார்கள் :

"எல்லாம் வல்ல நாயனே! எதையும் கேட்கும் இறைவனே! என் பங்குக்கு நான் மன்னித்து விட்டேன். நீ எங்கும் நிறைந்தவன்; அடியார்களை மன்னிப்பவன். உன் பங்குக்கு அவரை நீ மன்னித்து விடுவாயாக! தெரியாத்தனமாகச் செய்த குற்றத்திற்காக அவரைத் தண்டித்து விடாதே..."

-இதனை நேரில் கண்டவர் 'மிஷ்காதுல் அன்வார்' என்ற நூலிலிருந்து இப்படிப் பேசுகிறார்: "என் மனம் பொறுக்காததால் இமாமவர்களிடம் ஓடி வந்தேன். நான் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டு அவர்கள் அதிர்ச்சியடைந்ததாகவே தெரியவில்லை. தொழுகையும் பிரார்த்தனையும் முடிந்த பிறகு இமாமவர்கள் அந்த மனிதருக்காக உருக்கத்துடன்

பிரார்த்தனைவேறு செய்தார்கள். இமாமவர்களின் குணத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டேன்!"

அவர் ஆச்சரியப்படுகிறார்!

திட்டப்பட்ட ஒருவர் திட்டியவருக்குச் சாதகமாகப் பிரார்த்தனை செய்தால் யாருக்குத்தான் ஆச்சரியம் ஏற்படாது?

ஆனால் இமாமவர்கள் வேறொரு கோணத்திலிருந்து விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள்.

"உங்கள் சகோதரர் உங்களைத் திட்டுகிறாரா? அவரைத் திருப்பித் திட்ட ஆரம்பித்து விடாதீர்கள். அவருடைய நிந்தனைக்கு எழுபது விதங்களில் நல்ல காரணங்களைக் கற்பிக்க முயலுங்கள். அப்படியும் முடியாவிட்டால், உங்கள்க ற்பனையில் தோன்றாத ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்."

அன்புநெஞ்சம்

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் அருங்குணங்களில் இது மற்றொன்று. மற்றவர்களின் வறுமையைத்துப் பறிர்ந்து உதவி செய்த இமாமவர்கள், அவர்களின் நிலையை உணர்ந்து அன்பு செலுத்துவதிலும் தலைசிறந்து விளங்கினார்கள். இந்த அன்பு நெஞ்சம் கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தையும் விட்டுத் தனித்து நின்று இயங்கிற்று. ஏழை-பணக்காரன், உயர்ந்தவன் –

தாழ்ந்தவன் என்ற எல்லாப் பந்தங்களிலிருந்தும் அது விலகி நின்று வேலை செய்தது.

அன்று இமாமவர்களைப் பார்ப்பதற்காக சுஃப்யான் சவ்ரீ வந்திருந்தார்கள். என்றுமில்லாத விசித்திரமாக அன்று இமாமவர்களின் முகத்தில் கவலை சூழ்ந்திருந்தது. வீட்டில் ஏதோ ஒன்று விரும்பத்தகாத விதத்தில் நடந்திருக்க வேண்டும்.

சுஃப்யான் அவர்கள் பணிவுடன் கேட்டார்கள். : "தங்கள் முகத்தில் இன்று ஏன் இப்படி வேதனை சூழ்ந்திருக்கிறது? வருந்த வேண்டிய சம்பவம் ஏதேனும் நடத்துவிட்டதா?"

"ஆமாம்!" என்று இமாமவர்கள் பதிலளித்தார்கள்.

"நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா? விருப்பமிருந்தால் என்னிடம் கூறுங்கள். தங்களுக்கும் மனத்திலுள்ள சுமை குறைந்த மாதிரி இருக்கும்!

அப்படிச் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படி எதுவும் நடந்து விடவில்லை. விபரீதமாக ஏதேனும் நடந்து விட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அதற்காகக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட முடியுமா? அதனால் ஏதேனும் நன்மையுண்டா? நடப்பது நடக்கத்தான் செய்யும். அதையெல்லாம் நம்மால் தடுத்து விட முடியுமா?

"என்னுடைய வேலைக்காரியின் தவறுதலால் ஒரு காரியம் நடந்து விட்டது. பாசம் என்று ஒன்று

இருப்பதால் கவலையும் மகிழ்ச்சியும் மாறிமாறி வருகின்றன. நான் இப்போது கவலைப்படுகிறேனா, இல்லையா என்று எனக்கே தெரியவில்லை. நான் கவலைப்படுவதாக வைத்துக் கொண்டால், அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் பாசம்தான்!"

இமாமவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் சுத்தமாகக் கேட்டன் . ஆனால் பொருள்தான் விளங்கவில்லை.

*"தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. தயவுசெய்து கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறினால் நான் புரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

"கதையை ஆரம்பத்திலிருந்துதான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது. சிறிய கதைதான். சொல்கிறேன், கேளுங்கள்.

"என் வேலைக்காரி ஒருத்தி என் குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அவளும் சரி, மற்றவர்களும் சரி-யாரும் மாடிக்குப் போகக் கூடாது என்று நான் சொல்லி வைத்திருந்தேன்.

"இன்று அவள் என் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு மாடியில் ஏறும்போது நான் பார்த்து விட்டேன். அவளும் என்னைப் பார்த்து விட்டாள். ஏற்கனவே நான் எச்சரிக்கை செய்திருந்தது அவள் நினைவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். என்னைப் பார்த்ததும் அவள் உடல் முழுவதும்

வேகமாக நடுங்கிற்று. அந்த நடுக்கத்தில் கையிலிருந்த குழந்தை நழுவிக்கீழே விழுந்து விட்டது..."

"அப்படியா ! அந்த வேலைக்காரி இத்தனை அஜாக்கிரதையாக இருந்திருக்கக் கூடாது."

"கேளுங்கள். அவளைப் பற்றித்தானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன் ! அவள் மீதும் நாம் குறை சொல்வதற்கில்லை. வேண்டுமென்றே குழந்தையை அவள் தரையில் போட்டிருக்க முடியாது. என்னைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சிதான் இத்தனைக்கும் காரணம்."

"குழந்தை ..." என்று ஏதோ பேச சுஃப்யான் அவர்களை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாயெடுத்த பேச்சுத் தடுத்தது.

"அதைப் பற்றி நான் கவலைப் படவில்லை. என் முகத்தில் தோன்றியிருக்கும் மாறுதலுக்கு இது காரணமல்ல. அந்த வேலைக்காரியின் நிலையைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் .அவளும் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒன்றிப் போய் விட்டாள். என்ன செய்வது?"

"என்ன இருந்தாலும் அவள் செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம்தான்!"

"இருக்கட்டுமே! ஆனால் அதை நான் மன்னித்து விட்டேன். குற்றம் செய்து விட்ட நிலையில் உயிரைக்

கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு தாம் அன்பு காட்டத்தானே வேண்டும்? 'நடக்க வேண்டியது நடந்து விட்டது. நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. நடுங்கிக் கொண்டு நிற்காதே! என்று நான் சொல்லி விட்டேன்.'

இந்தச் சம்பவத்தை சுஃப்யான் சவ்ரீ அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தலைசிறந்த ஆத்மிக ஞானிகளில் ஒருவர், பிற்காலத்தில் இவர்களின் நாவிலிருந்து உதிர்த்த கருத்துக்கள் இன்றைக்கும் பாராட்டப்படுகின்றன. இவர்கள் இமரம் சாதிக் அவர்களின் மாணக்கர்களில் ஒருவர் என்பதை இங்குதாம் நினைவு கூர வேண்டும்.

இறைவணக்கம்

இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரையில் இறைவணக்கத்திற்கு மிகப்பெரும் முக்கியத்துவம் உண்டு. இஸ்லாம் வகுத்து வைத்திருக்கும் கட்டாயக் கடமைகளில் இது ஒன்று.

குறைந்தது தினம் ஐந்து வேளைகளாவது இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்பது இஸ்லாத்தின் கட்டளை.

"இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் தினம் ஐந்து வேளைதான் இறைவனை வணங்கினார்களா?" என்று கேட்டால், அதற்கு நேர்மையானபதில் "இல்லை!" என்பதுதான்.

இமாமவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இறைவணக்கம் இணைபிரியாத ஒன்று. அவர்கள் இடைவிடாமல், சலிப்பு ஏற்படாமல் செய்து வந்த காரியங்களில் இறைவணக்கம் முதன்மையானது.

'குறிப்பிட்ட காலம் வரை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களை நான் சந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். எப்போதும் அவர்கள் தொழுது கொண்டுதான் இருந்தார்கள்!" என்று இமாம் மாலிக் பின் அனஸ் கூறுகிறீர்கள். இவர்கள் தான் பின்னர் 'மாலிகி இமாம்' என்று பொதுமக்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள். இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களின் மாணவர்களில் மாலிகி இமாமும் ஒருவர் என்பது நம் கவனத்திற்குரியது.

இப்பனுதஅலப்கூறுகிறார்:

"இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக நான் அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அப்போது அவர்கள் தொழுது கொண்டிருந்தார்கள், அவர்கள் கூறிய இறைத் துதிப்பு எனக்கு மெதுவாகக் கேட்டது. 'ருகூவு' 'சுஜூது ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் அவர்கள் 60 தடவை இறைத் துதிப்பைக் கூறினார்கள், அவர்களின் துதிப்பை எண்ணியபடி நான் நின்றிருந்தேன்."

தொழத் தெரியுமா?

இந்தக் கேள்வியை உங்களிடம் நான் கேட்கவில்லை. இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களே கேட்கிறார்கள்.

கேட்கப்பட்டவர், ஹம்மாத் பின் ஈஸா. இமாமவர்களுடன் பழகியவர்களில் இவர் ஒருவர். அவர் தொழுவதை இமாமவர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள், தொழுகையில் வரக்கூடிய பல்வேறு நிலைகளில் அவர் குறை வைத்ததைக் கண்டிருக்கிறார்கள்.

"ஹம்மாத் ! நீங்கள் தொழுகையை முறைப்படி நிறைவேற்றுகிறீர்களா?"

"என் மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே ! தொழுகையின் போது திருமறை வசனங்களை ஒதுகிறேன். இறைவனின் கட்டளைப் படி தொழுகையை நிறைவேற்றுகிறேன்!" என்றார் ஹம்மாத் இமாமவர்கள். எந்தக் கோணத்திலிருந்து கேட்கிறார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை.

"இல்லை! நீங்கள் முறைப்படி தொழுவதில்லை. நீங்கள் தொழக் கூடிய தொழுகையினால் உங்களுக்கு எந்த நன்மையும்கிடையாது.

நீங்கள் தொழுவதாகச் சொல்கிறீர்களே, அது தொழுகையே அல்ல"

-இப்படிக் கூறிய இமாமவர்கள் சொன்னார்கள்: "எங்கே? இப்போது தொழுகைகள். பார்க்கலாம்!"

ஹம்மாத் பின் ஈஸா எழுத்து நின்றார். மக்காவின் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பினார். தொழுகையை

ஆரம்பித்தார், குகூவு, சுஜூது முதலான நிலைகளை நிறைவேற்றினார்.

இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரது தொழுகையில் குறை இருப்பதை அவர்கள் இப்போதும் கண்டார்கள்.

"ஹம்மாத்! உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன். நீங்கள் முறைப்படி தொழவில்லை. நீங்கள் எப்போதும் இப்படித்தான்தொழுகிறீர்கள் என்றால், உங்கள்தொழுகைசெல்லுபடியாகாது. உங்களுக்குத்தொழத்தெரியவில்லை!"

கற்சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தார் ஹம்மாத். இமாம்வர்கள் எந்தக் கட்டத்தில் குறையைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. அதை இமாமவர்களும் நேரடியாகச் சொல்லவில்லை.

அவர்கள் தமக்குத் தாமாகச் சொல்லிக் கொண்டதெல்லாம் இதுதான்:

"உண்மையிலேயே இது வருத்தப்படவேண்டிய நிலை; எண்ணி எண்ணி வேதனைப் பட வேண்டிய நிலை. ஒரு மனிதன் அறுபது அல்லது எழுபது ஆண்டுகள் வாழ்கிறான். வாணாவின் இறுதியில் பார்க்கும் போது, இந்த இடைக் காலத்தில் ஒரேஒரு தொழுகையைக் கூட

அவன் முறைப்படி நிறைவேற்றியதாகத் தெரியவில்லை."

கூனிக் குறுகிப் போய் உட்கார்ந்திருந்த ஹம்மாத்தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே வேண்டிக் கொண்டார்.

புரியும்படி தாங்கள் எடுத்துக் கூறினால் திருத்திக் கொள்கிறேன்."

"எடுத்துக் கூறுவதை விடச் செய்து காட்டுவதே நல்லது என்று நினைக்கிறேன்!" என்ற இமாமவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள்

"இப்போது நான் தொழப் போகிறேன். என் அசைவுகள் ஒவ்வொன்றையும் நன்கு கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்."

எழுந்து நின்ற இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மக்காவின் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்கள். இப்போது அவர்கள் மக்காவின் திசையை நோக்கி நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

தொழுகை ஆரம்பமாகி விட்டது. அவர்களின் கால்கள் இரண்டும் அருகருகே இருந்தன . அவற்றிற்கிடையில் மூன்று அங்குல இடைவெளிதான் இருந்தது. கால் விரல்கள் அத்தனையும் மக்காவின் திசைக்கு நேராக இருந்தன. மக்காவின் திசையை விட்டு அவை திரும்பி விடாதபடி அவர்கள் கவனித்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்களின் முகத்தில் பக்தியும் பணிவும் பரவி நின்றன. பேரரசன் ஒருவனுக்கு முன்னால் நிற்கிற

சாதாரணப் பணியானைப் போலத்தான் அப்போது இமாமவர்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

"அல்லாஹு அக்பர்" என்று உரக்கக் கூறித் தொழுகையை ஆரம்பித்த போது அவர்களின் பார்வை தாழ்ந்து வந்து தரையைத் தொட்டது.

இந்தச் சொற்றொடரின் பொருள்: இறைவன் மிகப் பெரியவன்.

முதலில் சூரதுல் பாதிஹா'வையும், அதையடுத்து சூரதுல் இக்லசஸையும்கூட ஓதினார்கள்.

(சூரதுல்பாதிஹா, திருக்குர்ஆனில் முதல் அத்தியாயம் இந்த அத்தியாயம் அல்ஹம்துலில்லாஹி என்று ஆரம்பிப்பதால் இதைப் பொதுமக்கள் 'அல்ஹம்து சூரத்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். சூரதுல் இக்லாஸ், திருக்குர்ஆனில் 112-வது அத்தியாயமாக இடம் பெற்றிருக்கிறது. ஏசுத்துவத்திற்கு விளக்கமாக அமைந்திருக்கும் இந்த அத்தியாயம் குல்ஹுவல்லாஹு என்று ஆரம்பமாவதால், இதனைப் பொதுமக்கள் 'குல்ஹுவல்லாஹு சூரத்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.)

இந்த இரண்டு அத்தியாயங்களையும் அமைதியாக ஓதி முடித்த இமாம் ஜாபர்சாதிக் மூச்சு விடும் நேரத்திற்கு இடைவெளி விட்டார்கள். இறைவணக்கத்தில் வரும் நிலைகளில் இது முதலாவது.

இதற்கு நிலை வணக்கம் என்று பெயர். இந்த நிலையைத்தான் சட்ட நிபுணர்கள் 'கியாம்' என்று குறிக்கிறார்கள்.

நின்றபடியே "அல்லாஹு அக்பர்" என்றார்கள். உடனே 'ருகூவு' என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டார்கள். முழங்கால்கள் இரண்டையும் இரண்டு கைகளால் அழுந்தப் பிடித்துக் குனிந்தார்கள். முழங்கால் முட்டுக்களைப் பிடித்திருந்த கரங்கள் இரண்டையும் ஹம்மாத் உற்று நோக்கினார். அவற்றின் விரல்கள் ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனித்தனியே விலகியிருந்தன.

குனிந்து நின்ற இமாமவர்களின் முதுகு வளைவு இல்லாமல் சரிமட்டமாக இருந்தது. அதன் மீது ஒரு துளித் தண்ணீரை விட்டால், அது உருண்டு வந்து கீழே விழாது. அவர்களின் கழுத்தும் நேராகத்தான் இருந்தது. கண்களில் பக்திப் பெருக்குக் காணப்பட்டது.

"சுப்ஹான ரப்பியல் அளீம்" என்று மூன்று தடவைகள் துதித்தார்கள்.

'வலிமை பொருந்திய எனது நாயன் தூய்மை மிக்கவன்' என்பது இதன் பொருள்.

பிறகு, ருகூவு என்ற நிலையிலிருந்து தலையை உயர்த்தினார்கள். நிலை வணக்கத்தில் அவர்கள்

எப்படி நின்றார்களோ அப்படித்தான் இப்போதும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் கட்டத்தில் 'சமியல்லாஹுலிமன் ஹமிதா' என்று கூறினார்கள்.

இதன் பொருள்: அடியாரின் பாராட்டுதலை இறைவன் கேட்கிறான்.

பின்னர் சுஜுது என்ற நிலை வந்தது. கைகள் இரண்டையும் இமாமவர்கள் தரையில் ஊன்றியிருந்தார்கள். எட்டு உறுப்புக்கள் அப்போது தரையில் பட்டன: இரண்டு கைகள், நெற்றி, மூக்கு முனை, இரண்டு முழங்கால்கள், இரு கால்களில் பெருவிரல்கள்.

இந்த எட்டு உறுப்புக்களும் சுஜுது என்ற சிரவணக்கத்தில் தரையில் பட்டாக வேண்டும். பார்வை தரையில் பதிந்திருக்க வேண்டும்.

சிரவணக்கத்திலிருந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த இமாமவர்கள் ஓத வேண்டியதை ஓதித் தொழுகையை முடித்தார்கள்.

நிலை வணக்கம், ருகூவு, சிரவணக்கம் முதலான அனைத்தும் முடிந்து விட்டன. அவர்கள் இரண்டு தடவைகள் சிரவணக்கம் செய்ததையும் அப்போது அவர்கள் கூறிய சொற்றொடர்களையும் ஹம்மாத் இமைக்காமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"ஹம்மாத்! பார்த்தீர்கள் அல்லவா? இனிமேல் இப்படியே தொழுகையை நிறைவேற்றுங்கள். தொழும் போது உங்கள் பார்வை தரையில் பதித்திருக்கட்டும். அதனை அங்கும் இங்குமாக அலைய விடாதீர்கள். இறைவனை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள், உங்களைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு நிற்காதீர்கள்

"தொழும்போது அவசரப் படாதீர்கள், சோம்பேறித் தனத்திற்கும் அங்கே இடம்கொடுக்காதீர்கள். அமைதியையும் பணிவையும் மனத்தில் தேக்கி வைத்துக் கொண்டு தொழுகையில் ஈடுபடுங்கள். தொழுகையின் போது உங்கள் சிந்தனை முழுவதும் இறைவன் பக்கமே இருக்க வேண்டும். அவர்கள் தொழுகையின் போது பயபக்தியுள்ளவர்கள்' என்று திருக்குர்ஆன் பாராட்டுகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொள்ளுங்கள்."

பயபக்தியும் தேவாலயமும்

சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின் இமாமவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்.

"இப்படித் தொழுவது பயபக்தியில்லாதவர்களுக்கு அசாத்தியமானது. அவர்களால் இப்படி நடக்க முடியாது. இறை வணக்கம் என்பது பயபக்தியினால் உருவாகிறது. பயபக்தியில்லாத இடத்தில் இறைவணக்கமும் இருக்க முடியாது.

"மக்காவிலுள்ள தேவாலயத்தை எல்லையாகக் கொண்டே நாம் இறைவனை வணங்குகிறோம். உலகின் பல பாகங்களிலும் வாழ்கிற முஸ்லிம்கள் அனைவரும் மக்காவின் திக்கையே குறியாகக் கொண்டு இறைவனை வணங்குகிறார்கள். எனவே இறைவணக்கத்தின் போது உங்கள் முகமும் உள்ளமும் தேவாலயத்தின் பக்கம் இருக்க வேண்டும். ஒரு முகப்பட்ட சிந்தனை ஏற்படுவதற்கு இது சிறந்த வழி. தொழுகையில் எந்தக் கட்டத்திலும் உங்கள் முகம் வேறு திசைக்குத் திரும்பி விடக் கூடாது.

"அந்தத் திசையை விட்டு உங்கள் முகம் திரும்பி விட்டால் உங்கள் தொழுகையில் முறையான அமைப்புக் கிடையாது என்பதே பொருள். முன்னோர் நடந்து கொண்ட விதத்திற்கு இது முற்றிலும் முரணானது. எனவே உங்கள் தொழுகை செல்லுபடியாகாது. திருப்பித் தொழ வேண்டிய அவசியம் உங்களுக்கு ஏற்படும்!" என்று கூறினார்கள்.

நிலைவணக்கம்

"தொழுகையில் வரக் கூடிய நிலைகளில் முந்தியது கியாம்' அதாவது நிலை வணக்கம். இந்தக் கட்டத்தில் நீங்கள் நேராக நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். இடுப்பு,முதுகு முதலான பகுதிகளில் வளைவு தோன்றக் கூடாது. 'முதுகைச் சமப்படுத்தாமல் ஒருவன் தொழுதால் அவனுடைய தொழுகை ஏற்கப்படாது'

என்று பெருமானார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பார்வையைத் தரையில் பதியுங்கள். உள்ளத்தைத் தொழுகையில் செலுத்துங்கள், வேறு எதைப் பற்றியும் அப்போது சிந்தனை செய்யாதீர்கள். இல்லையேல் உங்கள் வணக்கம் பயனற்றது.

"ஆனால் உள்ளத்தையும் உணர்ச்சியையும் ஒருங்கு சேர்த்து நீங்கள் இறைவணக்கத்தில் ஈடுபடும்போது, உங்களுக்கே தெரியாமல் உங்கள் உள்ளத்தில் வெவ்வேறு எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றனவா? உங்களால் இயன்றவரை அந்த எண்ணங்களை அப்புறப்படுத்த முளையுங்கள். நீங்கள் இவ்வளவு செய்தால் போதும். இதனால் தொழுகைக்கு பாதகமில்லை. ஏனெனில் இது நீங்கள் செய்த தவறல்ல. செய்யாத குற்றத்திற்கு இறைவனின் ஆட்சியில் தண்டனை கிடையாது."

ஹம்மாத் நன்றியுடன் இமாமவர்களைப் பார்த்தார்.

"இனிமேல் இப்படியே நடக்க முயற்சி செய்கிறேன்.

சற்றுப் பொறுங்கள்; அவசரப்படுகிறீர்களே!" என்ற இமாமவர்கள் ஹம்மாதின் முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

"நிலைவணக்கத்தில் நீங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் தெரியுமா?"

ஹம்மாத் மௌனம் சாதித்தார்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பேசினார்கள்,

"சக்தி வாய்ந்த பேரரசனுக்கு எதிரில் கேவலமான நிலையிலிருக்கும் வேலைக்காரன் எப்படி நிற்பான் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள், அந்த வேலைக்காரனின் நிலையில் நீங்கள் இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். நிலைவணக்கத்தில் நீங்கள் அப்படித்தான் நிற்க வேண்டும்.

"அரசனும் வேலைக்காரனும் எதிரெதிராக நிற்கும் போது நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்று நீங்களே சிந்தனை செய்து பாருங்கள். வேலைக்காரனால் அரசனை ஏறிட்டுப் பார்க்கவே முடியாது. பணியும் அச்சமும் தொனிக்கும்படி அவன் தலையைத் தாழ்த்தியபடி நிற்பான். இது வேலைக்காரனின் நிலை.

"ஆனால் அரசனின் நிலை இதற்கு நேர்எதிரானது. அவன் வேலைக்காரனுக்கு அஞ்ச வேண்டியதுமில்லை; பணிய வேண்டியதுமில்லை. எனவே அவன் தனக்கு முன்னால் நிற்கும் வேலைக்காரனை நன்கு பார்ப்பான்; அவனுடைய அசைவுகள் ஒவ்வொன்றையும் கவனிப்பான்.

"இதுபோலவே, நிலைவணக்கத்தில் ஈடுப்பட்டிருக்கும் உங்களால் இறைவனைப் பார்க்க முடியாது. எல்லையில்லாத அவனுடைய ஆற்றலுக்கு முன்னால் நீங்கள் கூனிக் குறுகிப் போய் நிற்பீர்கள். ஏனெனில், அவனை நீங்கள் பார்க்கா விட்டாலும் உங்களை அவன் நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்; உங்கள்

அசைவுகள் ஒவ்வொன்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

"ஹம்மாத்! நான் சொல்வது புரிகிறதா? நிலைவணக்கம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்!"

ஹம்மாதுக்கு எதுவும் கூறத் தெரியவில்லை. அவரது மௌனம் இன்னும் கலையவில்லை.

"நீங்கள் இப்போது தொழப் போகிறீர்கள். உங்கள் வரணாளிலேயே இது கடைசித் தொழுகை என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். மீண்டும் தொழுவதற்குரிய சந்தர்ப்பம் உங்களுக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று எண்ணுங்கள். தொழுகையை எவ்வளவு சிறப்பாக நிறைவேற்ற முடியுமோ அவ்வளவு சிறப்பாக நிறைவேற்றுங்கள். நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று ஒத்திப் போடாதீர்கள். நாளைக்கு நீங்கள் நிச்சயமாக உயிரோடிருப்பீர்கள் என்று இறைவன் உங்களுக்கு வாக்குறுதியா கொடுத்திருக்கிறான்? இன்றைய வேலையை நாளைக்கு என்று நீங்கள் ஒத்திப் போட்டால், நாளைய வேலையை மறுநாளைக்கு என்று நிச்சயமாக ஒத்திப் போடுவீர்கள். ஒத்திப் போடுகிறவர்கள் எல்லாரும் இப்படித்தான் இருப்பார்கள்.

"எனவே இப்போது நீங்கள் தொழப் போகிற தொழுகையை இறுதி வணக்கம் என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்!

ஆமாம், இது உங்களுக்கு இறுதித் தொழுகையாக இருக்க முடியாது என்று உங்களால் எப்படி நிரூபிக்க முடியும்? மறுவினாடி என்பது ஓர் இருட் போர்வை. அதற்குள் மறைத்திருப்பது என்ன என்று இறைவனைத் தவிர்த்து வேறு யாருக்கும் தெரியாது.

நிற்கும் முறை

"நிலைவணக்கத்தில் உங்கள் உள்ளம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறி விட்டேனல்லவா?" என்று இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கேட்டார்கள்.

"ஆமாம். தங்கள் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றையும் நான் மனத்தில் பதித்துக் கொண்டேன்!" என்றார் ஹம்மாத்.

"சரி, இப்போது நிலைவணக்கத்தில் உங்கள் அவயவங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறப் போகிறேன்."

ஹம்மாத் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இமாமவர்கள் பேச ஆரம்பித்தார்கள்:

"நிலைவணக்கத்தில் கால் கை முதலான அவயவங்களை முறைப்படி கவனித்துக் கொள்வது அவசியம் நிலைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது

இது போன்ற சிந்தனைகள் ஏற்படக் கூடாது. அதற்கு முன்பே அவற்றை எல்லாம் நன்கு கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். கால்களில் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு முந்தியோ பிந்தியோ இருக்காதபடி ஒரே கோட்டில் நில்லுங்கள். ஒரு காலுக்கும் மறு காலுக்குமிடையில் மூன்று அங்குல இடைவெளி இருக்கட்டும். இரண்டு கால்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து நிற்கக் கூடாது என்பதை நீங்கள் இங்கு கவனிக்க வேண்டும்.

"வணக்கத்தின் போது எதன் மீதும் சாயாதீர்கள். இது சோம்பேறித்தனத்தின் அறிகுறி சோம்பேறித்தனத்தையும் இறைவணக்கத்தையும் ஒன்றுபடுத்த முடியாது.

"நீங்கள் தொழும் போது உங்களுக்குப் பின்னால் சுவர் இருந்தால் இந்த நிலைமை ஏற்படலாம். எந்த நிலையிலும் நீங்கள் சாயக் கூடாது.

"ஆனால் உங்கள் உடல் நிலை பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் அதற்கு இஸ்லாத்தில் சலுகை உண்டு.

"இடப்புறமோ வலப்புறமோ திரும்பாதீர்கள். தொழுகையைக் கெடுக்கக் கூடியவற்றில் இதுவும் ஒன்று. உங்களுக்குப் பின்னாலிருப்பவர்களைக் கடைக் கண்களாலேனும் பார்க்கும் அளவு நீங்கள் திரும்பி விட்டால், உங்கள் தொழுகை சட்டப்படி செல்லாது. திரும்பித் தொழ வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்.

"சுஜூது எனப்படும் சிரவணக்கம் பற்றி இரண்டு வார்த்தை சொல்லி விடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

'சிரவணக்கத்தின் போது தரையில் கிடக்கும் மண் உங்கள் நெற்றியில் ஓட்டிக் கொள்ளக் கூடும் என்று நினைக்கிறீர்களா? தொழுவதற்கு முன்பே அந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். சிரவணக்கத்தின் போது தரையைக் கூட்ட ஆரம்பித்து விடாதீர்கள்..."

யாருக்கு நன்மை?

நீங்கள் இறைவணக்கம் புரிவதால் இறைவனுக்கு ஏதேனும் நன்மை உண்டா? நீங்கள் வணங்கா விட்டால் அவனுக்கு ஏதேனும் தீமை உண்டா? உண்மையில் இறைவணக்கம் என்பது யாருக்கு நன்மை செய்கிறது?

-இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் இமாம் ஜாபர்சாதிக்க அவர்கள் மிகத் தெளிவாகப் பதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 'மிஸ்பாஹுஷ் ஷரீஆ' என்ற நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் இந்தக் கருத்துரையை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது என்று நினைக்கிறேன்

"நீங்கள் இறைவனுக்கு வழிபடுகிறீர்கள்; அவனுக்குப் பணிபுரிகிறீர்கள்; அவளை வணங்குகிறீர்கள். இதனாலெல்லாம் அவனுக்கு எந்த நன்மையும் ஏற்பட்டுவிடப் போவதில்லை. அவனுக்கு யாருடைய

உதவியும் தேவையில்லை. அவன் தேவையற்றவனாயிற்றே!

உங்கள் பிரர்த்தனையினாலும் அவனுக்கு ஏதோ நன்மை கிடைப்பதாக நினைத்து விடாதீர்கள். நீங்கள் வணங்கா விட்டால் அவனுக்கு எந்தத் தீமையும் ஏற்பட்டு விடப் போவதில்லை. உண்மையில் இறைவணக்கத்தினால் நீங்கள்தான் நன்மை அடைகிறீர்கள். தன் அன்பை நீங்கள் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே அவன் இறைவணக்கத்தை வற்புறுத்துகிறான். நீங்கள் வணங்குவதும் வணங்காமலிருப்பதும் அவனுக்கு ஒன்றுதான்."

வேர்வைக்கு முன் கூலி

தம்மால் செய்ய முடியாத வேலைகளுக்கு இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் வேலைக்காரர்களை அமர்த்திக் கொள்வதுண்டு. அப்போதெல்லாம் கூலி கொடுப்பதில் தீவிரமாக இருப்பார்கள். அவர்களின் தோட்டத்தில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று இந்த மனப்பான்மையை நம் கண் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது: அப்போது அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் பெருமானாரை நமக்கு நினைவுறுத்துகின்றன.

அன்று இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் தோட்டத்தில் வேலைக்காரர்கள் சிலர் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர், மாலைத் தொழுகை வரை அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இமாமவர்களின் வீட்டு வேலைக்காரர் ஒருவரும் ஷுஜப் என்ற

நண்பரும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; வேலை முடியும் நேரத்தில் இமாமவர்கள் அங்கு வந்தார்கள். வேலைக்காரர்களைப் பார்த்தார்கள். இடைவிடாமல் வேலை செய்த காரணத்தால் அவர்களுக்கு வேர்த்துக் கொட்டிற்று.

இதைப் பார்த்ததும் இமாமவர்கள் தம் பணியாளை அருகில் அழைத்தார்கள். வெள்ளி நாணயங்கள் அடங்கிய பையொன்றை அவர் கையில் கொடுத்தார்கள்.

அங்கே பார்! அவர்களுக்கு வேர்த்துக் கொட்டுகிறது. தெரிகிறதா? வேர்வை மறைவதற்கு முன் அவர்களுக்குச் சேர வேண்டிய முழுக் கூலியையும் கொடுத்தனுப்பி விடு!"

அஞ்சா நெஞ்சம்

அன்பு நெஞ்சம் பெற்றிருந்த இமாமவர்களுக்கு அஞ்சா நெஞ்சமும் கிடைத்திருந்தது. தம் கருத்தை அவர்கள் துணிவுடன் வெளியீட்டார்கள். ஒருசமயம் கலீஃபா மன்சூருக்கு அவர்கள் கொடுத்த பதில் இந்த உண்மையை நிரூபித்துக் காட்டுகிறது.

இந்தச் சம்பவம் பக்தாத் மாநகரில் நடைபெறுகிறது. உமையாக்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் தலையெடுத்த அப்பாசிய அரசாங்கம் பக்தாதைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தது. ஹிஜ்ரி 132-ல் நிறுவப்பட்ட இந்த ஆட்சிக்கு ஹிஜ்ரி 136-ல் மன்சூர்

வருகிர். அப்பாசிய அரசர்களில் இவர் இரண்டாமவர். ஏறத்தாழ 22 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த இவர் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்.

மதீனாவிலிருந்த இமாமவர்களை அவர் பல தடவை பக்தாதுக்கு அழைத்தார். இமாமவர்களின் வாணாளில் இறுதிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இப்படித்தான் கழிந்தன.

இப்படித்தான் அவர்கள் ஒரு சமயம் பக்தாதுக்கு வந்திருந்தார்கள், அரச சபைக்குள் நுழைந்த இமாமவர்கள், மன்சூர் ஈ ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்கள். அவர் எவ்வளவு விரட்டியும் பயனில்லை. அவர் மூக்கின் மீது தேனைத் தடவி வைத்த மாதிரி, இரண்டு மூன்று ஈக்கள் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அவர் மூக்கின் மீது உட்கார்ந்தன.

இமாமவர்களைப் பார்த்த மன்சூர், "அபூ அப்தில்லாஹ்!" இறைவன் எதற்காக ஈயைப் படைத்தான்?" என்றுகேட்

இமாமவர்களிடமிருந்து கொஞ்சமும் தயக்கமின்றி வெளிப்பட்ட விடை இதுதான்: "உங்களைப் போன்ற அதியாயக்கார அரசர்களை அவமானப்படுத்துவதற்கு!"

சமூக வாழ்வு

இறைவணக்கத்தையும் அறவழிப் பிரச்சாரத்தையும் குறியாகக் கொண்டு வாழ்ந்த இமாமவர்கள்

சமூகத்துடனும் நல்ல முறையில் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். மனிதனுக்கு உடலும் உள்ளமும் இருக்கின்றன. ஒன்றை விட்டு மற்றொன்றைப் பிரிக்க முடியாதபடி ஒரு கலவை அமைப்பு. உடலுக்கு ஒருவித உணவு தேவைப்பட்டால், உள்ளத்திற்கு வேறொருவித உணவு தேவைப்படுகிறது. இந்த இரண்டும் மனிதனுக்கு அவசியமானவைதான்.

உள்ளத்தை வளர்ப்பவர்கள் மெய்ஞ்ஞானிகள், வெளித் தோற்றத்தைப் பார்த்துத் தீர்மானிப்பவர்கள் சமூக மக்கள். இதனால் ஒளிமிக்க உள்ளம் பெற்றவர்கள் சமூக மக்களின் வெறுப்பையும் நிந்தனையையும் வாரிக் கட்டிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்பது கிடையாது.

இந்த உண்மை இமாமவர்களின் வாழ்வில் நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. சிலவேளைகளில் சமூக மக்களை. அவர்கள்மதித்து, அதற்குத் தகுந்தபடி உடையணிந்திருக்கிறார்கள்.

மதீனாவின் வீதியொன்றில் நடந்து கொண்டிருந்த இமாமவர்களை அறிஞர் சுஃப்யான் சவ்ரீ சந்தித்தார்கள். இமாமவர்களின் உடையைக் கவனித்தார்கள்.

மன்னிக்க வேண்டும். தங்களைப் போன்றவர்கள் அணியக் கூடிய உடையல்லவே இது?"

இமாமவர்கள் சிரித்தார்கள்.

"அந்தக் காலத்திலிருந்தவர்கள் வறுமையிலும் துன்பத்திலும் வாழ்ந்தார்கள், ஆனால் இந்தக் காலத்தில் செல்வம் வழிந்தோடுகிறது." இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே ஆடையை நீக்கிக் காட்டினார்கள், அடியில் மிகச் சாதாரணத் துணியினால் தயாரித்த ஆடை இருந்தது.

"இதை ஆண்டவனுக்காக அணிகிறேன். எனவே இதை மறைத்து வைத்தேன்... இதோ இந்த ஆடையை உங்களைப் போன்றவர்களுக்காக அணிகிறேன். எனவே இதை பகிரங்கமாக அணிந்து கொள்கிறேன்."

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல்

ஒரு சிறு கருத்தை மையமாக வைத்துக் கொண்டு வளைத்து வளைத்துப் பேசுவது அவர்களுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று, எடுத்த எடுப்பிலேயே தம் கருத்தைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் திறமை அவர்களிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தது. அவசியம் நேரும்போதெல்லாம் அவர்கள் தம் கருத்தை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். சில வேளைகளில் அவர்கள், வினவியவர்களின் உள்ளத்து உணர்வைத் தட்டியெழுப்பி விடை காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இதற்குப் பொருத்தமான சம்பவம் ஒன்று தைக்ரிஸ் நதிக்கரையில் நடைபெறுகிறது.

ஒரு சமயம் பக்தாத் சென்றிருந்த இமாமவர்கள் தைக்ரிஸ் நதியின் மேற்குக் கரையோரமாக

உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பக்தாத் என்ற இந்தப் புதிய நகரத்தை நிர்மாணிப்பதற்காக உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் கலைஞர்கள் வந்து கூடியிருந்தார்கள்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தம் நண்பர்களிடம் இறைவனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அந்தப் பக்கமாகச் சென்ற ஒருவர் இமாமவர்களின் பேச்சை உற்றுக் கவனித்தார். இமாமவர்கள் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த மனிதர் ஏதோ ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து விட்டவர் போல் இமாமவர்களை நெருங்கினார்.

"நீங்கள் இறைவனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள். உங்கள் பேச்சைப் பார்த்தால் பெரிய அறிவாளி மாதிரி தெரிகிறது. எனக்கு ஓர் ஆசை இருக்கிறது. உங்களால் நிறைவேற்ற முடியுமா?"

இமாமவர்கள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

"சொல்லுங்கள், நிறைவேற்ற முடியுமா? என் ஆசையைத்தான் சொல்லி விடுகிறேனே! இறைவனை நான் பார்க்க வேண்டும் எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது. உங்களால் அவனைக் காட்ட முடியுமா?"

"இதுதானே உங்கள் ஆசை?" என்று இமாமவர்கள் கேட்டார்கள்.

"ஆம்!" என்று பதில் வந்தது. "இப்படி ஆசைப்படுவதற்கு எனக்கு உரிமை இல்லையா?"

"உரிமை இல்லை என்று யார் சொன்னது?" என்று இமாமவர்கள் திருப்பிக் கேட்டார்கள். "நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே! மனிதனுக்கு எத்தனையோ ஆசைகள். அவற்றில் ஒரு பகுதி, எளிதில் நிறைவேறும் ஆசைகள், மறுபகுதி, எளிதில் நிறைவேறாத ஆசைகள். அவை அனைத்தையும் அவனால் அடைந்து விட முடியுமா? தாராளமாக ஆசைப்படுங்கள். சாத்தியமா, இல்லையா என்று கொஞ்சம் யோசனையும் செய்து கொள்ளுங்கள்."

அந்த மனிதர் விடுவதாயில்லை.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அவனை உங்களால் காட்ட முடியாது என்றால் சொல்லி விடுங்களேன்! நான் கொண்டிருக்கும் ஆசையைப் பற்றி ஏன் குறை சொல்கிறீர்கள்?"

"இப்போது நீங்கள் ஆசைப்படுகிறீர்கள் அல்லவா? அப்படித்தான் ஒரு காலத்தில் மூஸா நபி ஆசைப்பட்டார்கள்.

இறைவனிடமே அவர்கள் தம் ஆசையைக் கூறினார்கள். அதற்கு இறைவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?என்னை உம்மால் பார்க்க முடியாது' என்று அவன் பதிலளிக்கவில்லையா? இறைவனுக்கும் மூஸாநபிக்கும் நடந்த இந்த உரையாடல் திருக்குர்ஆனில் தெளிவாக இடம் பெற்றிருக்கிறதே! இது உங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"ஏன் தெரியாது? நன்குசுத்தெரியும். ஆனால் நாம் பின்பற்றுவது மூஸா நபியின் மார்க்கமல்ல. பெருமானாரின் மார்க்கத்தையே நாம் பின்பற்றுகிறோம். மூஸா நபியின் மார்க்கத்துக்கும் பெருமானாரின் மார்க்கத்துக்கும் நிறைய வேற்றுமை உண்டு. மூஸா நபியின் ஆசையையும் என்னுடைய ஆசையையும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் பேச முடியாது.

"மூஸா நபியின் சமுதாயத்தவரில் யாரேனும் இறைவனைப் பார்த்ததுண்டா என்று எனக்குத் தெரியாது. அவர்களில் யாருக்கேனும் அப்படி ஓர் ஆசை ஏற்பட்டதுண்டா என்பதையும் நான் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்களில் யாரேனும் இறைவனைப் பார்த்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதுமில்லை.

"ஆனால் பெருமானாரின் சமுதாயத்தவர்கள் இப்படி இல்லை. 'என்னுடைய இறைவனை என் உள்ளம் பார்த்தது' என்று குறிப்பிடுகிறார். இஸ்லாமிய அறிஞர்களில் ஒருவர். 'நான் கண்ட இறைவனையே வணங்குகிறேன்; நான் காணாத இறைவனை வணங்குவதில்லை' என்று சுத்தமாகக் கூறுகிறார் மஹ்ரொருவர்.

"நிலைமை இப்படி இருக்கும் போது என்னுடைய ஆசையில் என்ன தவறு இருக்க முடியும்?

இமாவர்கள்அந்த மனிதரை உற்றுக் கவனித்தார்கள்.

"தாம் கண்டபேரின்பத்திற்கு அறிஞர்கள் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் தம் அனுபவத்தை வைத்தே பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமது அனுபவத்தில் கண்டஒன்றை, அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளமுடியாது. நீங்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் பிரச்சினை அனுபவரீதியாகத் தீர்க்க வேண்டிய ஒன்று..."

அந்த மனிதர் குறுக்கிட்டார்.

"அதைத்தானே நானும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் ! அனுபவ ரீதியாக இறைவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதுதானே என் ஆசை!"

இமாமவர்களின் முகத்திலும் கண்களிலும் ஒளி படர்ந்தது.

அப்படியானால், தீர்மானத்தோடு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள். எப்படியும் இறைவனைப் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும். இல்லையா?

"ஆமாம், எப்படியும் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும்!"

இமாமவர்கள் அந்த மனிதரிடம் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. தம் நண்பர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

"பார்த்தீர்களா? எப்படியாவது இறைவனைக் காட்டுங்கள் என்கிறார். இவ்வளவு பிடிவாதமாக இருக்கும்போது, அவருடைய ஆசையை நாம் நிறைவேற்றத்தான் வேண்டும் சரி, ஒரு மனிதனின்

கைகளையும் கால்களையும் கட்டிப் போடும் அளவுக்கு ஒரு கயிறு தேவைப்படுகிறது..

"சாதிக்! நான் கொண்டு வருகிறேன்" என்று எழுந்து விரைந்தார், நண்பர்களில் ஒருவர்.

"இந்த தைக்ரிஸ் நதியில் போதிய ஆழம் இருக்கிறதா? என்று இமாமவர்கள் கேட்டார்கள்.

"போதிய ஆழம் இருக்கிறது! சில இடங்களில் ஆழம் கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கும்" என்றார், பக்தாத்வாசிகளில் ஒருவர்.

"நான் கேட்பது வேறு. ஒரு மனிதனைத் தண்ணீரில் அழுக்கிச் சாகடிக்கும் அளவுக்கு ஆழம் இருக்கிறதா என்றுதான் கேட்டேன்!"

"அப்படியானால் எந்த இடத்தில் வேண்டுமானாலும் சாகடிக்கலாம். அதற்குத் தேவையான ஆழம் கரையோரத்திலேயே இருக்கிறது."

விரைந்து சென்ற நண்பர் கயிற்றுடன் திரும்பி வந்தார். இமாமவர்கள் கயிற்றை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

இவர் இறைவனைப் பார்ப்பதற்காக ஓடோடி வந்திருக்கிறார். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவருக்கு இறைவனைக் காண்பித்து விடுவோம். முதலில் இவரது கால்களையும் கைகளையும் இந்தக் கயிற்றினால் கட்டுங்கள்."

அந்த மனிதரின் முகத்தில் சிறிதும் கலக்கம் தோன்றவில்லை. கைகளையும் கால்களையும் அவர் நீட்டினார். கட்டுகள் அழுத்தமாக விழுந்தன.

இமாமவர்கள் புன்னகையுடன் பார்த்தார்கள். இப்போது சொல்லுங்கள். இறைவனைப் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டுமா?"

"கண்டிப்பாய்ப் பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும்." உறுதியுடன் பதில் வந்தது. இமாமவர்களின் திட்டத்தை உணர்ந்து கொண்டவர்போல் அவர் காணப்பட்டார்.

இமாமவர்கள் நண்பர்களைப்பார்த்தார்கள். "நாமென்ன செய்ய முடியும்? அவரே துணிந்து விட்டபோது நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? இவரைக் கொண்டு போய் இந்த நதியில் போட்டு விடுங்கள். போட்டுவிட்டு வந்து விடாதீர்கள். அவர் தப்பித்துக் கொள்ளக்கூடும். அப்புறம் இறைவனை அவரால் பார்க்க முடியாது. அவர் மூச்சுத் திணறிச் சாகும்வரை அங்கேயே நில்லுங்கள்!"

அந்த மனிதருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இறைவனுக்கும் தைக்ரிஸ் நதிக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இறைவனைக் கண்டவர்கள் எல்லாம் இப்படித்தானா கண்டார்கள்?- இப்படி அவருக்குப் பல சந்தேகங்கள்.

சிறிது நேரத்தில் நடு ஆற்றில் அவர் வீசப்பட்டார். ஓடிக் கொண்டிருந்த ஆற்றுத் தண்ணீர் அவரை மேலும் ஜுமுமாகத் தூக்கிப் போட்டு விளையாடிற்று. கொஞ்ச

நேரம் சமாளித்தார். இன்னும் இறைவன் நெரியவில்லை! அவருக்கு மூச்சுத் திணறிற்று.

"சாதிக்! சாதிக்! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். உண்மையிலேயே நான் செத்துப் போய் விடுவேன். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்..."

இமாம்சாதிக் அவர்கள் நண்பர்களைப் பார்த்தார்கள்.

காப்பாற்றுகிறீர்கள். அவர் ஆற்றிலேயே சாகட்டும் என்று உரக்கக் கூறினார்கள்.

ஆற்றில் உருண்டு கொண்டிருந்தவரின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. இமாம் சாதிக் அவர்களை உதவிக்கு அழைப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று அவர் இப்போது தெரிந்து கொண்டு விட்டார். திடீரென்று அவர் இப்படி அலறினார்.

இறைவனே! காப்பாற்று. இறைவா....இறைவா...'

எதிர்பார்த்த நேரம் வந்து விட்டது. இமாமவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள்.போங்கள், சீக்கிரம் அவரைத் தூக்கிக் கரையில் போடுங்கள்."

அவர்கரைசேர்ந்தார். சுட்டுகள்அவிழ்த்துவிடப்பட்டன.

இறைவனைப் பார்த்து விட்டீர்கள் அல்லவா? அவனிடம் நீங்கள் பேசிய பேச்சு எங்களுக்குக் கூடக் கேட்டதே!" என்று இமாமவர்கள் கேட்டார்கள்.

அந்த மனிதரின் வார்த்தைகளில் உணர்ச்சி கலக்காத உண்மை பிரதிபலித்தது.

"ஆம், இறைவனைப் பார்த்து விட்டேன். எனக்கும் அவனுக்குமிடையிலிருந்த திரை அந்தக் கடைசி நேரத்தில் கிழிந்து விட்டது."

"அவன் எப்படி இருந்தான் என்று யாரேனும் கேட்டால் என்ன சொல்வீர்கள்?"

"அதெல்லாம் எனக்கு விளக்கத் தெரியாது. நான் இறைவனைப் பார்த்தது முற்றிலும் உண்மை. என் ஆசை தீர்ந்து விட்டது!"

'ஆற்றில் விழுந்ததும் அவனைப் பார்த்து விட்டீர்களா?' என்று கேட்டார். அங்குள்ளவர்களில் ஒருவர்.

இல்லை. அப்போது அவனை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. என் புலன்கள் வேகமாக வேலை செய்தன. உங்களையும் சாதிக் அவர்களையும் என் கண்கள் பார்த்தன. 'சாதிக்! காப்பாற்றுங்கள்' என்று நான் அலறியதையும், 'காப்பாற்றுதீர்கள்' என்று சாதிக் அவர்கள் கட்டளையிட்டதையும் என் செவிகள் கேட்டன. நீரோட்டத்தின் வேகத்தால் நான் உருண்டு கொண்டிருந்தேன். எனக்கு மூச்சுத் திணறிற்று. இதையெல்லாம் என் புலன்கள் உணர்ந்தன. புலன்கள் இப்படித் துரிதமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, புலனுக்கு அப்பாற்பட்ட இறைவனை என்னால் எப்படிப் பார்க்க முடியும்!"

கடைசியில் அவனை எப்படித்தான் பார்த்தீர்கள்?"

"அதைத்தானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்!" என்றவர் இமாமவர்களுக்கு முன்னால் பணிவுடன் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

"கண்ணெதிரில் தோன்றும் பொருள்களிடமிருந்துதான் எந்த உதவியும் கிடைக்க முடியும் என்று நான் எண்ணியிருக்க வேண்டும். கண்ணுக்குத் தெரியாத பொருள்களிடமிருந்து எந்த உதவியும் கிடையாது என்று நான் கருதியிருக்க வேண்டும்.

"எனவே தங்களிடம் உதவி கேட்டேன். தாங்களோ கை விரித்து விட்டீர்கள். தங்கள் நண்பர்களிடம் உதவி கேட்பதில் அர்த்தமில்லை. அவர்கள் தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள்.

"இந்தக் கட்டத்தில்தான் திரை விலகிற்று. அப்போது என்னால் தங்களையும் பார்க்க முடியவில்லை; தங்கள் நண்பர்களையும் பார்க்க முடியவில்லை. எங்கும் நிறைந்த இறைவனையே அப்போது நான் பார்த்தேன். அவன் எப்படி இருந்தான் என்று என்னால் விளக்க முடியாவிட்டாலும், அவனை நான் கண்டது முற்றிலும் உண்மை...

"உங்கள் ஆசை தீர்ந்து விட்டதல்லவா?" என்று இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கேட்டார்கள்.

நன்றி நிறைந்த கண்களால் அவர் பார்த்தார். அவரால் மேற்கொண்டு பேச முடியவில்லை.

'தப்ஸிரதுல்அவ்லியா' என்ற நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு இங்கு வந்திருக்கும் இந்தச் சம்பவம். ஒவ்வொரு நூலில் ஒவ்வொரு விதமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சில நூல்கள் விரிவாகவும், வேறு சில நூல்கள் சுருக்கமாகவும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் இந்தச் சம்பவம் தைக்ரிஸ் நதிக் கரையில்தான் நடந்தது என்பதில் கருத்துவேற்றுமை இல்லை. 'தத்கிரதுல்அவ்லியா' என்ற உர்தூ நூலும் இந்தச் சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட சம்பவத் துணுக்குகள் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் உள்ளத்தைத் தெளிவாகச் சித்திரிக்கின்றன. பல்வேறு சமயங்களில் நிகழ்ந்தவை அனைத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்துப் பார்க்கும்போது, பெருமானாரிடமிருந்த அரும் பண்புகளில் பெரும் பகுதி இமாமவர்களிடம் இடம் பெற்றிருந்தது என்பதை நாம் உணரலாம்.

இமாமவர்களின் பெயர் பல நூற்றாண்டுகளைக் கடந்து வந்து இன்றைக்கும் சிறப்புடன் விளங்குகிறதென்றால், அதற்குரிய அடிப்படைக் காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.

-□-

தந்தையாரின் மறைவு

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் மறைவு, இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களது வரலாற்றில் மிக

முக்கியமானதொரு எல்லையாகும். இதுவரை தந்தையாரின் துணையுடன் வளர்ந்த ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாழ்வில் இந்தக் கட்டத்தில் புதியதொரு திருப்பம் ஏற்படுகிறது. தந்தையார் இறந்ததும் அவர்கள் வகித்த பதவி ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அன்றிலிருந்துதான் அவர்கள் 'இமாம் ஜாபர்சாதிக்' என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். இதுவரை அமைதியாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஜாபர்சாதிக் அவர்கள், தாம் ஏற்றிருந்த பொறுப்புக்குத் தக்கவாறு இப்போது செயலாற்றத் துவங்கினார்கள்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் சம்பந்தமாகக் காணப்படும் குறிப்புகளில் பெரும்பாலானவை, தந்தையாசின் மரணத்திற்குப் பிறகு நிகழ்ந்தவையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதற்குப் போதிய இடமுண்டு.

காரணம் என்ன?

'இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் மரணத்திற்குக் காரணம் என்ன?' என்ற கேள்விக்குப் பெரும்பாலான வரலாற்று நூல்களில் தெளிவான விடை காணப்படவில்லை . என்றாலும், 'ஸிந்தகானி இமாம் ஜாபர்சாதிக்' என்ற பாரசீக நூலில் ஒரு காரணம் காட்டப்படுகிறது இப்படி:

'ஹிஷாம் செய்த அட்டுழியங்களில் இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களுக்கு விஷம் கொடுத்ததும் ஒன்று. தம் சகோதரனின் குமாரரான இப்ராஹீம் பின் வலீத்

என்பவர் மூலம் விஷம் கொடுக்கப்பட்டது. எனவே இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் மதீனமா நகரில் விஷம் கொடுத்துக் கொல்லப்பட்டார்கள்!"

அவர்களின் உடல் 'ஜன்னதுல் பகீயா' எனும் இடத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. இதே இடத்தில்தான் இமாம் சைனுல் ஆபிதீன் அவர்கள் ஏறக்குறைய இருபத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார்கள்.

இறக்கும் போது இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களின் வயது ஏறத்தாழ 57. இறந்தகாலம்: ஹிஜ்ரி 114, துல்ஹஜ்மாதம், திங்களிரவு, பிறை 7.

இந்தக் கட்டத்தில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு முப்பத்து மூன்றாம் வயது நிரம்பியிருந்தது.

இமாமவர்கள் ஹிஜ்ரி 113-ல் காலமானதாக குறிப்பிடு . 'A Short History of the Saracens' என்ற பெயரில் அவர் எழுதியிருக்கும் நூல் உலகப் பிரசித்தம் வாய்ந்தது.

தம் தந்தையாரின் மறைவு குறித்து இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் உருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் இப்படி:

"என் தந்தையார் மரணமடைந்த அன்றிரவு நான் அவர்களை நெருங்கினேன். அவர்களின் அருகில் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அவர்கள் என்னைக் கண்டதும், சைக்கினை மூலம் அந்த இடத்தை விட்டுப் போகச் சொன்னார்கள்.

ஒருகால் அவர்கள் யாரிடமேனும் ரகசியமாக ஏதேனும் பேச விரும்பியிருக்கலாம். அவர்கள் பேசிக் கொள்ளும் ரகசியம் எனக்குத் தெரியக் கூடாது என்று எண்ணியிருக்கலாம். அல்லது, தனிமையில் உட்கார்ந்து இறைச் சிந்தனையில் ஈடுபட நினைத்திருக்கலாம். நான் உடனே வெளியேறி விட்டேன்.

"என் மனத்திற்குள் ஏதோ ஒன்று குடைந்து கொண்டிருந்தது. எனவே அவர்களை மீண்டும் நெருங்கினேன். அவர்களின் அருகில் உட்கார்ந்தேன். என்னை அவர்கள் சிறிது நேரம் இமைக்காமல் பார்த்தார்கள்.

பிறகு அமைதியான குரலில் எனக்குக் கூறினார்கள்: 'மகனே! தோற்றம் தருபவை அத்தனையும் அழியக்கூடியவை. இந்த உலகமும் ஒரு நாள் அழியத்தான் போகிறது. அழியக்கூடிய இந்த உலகத்தை விட்டு இன்றிரவு நான் புறப்படப் போகிறேன். இதே இரவில்தான் பெருமானார் அவர்கள் இந்தப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டார்கள். என் தந்தையார் அவர்களும் இதே இரவில்தான் இறைவனைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார்கள்...'

"நான் திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தேன்."

'காமில் இப்னு அதீர்' என்ற நூலைத் துணை கொண்டு இங்கு விரிந்திருக்கும் இந்தச் சம்பவம், திங்களிரவு

'இஷா'த் தொழுகைக்குப் பிறகு நிகழ்ந்ததாகவே தெரிகிறது.

அதே நேரத்தில் மதீனாவுக்கு வெளியில் யாரோ ஒரு பிரயாணி தம் வேலையை மேற்கொண்டிருந்தார். நடந்து நடந்து களைத்துப் போன அவர் அங்கிருந்த பேரீச்சை மரத்தடியில் சிறிது நேரம் கண்ணயர்ந்தார். சொல்லி வைத்தாற்போல் கனவு விரிந்தது.

பழுத்த வயோதிகர் ஒருவர் எதிரில் வந்து நிற்கிறார். இவ்வளவு அவசரமாக எங்கு போய்க் கொண்டிருக்கிறாய்? நீ போகிற காரியம் அவ்வளவு முக்கியமானதா?

அதைவிட முக்கியமான காரியம் மதீனாவில் இருக்கிறது. திரும்பிப் போ, மதீனாவுக்கு. அங்குப் போய்ப் பிரேதப் பிரார்த்தனையில் கலந்து கொள். 'ஜன்னதுல் பகீயா'வில் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் இறந்து விட்ட செய்தி உனக்குத் தெரியாதா?"

கனவில் தோன்றிய பெரியார் மறைவதற்கு முன்பே தூங்கியவர் விழித்துக் கொண்டார். நேராக மதீனாவுக்கு வந்து பிரார்த்தனையில் கலந்து கொண்ட அந்த மனிதர் நடந்ததை மற்றவர்களிடம் கூறினார்.

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களுடன் நன்கு பழகிய அந்த மனிதர் புதுச் செய்தி ஒன்றையும் மக்களிடம் கூறினார். அது அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல. நமக்கும் புதியதுதான்.

கலீனி என்ற அந்தப் பாரசீக நண்பரும் இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களும் ஒருநாள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"இன்றிரவு நான் ஒரு கனவு கண்டேன்" என்று இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் கூறினார்கள்.

"அதனை நான் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றால் தயவு செய்து என்னிடம் கூறுங்கள். கண்ட கனவுகளைச் சிலர் வெளியில் கூறுவதில்லை. அதனால்தான் தயக்கத்துடன் கேட்கிறேன்."

"உம்மிடம் சொல்லத்தான் போகிறேன். இல்லாவிட்டால், இந்தப் பேச்சை நான் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டியதில்லையே!" என்ற இமாமவர்கள் சிறிது நேரம் சிந்தனை செய்தார்கள் - கண்ட கனவை நினைவுபடுத்திக் கொள்வதுபோல்.

பிறகு இமாமவர்கள் தணிந்த குரலில் பேசினார்கள்:

"வானத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்களே, அப்படியொரு மலை கண்ணெட்டிய தூரம்வரை உயர்ந்து நிற்கிறது. அதன் உச்சியில் நான் தனியாக உட்கார்ந்திருக்கிறேன். நாலாபுறமிருந்தும் திரண்டு வரும் மக்கள் என் பக்கம் நெருங்குகிறார்கள். இப்படித் திரண்ட மக்கள் மலையில் ஏறியதும் அந்த மலை இன்னும் உயரமாக வளர்ந்து விடுகிறது. இப்படி ஐந்து தடவை நடைபெறுகிறது."

இமாமவர்கள் குறிப்பிட்டதாகச் சொல்லி முடித்த கலீனி தொடர்ந்தார்.

"இந்தக் கனவுக்கும் இமாமவர்களின் மரணத்துக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தமுண்டு என்பதை அப்போது நான் உணரவில்லை. ஆனால் இப்போது நான் உணர்கிறேன். இமாமவர்கள் கனவு கண்ட ஐந்தாவது நாள் மரணமடைந்திருக்கிறார்கள்..."

-□-

மனைவி மக்கள்

இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களுக்கு எப்போது திருமணம் நடந்தது என்பது குறித்து வாலாற்று நூல்களில் விரிவான செய்தி எதுவும் காணப்படவில்லை

பெரும்பாலான வரலாற்று நூல்கள் அரசியல் கண்ணோட்டத்திலிருந்தே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் அரசியலை விட்டுத் தனித்து நின்று இறைப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள், அவர்களுக்கும் அரசியலுக்கும் அலுவான எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

இஸ்லாமிய ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில் அரசியலுக்கும் மார்க்கத்துக்கும் வேற்றுமை கிடையாது. இரண்டும் இணைந்தே காணப்படுகின்றன. என்றாலும் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் அரசியலை விரும்பவில்லை. அரசியலில்

தோன்றியிருந்த தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டிய அவர்கள் அறிவுப் பணியைத் தேர்த்தெடுத்தார்கள்.

அவர்களின் காலத்தில் எத்தனையோ அரசர்கள் ஆட்சிக்கு வந்து போனார்கள். உமையாக்களிலும் அப்பாசியர்களிலும் தோன்றிய கலிபாக்கள் அனைவரையும் இமாமவர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள்: பேசியிருக்கிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் அரசியலில் எந்தப் பதவியையும் வகித்ததில்லை.

அரசியல் பற்றி கதை சொல்லக் கூடிய ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களில், இமாமவர்களின் வரலாற்றுக்காகப் பத்துப் பக்கங்கள் கூட ஒதுக்கப்படவில்லை. அவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பரவிக் கிடக்கின்றன. அவர்களின் காலத்தில் வாழ்ந்த அரசர்கள், போர் வீரர்கள், புரட்சிக்காரர்கள் முதலானவர்களைப் பற்றியெல்லாம் பக்கம் பக்கமாக எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இமாமவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள். என்ன பேசினார்கள், எவ்விதம் பழகினார்கள் என்பன போன்ற செய்திகள் விரிவாகக் காணப்படவில்லை.

இப்படித்தான் இமாமவர்களின் திருமணமும் மறைந்திருக்கிறது. அவர்கள் அரசியலை விட்டு விலகி நின்றார்கள் என்பது இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

எனினும், தற்போது கிடைக்கக் கூடிய நூல்களை வைத்துப் பார்க்கும் போது, தந்தையாரின் மறைவுக்கு முன்பே இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டது. என்றே தீர்மானிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

சிறிய தந்தையின் குமாரி

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பாதிமா என்ற மங்கையை மணந்து கொண்டார்கள். இவர், ஹுசைன் அஸ்கரின் குமாரி, ஹுசைன் அஸ்கர் என்பவர், இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் சிறிய தந்தையார். இவரும் இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்களும் சகோதரர்கள்.

இந்தக் கட்டத்தில் 'உம்ததுத் தாலிப்' என்ற நூலின் ஆசிரியர் கருத்து வேற்றுமை கொண்டிருக்கிறார்.

"இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் மனைவியான பாதிமா என்பவர், ஹுசைன் அத்ரமின் குமாரி, ஹுசைன் அத்ரம் என்பவர், இமாம் ஹசன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களின் குமாரர்" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் இரண்டாவது மனைவியின் 'பெயர்: உம்மு வலத். இவரது முழுப் பெயர். ஹமீதா காதான் உம்மு வலத்

குழந்தைகள்

மற்ற எந்த விஷயத்தில் கருத்து வேற்றுமை இருந்தாலும், இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் முதற் குழந்தை இஸ்மாயீல்தான் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இல்லை.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கும் இஸ்மாயீலுக்கும் ஆழமான நட்பு இருந்தது. தமது குமாரர்கள் அனைவரையும் விட இவரையே இமாமவர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள்.

ஆனால் இவர் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாணாளிலேயே மரணமடைந்து விட்டார். இவர் பிறந்த தேதியை விட்டு விட்ட வரலாறு, இறந்த தேதியைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. ஹிஜ்ரி 136-ல் இறந்த இவர் மதீனாவுக்கு வெளியே ஓர் இடத்தில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

இந்தக் கட்டத்தில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வயது 56.

இஸ்மாயீலிய்யா

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் ஆதரவாளர்களிடையே பிளவு ஏற்படுவதற்கு, இஸ்மாயீலின் அகால மரணமே காரணம். 'இமாம்' என்ற பதவிக்கு மூத்த குமாரரே தகுதியுள்ளவர் என்ற கருத்து பரவியிருந்தது. இமாம் முஹம்மது பாகிர், இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் ஆகியவர்களுக்கு இப்படித்தான் இமாம் என்று பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது.

ஏறக்குறையப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வாயை மூடிக் கொண்டிருந்த ஆதரவாளர்கள், ஹிஜ்ரி 148-ல் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மரணமடைந்ததும் பிரச்சினையைத் தூக்கி முன்னால் வைத்து விட்டார்கள்.

"இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்கள், ஹுசைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களின் மூத்த குமாரர். இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள், இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீனின் மூத்த குமாரர். இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்கள், இமாம் முஹம்மது பாகிரின் மூத்த குமாரர். இவர்கள் அனைவருமே மூத்த குமாரர்கள். எனவே, 'இமாம்' என்ற பதவி இஸ்மாயீலுக்குத்தான் செல்ல வேண்டும். அவரைத்தான் நாம் இமாம் என்று அழைக்க வேண்டும்!"- இது ஒரு சாராரின் கருத்து.

இந்தக் கருத்தை மறுசாரார் மறுத்தார்கள்.

"இமாம் என்ற பதவிக்கு மூத்த குமாரர்தான் வரவேண்டும் என்று எந்தச் சட்டமும் கிடையாது. மூத்த குமாரருக்குத்தான் பதவி கொடுக்க வேண்டும் என்றால், ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களை இமாம் என்றே சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் ஸைனுல் ஆபிதீனின் தந்தையாரான ஹுசைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்கள் அலியாரின் இளையபுதல்வர். இப்படிப் பார்த்தால், ஹுசைன் அவர்களை இமாம் என்று அழைக்க முடியாது. ஹுசைனாரையே இப்படி அழைக்க முடியாத போது, அவர்களின் குமாரரான

ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களை எப்படி இமாமாகக் குறிப்பிட முடியும்?

"தவிர, இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு முன்பே இஸ்மாயில் இறந்து விட்டார். இமாம் சாதிக் அவர்களின் பதவியை அவருக்கு எப்படிச் சூட்ட முடியும்?"

-இந்தச் சாராரின் வாதத்தில் நியாயம் இருந்தது. "அப்படியானால் இமாம் என்று யாரைத்தான் அழைப்பது?" என்ற கேள்விக்கும் இவர்கள் நாகரிகமாகப் பதில் கொடுத்தார்கள்.

"இங்கு பிரச்சினையே இல்லை. நமக்கு நாமே விஷயத்தைக் குழப்பிக் கொள்கிறோம். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாணாளிலேயே இஸ்மாயில் இறந்து விட்டார். அவர் இப்போது உயிரோடிருந்தால். அவரை நாம் நிச்சயமாகத் தலைவராக்கி விடுவோம். ஆனால் அவர் இறந்து விட்டாரே. என்ன செய்வது? எனவே இமாம் சாதிக் அவர்களின் இளைய குமாரரான மூஸாவுக்குப் பட்டம் சூட்டி விடுவோம்..."

இவர்களின் கருத்தை முதல் சாரார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இஸ்மாயீலுக்குத்தான் பட்டம் சூட்ட வேண்டும் என்று ஒரே பிடிவாதமாக நின்றார்கள்." அவர்தான் ஏற்கனவே இறந்து போய் விட்டாரே! இறந்தவருக்கு எப்படிப் பதவியைக் கொடுக்க முடியும்?" என்ற கேள்விக்கு இவர்கள் கொடுத்த விடை விசித்திரமானது.

..இறந்தவருக்கு ஏன்பட்டம் சூட்டமுடியாது? பட்டம் சூட்டப்படுகிறவர் இங்கு இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பட்டம் சூட்டுவது என்றால் அர்த்தம் என்ன? பட்டம் சூட்டப்பட்டவரை நாம்தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டோம் என்பதுதானே பொருள்? அப்படி இஸ்மாயிலை நம் தலைவராக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான். எனவே நபிப் பரம்பரையில் ஏழாவது இமாம் என்ற பதவிக்கு இஸ்மாயீல் ஒருவர்தான் அருகதையுள்ளவர்."

இவர்களின் கருத்தை இரண்டாம் சாரார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இதனால் ஏற்பட்ட விளைவு: இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் ஆதரவாளர்களில் ஒரு சாரார் இஸ்மாயீல் என்ற மூத்த குமாரரை இமாமாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். மறுசாரார் மூஸா என்ற இளைய குமாரரைத் தம் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

"இப்படித்தான் இஸ்மாயீலிய்யா என்ற பிரிவு தோன்றிற்று!" என்று குறிக்கிறார், S. F. மஹ்மூத். இவர் எழுதிய : 'The Story of Islam'.

விசித்திர நம்பிக்கை

இஸ்மாயீலைத் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டிருந்த 'ஷீயா'க்கள் நபிப் பரம்பரையினர் விஷயத்தில் விசித்திரமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். திருக்குர்ஆனிலோ நபிமொழியிலோ அதற்கு ஆதாரம்

இல்லாவிட்டாலும், அந்த நம்பிக்கையை அவர்கள் மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மரணமடைந்து, பல்லாயிரம் பேர் அறிய மதினாவுக்கு வெளியே நல்லடக்கம் செய்யப்பட்ட இஸ்மாயீல் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார் என்று அவர்கள் நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். தம் பார்வைக்குத் தெரியாமல் எங்கோ மறைந்திருந்து தம்மை ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று அவர்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். இறந்து போனதாகக் கூறப்பட்ட இஸ்மாயில் மீண்டும் உலகத்திற்கு வருவார் என்பது அவர்களின் கொள்கைகளில் முக்கியமான ஒன்று.

ஒரு விஷயத்தை இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டும். 'இஸ்மாயீலிய்யா' என்றும் 'பாதினிய்யா' என்றும் அழைக்கப்பட்ட இந்தப் பிரிவினர்தான் ஹிஜ்ரி மூன்றாம் நூற்றண்டின் நடுவில் பாதிமிய அரசாங்கத்தை நிறுவினார்கள். ஹிஜ்ரி 261-ல் எகிப்தில் நிறுவப்பட்ட இந்த அரசாங்கம் ஏறத்தாழ ஒன்றரை நூற்றாண்டு வரைஆட்சி செய்தது.

மூஸா காஸிம்

இவர் இமாம் ஜாபர் சாதிக் அவர்களின் குமாரர்களில் மற்றொருவர்; தந்தையாரின் மறைவுக்குப் பின்னர் 'இமாம்' என்று அழைக்கப்பட்டவர். நபிப் பரம்பரையில் தோன்றிய பன்னிரண்டு இமாம்களில் இவர் ஏழாவது. இஸ்ஹாக். முஹம்மது ஆகியவர்கள் மூஸா

காஸிமுக்கு உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் . இவர்களைப் பெற்றெடுத்தவர், காதூன் உம்முலத், அப்பாஸ், அலீ ஆகியவர்களையும் ஹமீதா காதூனே ஈன்றெடுத்தார். ஹமீதா

அப்துல்லாஹ் என்பவர் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் குமாரர்களில் மற்றொருவர், இவர் இஸ்மாயீலுக்கு உடன் பிறந்த சகோதரர். இவ்விருவரையும் பெற்றெடுத்தவர் பாதிமா, பாதிமா என்பவர், இமாம்சாதிக் அவர்களின் முதல் மனைவி.

பெண் குழந்தைகள்

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள் பிறந்தன: அஸ்மா, பாதிமா, உம்மு பர்வா.

உம்மு பர்வா என்பது இமாமவர்களது அன்னையாரின் பெயர். இது நம் கவனத்திற்குரியது. அஸ்மா என்பது இமாம் அவர்களது பாட்டியாரின் பெயர்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று பெண் குழந்தைகளில் அஸ்மாவையும் பாதிமாவையும் ஈன்றெடுத்தவர் ஹமீதா காதூன். எனவே இவ்விருவரும் மூஸா காஸிமுக்கு உடன் பிறந்த சகோதரிகள்.

உம்மு பர்வா என்ற மூன்றாவது பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தவர் பாதிமா. எனவே உம்மு பர்வா என்பவர் இஸ்மாயீலுக்கு உடன் பிறந்த சகோதரி .

வாசகர்களின் குழப்பத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக மேற்கொண்டு இரண்டு வரிகள் எழுதிவிடுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கு இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்கள்: பாதிமா, ஹமீதா காதூன் பாதிமா மூலம் பிறந்த குழந்தைகள் மூன்று: இஸ்மாயீல், அப்துல்லாஹ், உம்மு பர்வா.

ஹமீதா காதூன் மூலம் பிறந்த குழந்தைகள் ஏழு: மூஸா காஸிம், இஸ்ஹாக், முஹம்மது, அப்பாஸ், அலீ, அஸ்மா, பாதிமா

ஆக, இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்குப் பத்துக் குழந்தைகள் பிறந்தன. ஏழு ஆண் குழந்தைகள்; மூன்று பெண் குழந்தைகள்.

நடத்திய பாடசாலை

இமாம் முஹம்மது பாகிர் அவர்கள் மரணமடைந்ததும் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வாழ்வில் புதியதொரு திருப்பம் தோன்றிற்று. அப்போது அதிகாரத்திலிருந்த ஹிஷாமுக்கும் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்குமுள்ள தொடர்புவ லுவடைந்தது. அவர்களின் பெயர் அரசாங்க அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் நன்கு தெரிந்து போய் விட்டது. இராக், சிரியா போன்ற பகுதிகளில் அவர்களின் புகழ்க் கொடி பறந்தது.

நபிப் பரம்பரையின் தலைவர் என்ற முறையில் அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக நாலா புறமிருந்தும் மக்கள் திரண்டு வந்தார்கள். மதீனாவில் வாழ்ந்த இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தம்மை நாடி வந்த அனைவருக்கும் அறிவுப் பணி புரிந்தார்கள். இந்த வகையில் அவர்களிடமிருந்து வெளிப்பட்ட அறிவுச் சுடர் பிற்காலத்தில் இஸ்லாமிய உலகம் முழுவதும் பரவியற்று.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களது வாணாளின் பிற்பகுதி அறிவுப் பணிக்காகவே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் எப்போதும் வீட்டிலேயே இருந்தார்கள். சமுதாய வாழ்வில் இருந்த பற்றுதல் படிப்படியாகக் குறைந்தது. அவர்களை வெளியில் சந்திப்பது சாத்தியமில்லாத ஒன்றாகி விட்டது. வீட்டுக்குள் ஒதுங்கி வாழ்ந்த அவர்கள் ஒன்று, இறைவணக்கம் புரிந்தார்கள்; அல்லது, தம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கு அறிவுப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். இந்த இரண்டிலுமாக அவர்களின் வாழ்வு கட்டுண்டு போய் விட்டது.

இந்தக் கட்டத்தில் அவர்களின் மனநிலை எப்படி இருந்தது என்பதை அடுத்து வரும் உரையாடலிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

"தாங்கள் இப்போது சமூக வாழ்வைத் துறந்து விட்டீர்கள். தங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பாக்கியத்தை மக்கள் இழந்து விட்டார்கள்.

ஏன்இப்படித்தனிமையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டீர்கள்?"- கேட்டவர் சுஃப்யான் சவ்ரீ .

இமாமவர்கள் வேதனையோடு பதிலளித்தார்கள்.

"இப்போதெல்லாம் தனிமையே சிறந்தது. புரட்சி இக்காலத்தில் மக்களின் உள்ளங்கள் புனிதத் தன்மையை இழந்து விட்டன. வாக்குறுதியை அவர்கள் நிறைவேற்றுவதில்லை..."

மற்றோர் உரையாடல்:

பெருமானாரின் வழித் தோன்றலே! எனக்கு ஏதேனும் அறிவுரை கூறுங்கள். என் உள்ளம் இருண்டு கிடக்கிறது!' வேண்டிக் கொண்டவர் தாலூத் தாய். பிற்காலத்தில் இமாம் கஸ்ஸாலியினால் பாராட்டப்பட்ட அறிஞர்களில் இவர் ஒருவர்.

இமாம் சாதிக் அவர்கள் புன்னகையுடன் பதிலளித்தார்கள்.

"இப்போதைய துறவிகளில், அறிஞர்களில் நீங்கள் முதன்மையானவர். இந்த நிலையில் என்னுடைய அறிவுரையால் உங்களுக்கு என்ன லாபம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை!"

"இறைவன் தங்களுக்கு எல்லாச் சிறப்புகளையும் கொடுத்திருக்கிறான். மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுவது தங்கள் கடமையாயிற்றே! அதை நிறைவேற்ற வேண்டாமா?"

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடமிருந்து வறண்ட புன்னகை ஒன்று உதிர்ந்தது.

"நான் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். மறுமையில் பெருமானார் என்னைப் பார்த்து, 'நீ ஏன் என்னை முறைப்படி பின்பற்றவில்லை?' என்று கேட்டால் என்ன செய்வது என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிலையில் ஊர் ஊராக அலைந்து அறிவுரை கூறுவது புத்திசாலித் தனமாகுமா? மேற்குலத்தில் பிறந்து விட்டதால் அறிவுரை கூறும் உரிமை வந்து விட்டது என்று நினைப்பது தவறு. இறைவழியில் நாம் நடக்கக் கூடிய விதத்தைப் பொறுத்தது அது. இறை வணக்கத்தில் நான் குறை வைத்திருக்கும் போது என்ால் எப்படி அறிவுரை கூற முடியும்?"-அறிவுரை கூற முடியாது என்று அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். ஆனால் இதிலும் அறிவுரை இருக்கத்தானே செய்கிறது?

இமாம் சாதிக் அவர்கள் பெரும்பாலான நேரத்தை இறை வணக்கத்திற்குச் செலவிட்டார்கள். அறிவுரையை நாடி வந்தவர்கள் இமாமவர்களின் வீட்டைப் பாடசாலையாக மாற்றி விட்டார்கள். பிற்காலத்தில் தோன்றிய நூற்றுக்கணக்கான பாடசாலைகளுக்கு அது முன்னோடியாகச் சென்று வழி காட்டிற்று. இஸ்லாத்தின் வரலாற்றில் முதன் முதலாகத் தத்துவப் பாடசாலையைத் துவக்கி வைத்த பெருமை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்கே உரியது.

அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களை அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் அவர்கள் மட்டும்தான் கேட்டார்கள் என்பது கிடையாது. கொடுத்த தத்துவ விளக்கத்தைக் கேட்பதற்காகத் தத்துவ ஞானிகளும் தத்துவம் படிக்கும் மாணவர்களும் திரண்டு வந்தார்கள், மதீனாவாசிகள் மட்டுமின்றி, வெளியூர்வாசிகளும் இமாமவர்களின் பேச்சுக்குச் செவி சாய்த்தார்கள். அவர்களின் பேச்சுக்களில் தத்துவம், சட்டம், திருக்குர்ஆன் விளக்கம் எல்லாமே கலந்திருந்தன.

இமாமவர்களின் பேச்சைக் கேட்டவர்களில் ஒருவர் ஹஸன் பஸரி. இவர்கள் பஸ்ராவில் தத்துவப் பாடசாலை ஒன்றை நிறுவினார்கள். இமாமவர்களின் பேச்சுக்காக ஓடோடி வந்தவர்களில் மற்றொருவர் இமாம் அபூஹனீபா. இமாம் அபூஹனீபா அவர்களும் இமாம் மாலிக் அவர்களும் பிற்காலத்தில் சட்ட மேதைகளாக மாறினார்கள்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடமிருந்து அறிவைப் பெற்றுச் சென்றவர்கள் பலர். அவர்கள் அனைவரையும் இங்கு குறிப்பிடுவது சாத்தியமில்லை. தமிழ் முஸ்லிம்களுக்குச் சிறிதும் தெரியாத பலருக்கு இமாம்சாதிக் அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார்கள்.

இமாமவர்களின் மாணவர்களிலேயே மிக முக்கியமானவர்களின் பெயர்கள் அடுத்து

வருகின்றன. இவர்களைத் தமிழ் முஸ்லிம்கள் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்

நுஅமான் பின் ஸாபித்

இவர்கள் இமாம் அபூஹனீபா என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.' இமாம் அஃலம்' என்றும் குறிப்பிடுவதுண்டு. மிகப் பெரும் தலைவர்' என்பது இதன் பொருள்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பிறந்த அதே ஆண்டில்தான் இமாம் அபூஹனீபா அவர்களும் பிறந்தார்கள். ஹிஜ்ரி 80- லிருந்து 151 வரை வாழ்ந்த இமாம் அபூஹனீபா அவர்கள் இமாம்சாதிக் அவர்களின் மாணாக்கர்களில் மிக முக்கியமானவர். இமாம் சாதிக் அவர்களின் பாடசாலையில் கல்வி பயின்றவர்கள் அனைவரிலும் இமாம் அபூஹனீபா அவர்கள் பிற்காலத்தில் மிகப்பெரும் வேலையைச் செய்தார்கள். ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்டது போல் அவர்களும் அப்பாசிய அரசாங்கத்தின் பிரதம நீதிபதியான அபூயூசுஃபும் சேர்ந்து நடத்திய ஹனபிப் பாடசாலை இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தது. இஸ்லாமியச் சட்டங்களுக்குப் பகுத்தறிவு ரீதியான விளக்கத்தைக் கொடுத்த இந்தப் பாடசாலை, அவற்றிற்கு முறையான அமைப்பையும் கொடுத்தது.

'ஆசிரியரும் மாணவனும்' என்ற பெயரில் இமாம் அபூஹனீபா எழுதிய நூல் மிகப் பிரசித்தம் வாய்ந்தது.

அவர்களின் திறமைக்கும் தெளிவுக்கும் இந்த நூல் சரியான எடுத்துக் காட்டு.

இமாம் மாலிக்

மாலிக் பின் அனஸ் என்ற பெயரைக் கொண்ட இவர்கள் இமாம் மாலிக் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஹிஜ்ரி 95-லிருந்து 179 வரை வாழ்ந்த இவர்கள் மதீனாவாசிகளில் ஒருவர்; இமாம் சாதிக் அவர்களிடம் மாணாக்கராக இருக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்.

இமாம் மாலிக் அவர்கள் இமாம் சாதிக் அவர்களைப் பற்றி இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்கள் :

"அறிவிலும் வணக்கத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைவிடச் சிறந்த ஒருவரை எந்த மனிதனின் கண்களும் காண முடியாது; எந்த மனிதனின் உள்ளத்திலும் அப்படியொரு கற்பனைத் தோற்றம் கூட உருவாக முடியாது. ஜாபர்சாதிக் பற்றி யாரும் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களை விடச் சிறந்த ஒருவரைப் பற்றி யாரும் கேள்விப்பட்டிருக்கவே முடியாது. அவர்கள் நோன்பு பிடித்தார்கள்: நின்று வணங்கினார்கள் ; இறைச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டார்கள். இந்த மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றை அவர்கள் எப்போதும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். எனவே அவர்களைப் பக்தர்களில் சிறந்தவர் என்று குறிப்பிடலாம். இறையச்சமுள்ள

துறவிகளில் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தனித்து விளங்குகிறார்கள்!

இமாம் ஷாபியீ

இவர்களின் முழுப் பெயர்: முஹம்மது பின் இத்ரீஸ் பின் அப்பாஸ். ஷாபியீ முஹம்மது என்றும், இத்ரீஸ் ஷாபியீ என்றும் இவர்கள் அழைக்கப் படுவதுண்டு. இமாம் அபூஹனீபா அவர்கள் இறந்த அதே நாளில் இவர்கள் மதீனாவில் பிறந்தார்கள். ஹிஜ்ரி 151-லிருந்து 204 வரை வாழ்ந்த இவர்களையும் இமாம் சாதிக் அவர்களின் மாணவர் என்றே குறிப்பிட வேண்டும். இமாம் சாதிக் அவர்களை இமாம் ஷாபியீ கண்டதில்லை. என்றாலும் இமாம் சாதிக் அவர்களின் மாணாக்கர்களிடமிருந்து அறிவு பெற்றிருக்கிறார்கள். இமாம் ஷாபியீ அவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தவர் முஹம்மது பின் ஹஸன் ஷைபானி. இமாம் அபூஹனீபா, இமாம் மாலிக் ஆகியோரிடமிருந்து இவர் அறிவைப் பெற்றிருக்கிறார். இமாம் அபூஹனீபா அவர்களை இமாம் ஷாபியீ அவர்கள் உயர்த்தி மதித்ததற்கும் இதுவே காரணமாயிருக்க வேண்டும்.

ஹஸன் பஸரி

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் மாணாக்கர்களில் ஒருவரான ஹஸன் பஸரி, மேலே நான் குறிப்பிட்டது போல், பஸ்ராவில் தத்துவப் பாடசாலையை நிறுவிய பெருமைக்குரியவர். இவர்களைச் சிலர் இமாம்

ஹஸன் பஸரி என்றும், வேறு சிலர் அறிஞர் ஹஸன் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஹிஜ்ரி 110 வரை வாழ்ந்த ஹஸன் பஸரி. இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் பேச்சுக்களை ஊன்றிக் கவனித்தவர்களில் ஒருவர்.

இவர்களைப் பற்றி இமாம் கஸ்ஸாலி அவர்கள் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்கள் :

"...திருத் தூதர்களைப் போல் பேசிய ஒரு மனிதரைப் பார்க்க வேண்டுமா? ஹஸன் பஸரியின் வார்த்தைகளைப் படித்துப் பாருங்கள். நபித் தோழர்களின் பண்புக்கு உவமானம் வேண்டுமா? நீங்கள் தேடி எடுக்க வேண்டிய நூல்: ஹஸன் பஸரியின் வரலாறு.

"அவர்கள் எதைப் பற்றிப் பேசினார்கள் என்று நினைக்கிறீர்கள்? உள்ளத்தைச் சிதறடிக்கும் உணர்வுகள், செயல் திறனுக்குக் குழி பறிக்கும் உணர்வுகள், துப்புக் காண முடியாத ஆசையுணர்வுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றியே அவர்கள் அனேகமாகப்பேசினார்களாம்."

சுஃப்யான் சவ்ரீ

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் பேச்சுக்களிலிருந்து தம் அறிவை வளர்த்துக் கொண்டவர்களில் சுஃப்யான் சவ்ரீ மற்றொருவர்.

இமாமவர்கள் சுஃப்யான் சவ்ரிக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் இங்கு தம் கவனத்திற்குரியவை. "எனக்கு

ஏதேனும் அறிவுரை கூறுங்கள்!!! என்று கேட்கப்பட்ட போது இமாம்வர்கள் பேசினார்கள்.

சுஃப்யான் பொய்யுரைப்பவனிடம் மனிதத் தன்மை கிடையாது. பொருமை நெஞ்சம் படைத்தவனுக்கு வாழ்வில் அமைதி கிடையாது. தீய குணம் படைத்தவன் சமுதாயத்தில் வெற்றியடைய முடியாது, அதிகாரத்தில் உட்கார்த்திருப்பவர்களிடம் சகோதரத்துவத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது.

உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சுஃப்யான் சவ்ரி, "சொல்லுங்கள், எவ்வளவு அதிகமாகச் சொல்ல முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாகச் சொல்லுங்கள்" என்றார்கள்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

‘சுஃப்யான்! இறைவன் தடை செய்திருக்கிற காரியங்களை வீட்டு ஒதுங்கி நின்று வாழ்க்கையை நடத்துங்கள். அப்போது நீங்கள் இறை பக்தராகி விடுவீர்கள். தப்பான செயல்களில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு இறைவணக்கத்தில் இனிமை கிடைக்காது. எனவே அவர்களால் முறைப்படி இறைவனை வணங்க முடியாது.

மனிதனுக்குத் தேவையான உணவையும் வருமானத்தையும் இறைவன் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறான். ஒவ்வொரு மனிதனும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ இறைவனிடமிருந்தே எதையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. உங்களுக்கு

இறைவன் பங்கிட்டுக் கொடுத்ததை வைத்துத்திருப்தியோடுவாழுங்கள். அப்போது நீங்கள் செல்லராகி விடு நீங்கள் வேறு யாரிடமும் உதவி கேட்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.

பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களிடம் நல்ல முறையில் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான் நீங்கள் உண்மை முஸ்லிமாக முடியும். தீயவர்களுடன் பழகாதீர்கள். அவர்களின் தவறுகள் உங்கள் நேர்மையைக் கொன்று விடக் கூடும்.

"நீங்கள் எந்தக் காரியத்தைச் செய்வதானாலும், இறை வழிபாடு உள்ளவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்குத் தெரியாத தவறுகளை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டக் கூடும்."

-இப்படிக்கூறிய இமாம் சாதிக் அவர்கள் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்கள்.

"இன்னும் சொல்லுங்கள்; சொல்லிக் கொண்டேயிருங்கள். அறிவுரை கேட்பதற்காகவே இங்கு நான் வந்திருக்கிறேன்!"

இமாமவர்களின் குரல் மீண்டும் அமைதியாக ஒலித்தது.

"சுஃப்யான்! தீயவர்களிடம் பழகாதீர்கள் என்று சொன்னேனல்லவா? தீயவர்களிடம் பழகுகிறவர்கள் என்றாகிலும் ஒருநாள் குறுக்கு வழியில் இறங்கி விடுவார்கள். தீய இடங்களுக்குச் செல்கிறவர்கள் என்றாகிலும் ஒருநாள் சந்தேகிக்கப்படுவார்கள்.

கட்டுப்பாடு இல்லாமல் மனத்தில் தோன்றுவதை எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்கள் பின்னர் பெரிதும் வருந்த வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இவற்றில் எப்போதும் நீங்கள் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ளுங்கள்.

"குடும்ப வலிமை இல்லாமல் ஒருவன் கண்ணியத்தை எதிர்பார்த்தால், அதிகாரம் இல்லாமல் பெருமையை எதிர்பார்த்தால் அவனால் எதையும் அடைய முடியாது."

சுஃப்யான் சவ்ரீ அவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டு விட்டது.

"பெருமானாரின் வழித் தோன்றலே! மக்களிடமிருந்து கிடைக்கும் கண்ணியத்திற்குச் செல்வமே காரணமாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் செல்வம் யாரிடமும் நிலைத்து நிற்பதில்லையே?"

"செல்வம் நிலைத்து நிற்க வேண்டுமா? இறைவனைப் பாராட்டிக் கொண்டே இருங்கள்; அவனுக்கு நன்றிசெலுத்திக் கொண்டே இருங்கள். நீங்கள் நன்றி செலுத்தினால் நான் உங்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுப்பேன்' என்று இறைவனே குறிப்பிட்டிருக்கிறான்.

"வருமானம் தடைப் பட்டு நிற்கிறதா? இறைவனிடம் பாவமன்னிப்புக் கோருங்கள். 'உங்கள் நாயனிடம் மன்னிப்புக் கேளுங்கள். அவன் மன்னித்தருளக் கூடியவன். உங்களுக்காக அவன் வானத்திலிருந்து

மழையைப் பொழிய வைப்பான். செல்வத்தையும் மக்களையும் கொடுத்து உதவி செய்வான்..." என்று அவனே குறிப்பிட்டிருக்கிறான்.

சுஃப்யான்! அதிகாரிகளிடமிருந்தோ மற்றவர்களிடமிருந்தோ உங்களுக்கு ஏதேனும் துன்பம் ஏற்பட்டால் அதற்காகப் பொங்கியெழுந்து விடாதீர்கள். 'தீமையைத் தடுக்கும் ஆற்றலும் நன்மையை இழுத்து வரும் சக்தியும் இறைவனைத் தவிர்த்து வேறு யாருக்கும் கிடையாது' என்று அதிகமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். (இந்தக் கருத்துக்குரிய அரபிச் சொற்றொடர்: லாஹ்வல் வலாகுவ்வத இல்லாபில்லாஹ்) இது மகிழ்ச்சிக்குத் திறவுகோல் போன்றது..."

எழுதிய நூல்கள்

பொதுவாகச் சொல்வதானால், இமாமவர்களின் காலத்தை 'அறிவுக் காலம்' என்று குறிப்பிடலாம். அப்போது அரசியல் வட்டாரத்தில் விரும்பத்தகாத பல விளைவுகள் தோன்றியது உண்மைதான். என்னாலும் அப்போது அரசாங்கமே முன்னால் நின்று அறிவுக்காகப் பாடுபட்டது. அப்போதைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு உரமிட்ட பெருமை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களையே சேருகிறது. பேச்சுக்களால் மட்டும்தான் அவர்கள் அறிவைப் பரப்பினார்கள் என்பது கிடையாது. பயன்தரக் கூடிய நூல்கள் பலவற்றையும் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அப்போதைய

அறிஞர்கள் அனைவரையும் விட இமாம் சாதிக் அவர்களே அதிகமாக நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தது.

படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த இஸ்லாமிய மக்களுக்கு இமாமவர்கள் எழுதிய நூல்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன.

அவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அத்தனையும் நமக்குக் கிடைக்கா விட்டாலும், அவற்றைப் பற்றிய விவரம் வரலாற்று நூல்களில் காணப்படுகிறது.

ஒன்று

இஸ்லாமியச் சட்டங்களை விளக்கி இமாமவர்கள் ஒரு நூல் எழுதினார்கள். ' உலூ', குளியல், தொழுகை, ஸகாத்', திருமணம், விவாகரத்து முதலிய செய்திகள் இந்தச் சிறிய நூலில் அடங்கியிருந்தன. இந்த நூலைத் துணையாகக் கொண்டுதான் ஷீயாக்கள் தம் கொள்கைகளை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஷீயாக்களின் சட்டதிட்டங்களுக்கே இந்த நூல்தான் ஆதாரமாம்!

இரண்டு

எகிப்தில் பதவி வகித்த மாலிக் அஷ்தர் என்பவருக்கு அலியார் எழுதிய அரசியல் கடிதம் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடமிருந்தே நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அரசியல் நிர்வாகத்திலுள்ள நெளிவுகளை எல்லாம் பளிச்சென்று விளக்கக் கூடிய இக்கடிதம் 'மகனுக்கு'

என்ற நூலில் விரிவாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூன்று

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடமிருந்து நமக்குக் கிடைத்த நூல்களில் 'தவ்ஹீத்' என்பது மற்றொன்று. ஏகத்துவம் என்பது இதன் பொருள். இந்தநூல் முபள்ளல் பின் உமர் என்பவர் மூலம் உலகத்திற்குக் கிடைத்திருப்பதால், இதற்குத் 'தவ்ஹீத் முபள்ளல்' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. நாத்திகர்கள் எழுப்பிய வினாக்களும் அவற்றிற்குரிய விடைகளும் இந்த நூலில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இயக்கும். ஆற்றல் இல்லாமல் எதுவும் இயங்க முடியாது- படைக்கிறவன் இல்லாமல் எந்தப் பொருளும் தோன்றியிருக்க முடியாது என்ற உண்மை இந்த நூலில் பெரிதும் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

இந்த நூலுக்கு முல்லா முஹம்மது பாகிர் கொடுத்த மொழி பெயர்ப்பு பிரசித்தம் வாய்ந்தது.

நான்கு

இமாம் சாதிக் அவர்களால் எழுதப்பட்டு முபள்ளல் பின் உமர் மூலம் உலகத்திற்குக் கிடைத்த நூல்களில் 'கிதாபுல் இஹ்லீலஜ்' என்பது மற்றொன்று. 'பிஹாரூல் அன்வார்' என்ற நூலில் இது காணப்படுகிறதாம். 'கிதாபுல் இஹ்லீலஜ்' என்ற இந்நூல் என் பார்வைக்குக் கிடைக்காததால், அதில் இமாமவர்கள் என்ன

எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதை என்னால் விளக்க முடியவில்லை.

ஐந்து

'மிஸ்பாஹுஷ் ஷரீஆ வ மிப்தாஹுல் ஹகீகா'-இமாம் சாதிக் அவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களில் இதுவும் ஒன்று என்பது ஒருசாராரின் கருத்து. பண்புகள், அறிவுரைகள், வாழ்க்கை முறைகள் அடங்கிய இந்நூலை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள்தான் எழுதினார்கள் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. என்றாலும் அவர்களின் பெயருடனேயே இது விளங்கி வருகிறது. இந்த நூலுக்குப் பாரசீகத்தில் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றும் வெளி வந்திருக்கிறது.

ஆறு

இமாமவர்கள் தமது மாணவர்களுக்காகவும் தண்பர்களுக்காகவும் எழுதிய நூல் ஒன்று இங்கு குறிப்பிடத் தகுந்தது. இந்தச் சிறிய நூலை அவர்கள் பள்ளிவாசலில் வைத்திருந்தார்கள். தொழுகை முடிந்ததும் அதை எடுத்து வைத்துப் படித்தார்கள். இந்த நூலின் பெயர் என்ன என்பது குறித்து வரலாற்றில் செய்தி கிடைக்கவில்லை. இந்நூலை இமாம் சாதிக் அவர்களின் நண்பர்களும் மாணவர்களும் பெரிதும் விரும்பிப் படித்ததாகவே தெரிகிறது. பிரயாணத்தின் போதும் ஒரு பிரதியை அவர்கள் எடுத்துச் செல்வார்களாம்.

ஏழு

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தமது ஞானத்துக்கு விளக்கம் கொடுப்பது போல் ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார்கள், இஸ்லாத்தின் கொள்கைகளை விளக்கக் கூடிய இந்நூல் பக்தாத் நூல் நிலையத்தில் இருக்கிறதாம். ஷஹீஸ்தானி என்பவர்அதை நகல் செய்து வைத்திருக்கிறாராம்.

பல மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களைத் தவிர்த்து இன்னும் சிறிய நூல்களை இமாமவர்கள் எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்தவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய பொருள் பற்றி ஒரு நூல். நபிப் பரம்பரையினர் மீது அன்பு செலுத்துவது பற்றி வேறொரு நூல்,மெய்ஞ்ஞானிகளின் வழியைப் பற்றிய பிரிதொரு நூல்- இப்படி அவர்கள் நிறைய எழுதி இருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ 500 நூல்கள் எழுதியிருப்பதாக வரலாறு குறிப்பிடுகிறது.

தந்தையாருடன் மக்கா யாத்திரை, சிரியாவில் பாதிரியாருடன் சந்திப்பு. ஹிஷாமின் திட்டத்தால் மதாயினில் தோன்றிய புரட்சி - இவை அனைத்தையும் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தம் வாய்மொழியாகவே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றைத் தவிர்த்து இன்னும் பல இடங்களில் இமாமவர்களே நேரடியாக நின்று பேசியிருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து, அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் சுய வரலாறு ஒன்று

எழுதியிருப்பதாகவே தெரிகிறது. ஆனால் இந்நூல் என் பார்வைக்குக் கிடைக்கவில்லை.

கனவுக்குப் பொருள்

'கனவு என்பது உள்ளுணர்வின் தூண்டுதலால் தூக்கத்தில் தோன்றும் காட்சி' என்பது மனத் தத்துவம் கொடுக்கும் விளக்கம்.' சில வேளைகளில் அடிமனத்தின் குரல் கனவாகத் தோன்றுவதுண்டு' என்றும் அது குறிப்பிடுகிறது.

அடிமனத்தை இயக்குகிறவன் இறைவன் என்று முஸ்லிம்கள் நம்புவதால், கனவில் தோன்றும் காட்சிகளை இறைவன் கொடுக்கும் எச்சரிக்கைகள் என்று கருதுகிறார்கள். எனவே அறிஞர்களில் ஒரு சாரார் இந்தத் துறைக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள். இமாம் இப்னு சீரீன், ஜாபிர் மக்ரிபி, கிர்மானி, இமாம் ஜாபர்சாதிக் ஆகியோரை இங்கு குறிப்பிடலாம். இமாம் இப்னு சீரீன் அவர்கள் கனவின் பொருள் பற்றி எழுதிய நூல் பிரசித்தம் வாய்ந்தது.

கண்ட கனவுகள்அத்தனையும் எதிர்காலத்தைக் காட்டுவதில்லை. உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்கள் காணும் கனவுகளில் பெரும்பாலானவை அவர்களின் உணர்ச்சிகளையே பிரதிபலிக்கின்றன. அந்தக் கனவுகளால் அவர்களுக்கு எந்த நன்மையும் ஏற்படுவதில்லை.

அப்படியானால் அடிமனத்திலிருந்து தோன்றக் கூடிய உண்மைக் கனவுகளை எப்படித்தான் காண்பது?

இந்தக் கேள்விக்கு இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பதில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எதிர்காலத்தைத் தெளிவாகக் காட்டக் கூடிய கனவுகள் காண்பது எப்படி என்பதற்கு இமாமவர்கள் அடுத்து விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள்.

"பகுத்தறிவும் பருவ வயதும் அடைந்த ஒவ்வொரு மனிதனும் உண்மைக் கனவுகள் காணலாம். ஆனால் இதற்கு ஒரு நிபந்தனையுண்டு. படுக்கைக்குச் செல்லும்போது கை, கால். முகம் முதலியவற்றை அவன் கழுவிக்கொள்ள வேண்டும். படுக்கும் போது இப்படிப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் :

இறைவனே! என் உணர்ச்சிகளை எல்லாம் உன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். என் முகத்தை உன் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு விட்டேன். என்காரியங்கள்அனைத்தையும்உன்பொறுப்புக்குவிட்டுவிட்டேன். நான் ஒதுங்கி நிற்பதற்கு உன்னைத் தவிர்த்து வேறு யாருமில்லை. இறைவனே! நீ உயர்த்தவன் ; மிக உயர்ந்தவன். நீ தேவைகளற்றவன். நாங்கள் என்றைக்கும் தேவையுள்ளவர்கள். உன்னிடம் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இறைவனே! தவறும் முரண்பாடும் கலக்காத பொருத்தமான உண்மைக் கனவுகளைத் தோன்றச் செய்வாயாக!

இப்படி ஒருமித்த மனத்துடன் பிரார்த்தனை செய்து வலப்புறம் ஒருக்களித்து, வலக்கரத்தைப் பொறுப்பாக வைத்துத் தூங்க வேண்டும்."

கனவுகளும் அவற்றின் பொருள்களும் அடுத்து இடம் பெறுகின்றன, இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடமிருந்து கிடைத்திருக்கும் இச்செய்திகள் அதிகமாக இல்லாவிட்டாலும், இமாமவர்களைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்வதற்குப் போதுமானவை.

நீங்கள் கனவில் விண்வெளியைப் பார்க்கிறீர்கள். விண்வெளியின் நிறம் பச்சையாகத் தெரிந்தால் அது நல்ல கனவு, அந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கப் போகிறது என்று அர்த்தம். விண்வெளியின் நிறம் வெள்ளையாகத் தெரிந்தால் அந்த ஊரில் நோய் பரவப் போகிறது என்று அர்த்தம். விண்வெளியின் நிறம் சிவப்பாகத் தெரிகிறதா? அங்கு இரத்த ஆறு ஓடப் போகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள். விண்வெளியின் நிறம் கறுப்பாக இருந்தால் அந்த ஊரில் துன்பமும் புரட்சியும் உருவாகப் போகின்றன என்பது பொருள்.

கனவில் மலர் மாலையைப் பார்க்கிறீர்கள். இந்தக் கனவுக்கு மூன்று கோணங்களிலிருந்து பொருள் கொடுக்கலாம். மணமான ஒருவன் இப்படிக்க கனவு கண்டால், அவனுக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்று அர்த்தம். மணமாகாதவர் இப்படிக்க கனவு கண்டால், அவர்களுக்குச் சகோதரரோ,

சகோதரியோ பிறக்கும் அறிகுறி, அதாவது அவர்களின் அன்னை கருவுற்றிருக்கிறாள் என்பது பொருள். பொதுவாகச் சொல்வதானால், மலர்மாலை செல்வத்தையே குறிக்கும்.

மாதுளைக் கனியைக் கனவில் கண்டால் என்ன பொருள் தெரியுமா ? ஆண்மகன் ஒருவன் இப்படிக்கண்டால், அவனுக்கு ஒழுக்கமுள்ள மனைவி கிடைக்கப் போகிறாள் என்பது பொருள். வறிய நிலையிலிருப்பவன் இப்படிக்கனவு கண்டால், திரண்ட செல்வம் குறித்து முன்னறிவிப்பு, பொது நன்மையில் அக்கறை கொண்டவன் இப்படிக்கனவு கண்டால், அந்த ஊரில் அமைதியும் ஆனந்தமும் நிலவப் போகின்றன என்று அர்த்தம்.

மோதிரம்: அதிகாரம் கிடைக்கப் போகிறது என்பது கருத்து. தம்பதிகளில் ஒருவர் இப்படிக்கனவு கண்டால் அது ஆண் குழந்தை பற்றிய அறிவிப்பு இளைஞன் கனவு கண்டால் அதன் பொருள்: மனைவி, சில வேளைகளில் இந்தக் கனவு செல்வத்தைக் குறிப்பதும் உண்டு.

பறவையின் சத்தம் : பறவைகள் கத்துவது போல் கனவு கண்டீர்களா? குறிப்பிட்ட சில பறவைகளின் சத்தத்தை அபச குணம் என்று பெரியோர் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த எண்ணம் பல்லாண்டுகளாக நம் தெஞ்சங்களில் ஊறித் திளைத்திருக்கிறது. இவற்றைத் தவிர்த்து வேறு எந்தப்

பறவை கீச்சிட்டதாகக் கனவு கண்டாலும் அது நல்ல கனவுதான். கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.

மழை பெய்கிறது : இதற்குப் பல்வேறு கோணங்களில் பொருள் கொடுக்கலாம். இறையன்பு, வளர்ச்சி, நோய், யுத்தம். இரத்த சேதம். புரட்சி, பஞ்சம், இறை மார்க்கத்தை மறுக்கும் துணிவு, பொய்யுரைக்கும் தீர்மானம்-இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட விதத்தில் பல்வேறு களைக் குறிப்பிடலாம் . சூழ்நிலையையும் கனவு காண்கிறவரின் மனநிலையையும் வைத்துத்தான் இப்படிப்பட்ட கனவுகளுக்குக் குறிப்பாக விடை கொடுக்க முடியும்.

விக்கிரகம் : சூழ்ச்சி நிறைந்த மங்கையை இக்கனவு குறிப்பிடும்.

அரசன்: மகிழ்ச்சி நிறைந்த முகத்தோடு அவளை நீங்கள் கனவில் கண்டால், உங்களைச் சூழ்த்திருக்கும் துன்பங்கள் எல்லாம் விரைவில் அகலப் போகின்றன என்பது பொருள்.

வாத்து : வெள்ளை வாத்தைக் கண்டால் செல்வம் கிடைக்கும்; அல்லது செல்வம் படைத்த ஒருத்தி உங்களுக்கு மனைவியாவாள். வாத்தைக் கொண்டு அதன் மாமிசத்தைப் புசிப்பதாகக் கனவு கண்டால், மனைவியின் சொத்தில் ஒரு பகுதி உங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகிறது என்பது பொருள்.

நீங்கள் நோயுற்றிருப்பதாகவும் அந்த நோய் குணமாவதாகவும் கனவு கண்டால், கவலையிலிருந்து உங்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கப் போகிறது.

பாலம்: இது திரண்ட செல்வத்தைக் குறிக்கும். உடைந்து போன நிலையில் பாலம் காட்சியளித்தால், அது அழிவையும் வீழ்ச்சியையும் குறிப்பிடும். இந்தக் கட்டத்தில் நீங்கள் பெரிதும் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

விளக்குமாறு: பணியாள் ஒருவன் கிடைக்கப் போகிறான்.

புத்தாடை அணிதல்: உங்களுக்கு விரைவில் திருமணம் நடக்கும். நீங்கள் வறிய நிலையில் இருந்தால் விரைவில் உங்களுக்குச் செல்வம் கிடைக்கும்.

சட்டை: பச்சை சட்டை. ஒழுக்கமுள்ள மனைவியைக் குறிக்கும். வெள்ளைச் சட்டை. நம்பிக்கைக்குரிய மனைவியைக் குறிக்கும். மஞ்சள் சட்டை. உங்கள் மனைவி நோயுற்றிருக்கிறாள் - அல்லது நோயுறப் போகிறாள் என்பதற்கு அறிகுறி. நீல நிறச் சட்டையைக் கண்டீர்களா? உங்கள் மனைவி கவலை நிறைந்த நெஞ்சோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். சிவப்புச் சட்டை - இது நல்ல கனவல்ல. உங்களுக்கு மணவாழ்க்கை அதிக நாள் நீடிக்கப் போவதில்லை என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

பிரேதம்: யாரை நீங்கள் பிரேதமாகக் கனவு கண்டீர்களோ அவருக்கு மிகப் பெரும் கண்ணியம் காத்திருக்கிறது. மக்களிடையே அவருக்குத் தனிச் செல்வாக்கு ஏற்படும்.

ஹஜ் செய்தல்: மணமாகாதவர் இப்படிக் கனவு கண்டால் விரைவில் அவருக்குத் திருமணம் நடக்கும். அல்லது அரசனையோ மேலதிகாரியையோ சந்திக்கும் பேறு கிடைக்கும். இதனால் அவர் நல்ல வேலைகள் பலவற்றைச் சமுதாயத்திற்காக செய்யக் கூடும்.

மருதாணி: ஒருவர் தம் விரல்களுக்கு மருதாணி இடுவதாக நீங்கள் கனவு கண்டால், அவர் வஞ்சகமும் புரட்டும் நிறைந்த மனிதர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். மேற்கொண்டு அவருடன் எவ்விதத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

வாசல்: இது மனைவியைக் குறிக்கும். வாசலின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே மனைவியின் நிலைமையும் இருக்கும்.

உங்கள் பகைவனைக் கனவில் கண்டால் உங்கள் தொழிலில் ஏற்படப் போகும் மந்த நிலையை அது குறிக்கும்.

நரகலோகத்தைக் கனவில் கண்டீர்களா? இறைவனின் வெறுப்பு உங்கள் பக்கம் திரும்பியிருக்கிறது. நீங்கள் ஏதோ தவறு செய்கிறீர்கள். அதைத் திருத்திக் கொள்ளுங்கள்.

கயிறு: மனத்தின் ஆசைகள் நிறைவேறப் போகின்றன என்பதற்கு அறிகுறி.

மயில்: உங்களுக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் செல்வத்தைக் குறிக்கும்.

'பாலுதா' எனடறுத் 'பிர்னி' என்றும் வழங்கப்படும் ரவாப் பாயாசத்தைக் கனவில் கண்டால், அதுஎதிர்படக் போகும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கும்.

புறா: நீண்ட நாட்களாகத் தொடர்பே இல்லாமற்போன ஒருவரிடமிருந்து நல்ல செய்தி கிடைக்கும்.

நீங்கள் போதையுற்று மயங்கிக் கிடைப்பதாக கனவு கண்டால், அது செல்வத்தைக் குறிக்கும். உங்களுக்குச் சிறந்த எதிர்காலம் உண்டு என்பதற்கு இது நல்ல அறிகுறி.

கஸ்தூரி: இந்த வாசனைப் பொருளைக் கனவில் கண்டால், நல்லதோர் எதிர்காலம் உங்களுக்கு இருக்கிறது என்பது பொருள்.

திருக் குர்ஆன்: இந்தக் கனவுக்குப் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து பொருள் கொடுக்கலாம். அறிவு, சொத்து, பாதுகாத்துத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய அமானிதம், நல்ல வருமானம் - இப்படிப் பல பொருள்கள் கொடுக்கலாம். கனவு காண்கிறவரின் நம்பிக்கையையும் அவருடைய சூழலையும் வைத்தே கனவின் பொருளைத் தீர்மானிக்க வேண்டும்."

தேன் : உங்கள் வருமானம் பெருகப் போகிறது.

கனவில் விந்துத் துளிகளைக் காண்பது: இதுவும் நல்ல கனவுதான். கண்ணியமும் செல்வாக்கும் பெருகும்.

நீங்கள் குருடராகி விட்டதாகக் கனவு கண்டீர்களா? உங்கள் எதிர்காலம் ஒளிமயமானதாக இல்லை என்பது பொருள். துன்பமும் கவலையும் எதிர்படப் போகின்றன . ஆரோக்கியமும் பொருளாதாரமும் பாதிக்கப்படும்.

-குருட்டுத்தனமாக வாழ்கிறவர்கள் ஏன்றைக்குத்தான் ஒளிமயமான எதிர்காலத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்? குருட்டுத் தனமாக வாழ்கிறவர்களுக்கு, தாம் குருடர்களாகி விட்டது போன்ற கனவு தோன்றுவது இயற்கை.

"எவன் இம்மையில் குருடனாக வாழ்கிறானோ அவன் மறுமையில் குருடனாகத்தான் இருப்பான். அவன் வழி கெட்டவன்!"

- அல்குர்ஆன்

பேசிய பேச்சுக்கள்

இமாமவர்கள் அப்போதைய அறிவுத் துறைகள் அனைத்திலும் தலைசிறந்து விளங்கினார்கள். அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களில் இது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. விரிவாகத் தமிழாக்கப்பட்டிருக்கும்

அவர்களது பேச்சுக்கள் தனித் தனித் தலைப்புக்களின் கீழ் அடுத்து இடம் பெறுகின்றன.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பொதுவாக எல்லாத்துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள் என்பது உண்மைதான். என்றாலும், அவர்களின் பேச்சுக்களில் மற்ற எதையும் விட ஆத்மிக அறிவுரைகளே அதிகமாகக் காணப்பட்டன. ஆத்மிகக் கருத்துக்களுக்கு அவர்கள் கொடுத்த தத்துவ விளக்கங்கள் இன்றைக்கும் போற்றப்படுகின்றன. வைத்தியத்திலும் வான சாஸ்திரத்திலும் அவர்கள் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தாலும், அவற்றைப் பற்றி அவர்கள் அப்படியொன்றும் அதிகமாகப் பேசியதாகத் தெரியவில்லை.

உள்ளமும் இறைவனும்

மனிதனுக்குத் தனிச் சிறப்புக் கிடைத்திருப்பதற்குக் காரணம் அவனுடைய உள்ளம்தான். மெய்ஞ்ஞானிகள் அனைவரும் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதிலேயே தம் வாணாள் முழுவதையும் கழித்தார்கள். ஏனென்றால், உள்ளம்தான் இறைவனைப் பார்க்கிறது. அவனைப் பார்த்துப் பேசும் தகுதி மனிதனின் அவயவங்களில் வேறு எதற்கும் கிடையாது.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் உள்ளத்தையும் இறைவனையும் பிணைத்து வைத்துப் பேசுகிறார்கள்.

"மனிதனின் உள்ளத்தில் நான்கு நிலைகள் தோன்றுகின்றன. ஒரு சமயம் அது இறைவனையே தனக்குள் வைத்துப் பாதுகாக்கிறது. மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு நிலைகளில் இது முக்கியமானது மட்டுமல்ல, சிறப்பு வாய்ந்ததும் கூட. இந்த நிலை ஏற்படும் போது ஒரு மனிதனின் மனநிலை முற்றிலும் மாறுபட்ட விதத்தில் வேலை செய்யும். அப்போது இறைவனைத் தவிர்த்து வேறு யாருக்கும், வேறு எதற்கும் அவன் உள்ளத்தில் இடம் இருக்காது. இந்த உள்ளத்தில் நட்பு இருக்கும்; பகைமை இருக்காது-உற்சாகம் இருக்கும்; அலுப்பு இருக்காது - அன்பு இருக்கும்; வெறுப்பு இருக்காது.'

சில வேளைகளில் மனிதனின் உள்ளம் இறைவனைக் கட்டோடு மறந்திருக்கும்.. மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு நிலைகளில் இது வரவேற்கத் தகாதது மட்டுமல்ல, மிக மட்டமானதும் கூட. இந்த நிலை யாருக்கும் ஏற்படக்கூடாது. அப்படி ஒரு மனிதனுக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டால், இறை வழிபாட்டில் அவனுக்கு அறவே பற்றுதல் இல்லாமற் போய்விடும். இறை வழிபாட்டில் பற்றுதல் மறைந்த அதே நேரத்தில், இறை முரண்பாட்டில் பற்றுதல் அதிகமாகி விடும். எது இனிக்க வேண்டுமோ அது கசந்து போகும். எது கசக்க வேண்டுமோ அது இனிப்பாகத் தோன்றும். இந்தக் கட்டத்தில் தோன்றுகிற மகத்தான பயங்கரம் இதுதான்: நல்ல காரியத்திற்கும் கெட்ட

காரியத்திற்குமிடையில் எவ்வித வேற்றுமையும் தெரியாது.

"இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் நடுவில் இன்னும் இரண்டு நிலைகள் இருக்கின்றன. இறைவனின் தீர்ப்புகளைத் திருப்தியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை; உலக இன்பத்துக்காக அறவழியை மறக்கும் நிலை. இவற்றில் முந்தியது பாராட்டுக்குரியது, வரவேற்கத் தகுந்தது; பிந்தியது நிந்தனைக்குரியது, வரவேற்கத் தகாதது..."

- ஞானிகளின் கருத்துப் படி, உலக வாழ்வில் குறுக்கிடும் இன்பம் மட்டுமின்றி, துன்பமும் மனிதனுக்கு நன்மை செய்கிறது. துன்பமே கலக்காத இன்பத்தையோ, இன்பமே கலக்காத துன்பத்தையோ இந்தப் பரந்த உலகில் எங்கும் காண முடியாது. துன்பத்திற்குப் பிறகு இன்பத்தையும் இன்பத்திற்குப் பிறகு துன்பத்தையும் இறைவன் அமைத்து வைத்திருக்கிறான்." துன்பத்திற்குப் பிறகு இன்பமுண்டு" என்ற கருத்துள்ள வசனத்தை இறைவன் திரும்பித் திருப்பிக் கூறுகிறான்.

சாதாரணமாகப் பார்க்கும் போது நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், ஞானிகள் கூறியிருப்பது முற்றிலும் உண்மை, உலகில் தோன்றக் கூடிய அனைத்தும் இறைவனின் தீர்ப்புப் படியே நடைபெறுகின்றன. அவனன்றி அணுவும் அசையாது என்பது நம்கொள்கை. கொள்கை இஸ்லாத்திற்கு

ஆணியேர் போன்றது. இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கணக்குப் போடுவதை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் வெறுத்தார்கள். இன்பம் மட்டுமன்றி, துன்பமும் இறைவனுடைய தீர்ப்புத்தான். இறை சிந்தனையுள்ளவர்கள் இவ்விரண்டையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, இரண்டையும் பிரித்து வைத்துக் கணக்குப் போடக் கூடாது. இறைவனின் தீர்ப்பைத் திருப்தியோடு ஏற்றுக் கொள்வது என்றால், 'உலக வாழ்வில் குறுக்கிடும் இன்ப துன்பங்களால் கலங்காமல் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வது' என்பதே பொருள். வாழ்க்கையை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் முழு மனத்துடன் ஏற்றுக் கொண்ட உண்மை இது.

வாழ்க்கை என்பது மலர் தூவிய படுக்கையல்ல, மனம் போல் படுத்துப் புரள! உண்மை தெரியாதவர்கள் அப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். இன்பமும் மகிழ்ச்சியும்தான் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்பது அவர்களின் ஆசை. ஆனால் இந்த ஆசை விசித்திரமானது மட்டுமல்ல. நிறைவேற முடியாததும் கூட. அப்படி ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் வெறும் இன்பமே வந்து கொண்டிருந்தால், அவனுக்கு வாழ்க்கையில் நிச்சயமாக அலுப்புத் தட்டிப் போய் விடும் . பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும் என்கிறார்களே, அது கூட அவ்வளவு பொருத்தமானதல்ல. பழகப் பழகத் தேனே புளித்துப் போகும் ; கசந்து போகும்.

இன்பம் இன்பமாக இருக்கிறதென்றால் அதற்குத் துன்பம்தான் காரணம். நிழலின் அருமை வெய்யிலில்தான் வெளிப்படுகிறது. பாலைவனத்தில் பிரயாணம் செய்தவர்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள். அவர்களுக்குத்தான் தெரியும் நிழலின் அருமை. உணவின் பெருமை பசியினால்தான் பெருகுகிறது. உலகில் வெய்யிலே இல்லை என்றல் நிழலைப் பற்றியாரும் கவலைப்படப் போவதில்லை, அதையாரும் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள். பசியில்லாதவனுக்கு உணவைப் பற்றிய நினைப்பே ஏற்பட முடியாது.

எனவே, வெய்யில் இல்லையேல் நிழலுக்கு மதிப்பில்லை. பசியில்லையேல் உணவுக்கு மதிப்பில்லை. இது போலவே துன்பம் என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால் இன்பத்துக்குப் பொருளேயில்லை.

உண்மையில், இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் தனித்தனியே பிரித்து வைத்துப் பார்க்கிறவர்கள் தம்மைத்தாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இந்த இரண்டும் தனித்தனிப் பொருளல்ல. துன்பம் என்று எதை நினைக்கிறாமோ அதுவே சிலவேளை இன்பமாகக் கூடும். இன்பம் என்று எதை நினைக்கிறோமோ அதுவே சில வேளை துன்பமாக மாறக் கூடும். "நீங்கள் விரும்பக் கூடிய ஒன்று உங்களுக்குத் தீமையாக முடியலாம். நீங்கள் வெறுக்கக் கூடிய ஒன்று உங்களுக்கு நன்மையாக

முடியலாம்" என்ற கருத்து திருக் குர்ஆனில் காணப்படுகிறது.

இந்தக் கட்டத்தில் அறிஞர் ஒருவரின் கருத்து என் நினைவுக்கு வருகிறது. "பட்ட காலிலே படும் என்பதுபோல் எனக்குத் துன்பங்கள் அடுக்கடுக்காக வருகின்றன..." என்று மாணாக்கர் ஒருவர் சொன்னபோது அந்த அறிஞர் சிரித்தார்.

"அப்படியானால் நீ துன்பத்தை வெறுக்கிறாயா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம், நான் வெறுக்கிறேன். துன்பத்தையும் வறுமையையும் நான் வெறுக்கிறேன்!"-இது மாணாக்கரின் விடை. "என் உள்ளம் எப்போதும் இன்பத்தைத் தேடுகிறது; துன்பத்தைக் கண்டு நடுங்குகிறது. துன்பத்தையும் வறுமையையும் பெரியோர் வரவேற்றிருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.

'வறுமையே எனக்குப் பெருமையானது' என்று பெருமானார் கூறியிருக்கிறார்கள், இருந்தும் என் மனம் துன்பத்தை வெறுக்கிறது..."

இந்தக் கட்டத்தில்தான் அந்த அறிஞர் ஆத்மிக வழிக்கே அடிப்படையான தம் கருத்தை வெளியிட்டார்!

"அப்படியா! துன்பத்தை வெறுக்கிறாயா? துன்பத்தை மட்டும்தானா வெறுக்கிறாய்? இது தவறு. துன்பத்தைப் போல் இன்பத்தையும் வெறுத்து விடு, உன்

மனத்திலிருக்கும் ஆசைகளை அழித்து விடு, ஏனெனில் மனிதனின் ஆசையே அவனுடைய துன்பங்கள் அத்தனைக்கும் காரணம். இது முடியாவிட்டால், இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒரே நிலையில் வைத்துக் கணித்துக் கொள். இன்பம் வரும்போது நிதானத்துடன் அனுபவித்துக் கொள். துன்பம் வரும் போது, 'இதில் ஏதேனும் நன்மை இருக்கலாம்' என்று நினைத்துக் கொள். இன்பத்தைத் தேடியலையாதே. துன்பத்தைக் கண்டு நடுங்காதே. இன்பமும் துன்பமும் மன நிலையைப் பொறுத்தவை. வலிமை பொருந்திய உள்ளம் படைத்தவர்களுக்கு எந்தத் துன்பத்திலும் சிரிக்கத் தெரியும். நீ துன்பத்தை வெறுத்தால் எந்த இன்பத்தையும் எதிர்பார்ப்பதற்கு உனக்கு உரிமை கிடையாது..."

இந்தக் கருத்து இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் பேச்சில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. "இறைவனின் தீர்ப்பைத் திருப்தியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் மனம் படைத்தவர்களுக்கு மூன்று சிறப்புகள் கிடைக்கின்றன: இறை நம்பிக்கை; மன வலிமை; நேர்மை" என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

'உலக இன்பத்துக்காக அறவழியை மறக்கும் நிலை என்று ஒரு படித்தரத்தை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் அல்லவா? அதற்கு அடியிற் கண்டவாறு விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள்.

"இந்த மனநிலை விரும்பத்தகாதது. இறைவனைப் பற்றிய எண்ணத்தையே இது அனுமதிக்காது. இந்த உள்ளத்தைச் சிதைந்து போன வீட்டிற்கு ஒப்பிடலாம். ஒரு மனிதனுக்கு இந்த நிலை ஏற்படும் போது வரவேற்கத்தகாத மூன்று குணங்கள் அவனிடம் தோன்றுகின்றன. தற்பெருமை; முகஸ்துதி; பேராசை.

நட்புக்கு விளக்கம்

இமாம் அவர்கள் பேசுகிறார்கள்:

"எந்தக் காலத்திலும் மூன்று செல்வங்கள் அரிதாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றன: இறை வழியில் மலர்கிற சகோதரத்துவம்; இறைவழியில் துணை செய்கிற ஒழுக்கமுள்ள மனைவி; நல்வழியில் மக்களைச் செலுத்தக் கூடிய தந்தை இந்த மூன்றையும் ஒரு மனிதன் பெற்றுவிட்டால் அவனுக்கு வேறு எந்தச் செல்வமும் தேவையில்லை. இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவனுக்கு மிகப் பெரும் பேறு உண்டு.

"உங்களிடமிருக்கும் செல்வத்தினாலோ உங்கள் மீது இருக்கும் அச்சத்தினாலோ ஒருவன் நட்புக் கொண்டால் அவனுடைய நட்பு உங்களுக்குத் தேவையில்லை. இறையச்சமுள்ளவர்களைத் தேடிப்பிடித்து நட்பு வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அவர்கள் எங்கு இருப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மேகம் சூழ்ந் தமலையுச்சியிலும் இருக்கலாம்; இருள் சூழ்ந்த நடுக்காட்டிலும் இருக்கலாம். இத்தகையவர்களைத் தேடுவதிலேயே உங்கள் ஆயுள் முழுவதும் கழிந்து

விட்டாலும் பரவாயில்லை. அவர்களுடன்தான் நீங்கள் நட்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பரந்த மண்ணுலகின் மீது திருத்தாதர்களுக்கு அடுத்தபடியாக அவர்களைப் பார்க்கிலும் சிறந்தவர்களை இறைவன் படைக்கவேயில்லை. அவர்களுக்குக் கிடைத்த பேறுகள் வேறு எவருக்கும் கிடைக்கவில்லை.

இப்படிப்பட்டவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகுவதற்குரிய வாய்ப்பு உங்களுக்குக் கிடைத்து விட்டால், இறையருள் உங்களுக்கு உண்டு என்பதே பொருள். இறையருள் இல்லாதவர்களுக்கு இந்த வாய்ப்பு நிச்சயமாகக் கிடைக்க முடியாது!

"ஆனால் இன்றைய நிலையில் இது எவ்வளவு சாத்தியமானது என்று சொல்ல முடியாது. நான் நினைக்கிறேன்: தீய குணம் இல்லாத நண்பனை ஒரு மனிதன் இன்று தேட ஆரம்பித்தால், அவனுக்கு நண்பனே கிடைக்க முடியாது..."

-பெருமானாரின் காலத்திற்குப் பின்னர் மக்களில் பலர் தீய உணர்வுகளுக்கு அடிமைப்பட்டு விட்டார்கள் என்ற உண்மையை இந்தப் பேச்சிலிருந்து நாம் உணர்கிறோம்.

இறையச்சம் எத்தனை வகை?

இறைவனை மனத்தில் கொண்டு ஒழுக்கத்துடன் நடப்பதையே இறையச்சம் என்று நாம் குறிப்பிடுகிறோம். மனிதனின் மனப்பண்புகளில்

இதுவும் ஒன்று. அன்பு, தியாகம் முதலான பண்புகளைப் போல இறையச்சமும் பல வகைப்படுகிறது.

அண்ணனுக்குத் தங்கை மீது இருக்கும் அன்பு, மைந்தனுக்குத் தந்தை மீது இருக்கும் அன்பு, மனிதனுக்கு இறைவன் மீது இருக்கும் அன்பு -இப்படி எத்தனையோ விதங்களில் பிரித்துப் பார்க்க முடியும்.

இதுபோலவே, பாமரர்களின் இறையச்சம், அறிஞர்களின் இறையச்சம், மெய்ஞ்ஞானிகளின் இறையச்சம் என்று பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இறையச்சத்தை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கிறார்கள். இதோ அவர்கள் பேசுகிறார்கள், கேளுங்கள் :

"பாமரர்களின் இறையச்சம் : இது கெட்ட காரியங்களைத் தடுக்கிறது. இந்த நிலையிலிருப்பவர்கள் நரகத்திற்கு அஞ்சுவார்கள். இந்த இறையச்சத்தை ஆற்றுத் தண்ணீருக்கும் ஒப்பிடலாம்.

"அறிஞர்களின் இறையச்சம்: இந்த நிலையிலிருப்பவர்கள் கெட்ட காரியங்களை மட்டும்தான் தவிர்த்துக் கொள்கிறார்கள் என்பது கிடையாது. சந்தேகத்திற்குரிய காரியங்களையும் இவர்கள் தவிர்த்துக் கொள்வார்கள்.

மெய்ஞ்ஞானிகளின் இறையச்சம் : இந்த நிலையிலிருப்பவர்கள் அனுமதியுள்ள காரியங்களைக் கூட, தேவையில்லை என்ற காரணத்தினால், விட்டு விடுவார்கள்.

"இந்த இறையச்சம், ஆற்றோரத்தில் வளர்ந்திருக்கும் மரத்துக்கு நிகரானது. அந்த மரம் ஆற்றுத் தண்ணீரைக் குடித்துக் கனிகளை வளர்க்கிறது. கொளுத்தும் வெய்யிலில் குளிர்ந்த நிழலைத் தருகிறது..."

ஒழுக்கத்திற்கு இலக்கணம்

இமாம் சாதிக் அவர்களின் குரல் கணீரென்று ஒலிக்கிறது.

ஒருவன் தன் உள்ளத்தை எச்சரிக்கையோடு வைத்துக் கொண்டால், தன் நெஞ்சத்தை வரம்பு மீறிய ஆசைகளிலிருந்து தற்காத்துக் கொண்டால், தன் சிந்தனையில் அறியாமை கலக்காதபடி பாதுகாத்துக் கொண்டால் அவனுக்கு வெற்றி வீரர்களின் பட்டியலில் இடமுண்டு.

"அப்புறம், அவன் தன்னுடைய அறிவில் ஆசை புகுந்து விடாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மத உணர்ச்சியில் அர்த்தமற்ற புதுமைகள் புகுந்து விடாதபடி கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். சம்பாதிக்கும் செல்வத்தில் தப்பான பொருள் கலந்து விடாதபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

"இப்படி ஒருவன் நடந்து கொண்டால் நல்லவர்களின் பட்டியலில் அவனுக்கு இடம் கிடைத்து விடும்.

"அவன் தன் உள்ளத்தைப் பற்றியும் நன்கு தெரிந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இது தவிர்க்க முடியாத அறிவு. மனிதனின்முன்னேற்றத்திற்கு இந்த அறிவு முதுகெலும்பு போன்றது. 'அறிவைத் தேடியடைவது முஸ்லிமான ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கடமை' என்ற நபிக் கருத்து இந்த அறிவைத்தான் குறிப்பிடுகிறது. எனவே இதை யாரும் அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது.

'உங்களுக்கு இறைவன் மீது நம்பிக்கை உண்டு. பெருமானாரையும் அவர்கள் மூலம் கிடைத்த திருக்குர்ஆனையும் நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். உங்கள் உள்ளங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் தெரியுமா?

"உங்கள் உள்ளங்களில் எப்போதும் நன்றியுணர்வு பரவி நிற்க வேண்டும். இந்தப் புனித உணர்வினால் ஒரு மனிதனின் வாழ்விலும் சிந்தனையிலும் தோன்றக் கூடிய நற்பயன்கள் எல்லையற்றவை. செய்யத்தவறிய நற்காரியங்களுக்குத் தகுந்த காரணம் இருக்கிறதா என்று உங்களை தீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். அர்த்தமில்லாத காரணங்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு நற்காரியங்களை விட்டு விடாதீர்கள்.

"உங்கள் மனப் பரப்பில் தோன்றுகிற எண்ணங்களை எல்லாம் நீங்கள் மிகத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தீமைகளிலிருந்துஒதுங்கி வாழ்வது எப்படி என்பதை நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால்

இது அப்படியொன்றும் சர்வ சாதாரணமான காரியமல்ல. இறைவனின் உதவி மட்டும் இல்லை என்றால் இந்தக் காரியத்தை யாராலும் சாதிக்க முடியாது. எனவே இறைவனின் உதவியும் அன்பும் உங்களுக்கு எப்போதும் தேவைப்படுகின்றன என்பதை உணர்ந்துகொள்ளுங்கள்.

"இப்படி உணர்ந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது. இறைவனிடம் பணிந்து நின்று நீங்கள் முறையிடவும் வேண்டும். பயபக்தியும் பணிவும் உங்களுக்குப் பிறவிக் குணங்களாக இருக்க வேண்டும். ஆசைகளைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள். என்றாகிலும் ஒருநான் மற்றவர்களைப் போல நீங்களும் இறக்கத்தான் போகிறீர்கள் என்பதை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். உலகில் தோன்றிய எந்த மனிதனும் மரணத்துக்குத் தப்பியதில்லை என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு எதிரில் நீங்கள் ஒரு நாள் நிற்கத்தான் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

"இந்த மன நிலையுள்ளவர்களுக்கு இந்த உலகத்தில் எந்தத் துன்பமும் கிடையாது. எந்தப் பகைவனுக்கும் அவர்கள் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. மனத்தில் தோன்றும் தீய உணர்வுகள் அவர்களை ஒன்றும் செய்து விடமுடியாது. இறைவழி பாட்டில் இன்பம் காண்கிறவர்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்கள். வேறுஎப்படியும் இருக்க முடியாது.

"இறைவனின் தீர்ப்பை அவர்கள் முழு மனத்தோடு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். உலக வாழ்வில் குறுக்கிடுகிற இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் இறைவனே மூலக் காரணம் என்று நம்புகிறார்கள். அவனன்றி அணுவும் அசையாது என்று தம்பும் அவர்கள் மற்றொரு மனிதனுக்கு ஏன் அஞ்ச வேண்டும்? தோன்றி மறைகிற துன்பத்தைப் பார்த்து எதற்காகக் கலங்க வேண்டும்? தம்மையே அவர்கள் இறைவனுக்காக அர்ப்பணித்து விட்ட போது அவர்களின் மனப் பரப்பில் தீமைக்கு எப்படி இடமிருக்க முடியும்?

"நீங்கள் நினைக்கலாம். உங்கள் வாணாள் நீளமானது என்று. இப்படி நினைப்பதே தவறு. இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருந்த எத்தனையோ பேர் பட்டென்று உயிரை விட்டு விட்டார்கள். இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் இன்றைக்கும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் செயல் திறனில்லாத சோம்பேறிகளாகவே வாழ்கிறார்கள்.

"உண்மையில் உங்கள் வாணாளின் நீளம் எவ்வளவு என்று உங்களுக்கும் தெரியாது; எனக்கும் தெரியாது. அது இறைவனுக்கு மட்டுமே தெரிந்த மர்மம். அந்த மர்மம் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அதைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டதாக வாதாடுவதில் அர்த்தமில்லை.

"எனவே உங்கள் வாணாளில் இன்னும் ஒரே ஒரு நாள்தான் எஞ்சியிருக்கிறது என்று நினைத்துக்

கொள்ளுங்கள். அந்த ஒரே ஒரு நாளில் எவ்வளவு அதிகமாக நன்மை செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாக நன்மை செய்து விடுங்கள். அந்த ஒருநாள் கழிந்ததும் மற்றொரு நாள் வருகிறதா? அது உங்களுக்குக் கிடைத்த பேறு. முறைப்படி அதையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

"உங்கள் வாணாளில் மிஞ்சியிருப்பது ஒரே ஒரு நாள் என்று நினைத்துக் கொள்ளச் சொன்னேன் அல்லவா? அதுகூடச் சரியில்லை இன்னும் முழுமையாக ஒரு நாளைக்கு நீங்கள் உயிரோடிருப்பீர்கள் என்று நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை. காலையில் றாஇருந்தவன் மாலையில் இறந்து போகிறான்: மாலையில் இருந்தவன் இரவில் தூங்கும் போது இறந்து போகிறான், உங்க வாணாளில் இன்னும் ஒரு மணி நேரம்தான் மீதிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த ஒரு மணி நேரத்தை ஆக்க வேலைக்குப் பயன்படுத்துங்கள். உலக வாழ்க்கை என்பது ஒரு மணி நேரம்தான். அந்த ஒரு மணி நேரத்தை நல்ல வழியில் செலவிடுங்கள்' என்று பெருமானார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

"தனிமையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள், சித்தனைக்கு வேண்டிய சூழல் தனிமையில்தான் சிறப்பாகக் கிடைக்கிறது. கையிலிருப்பதை வைத்துத் திருப்தியோடு வாழ்வது, தேவையில்லாத வீண் செலவுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுது ஆகியவை

உங்கள் சிந்தனைக்குரியவை, இவற்தினால்தான் உங்களுக்குத் தனிமையில் பற்றுதல் ஏற்பட முடியும்.

"தனிமையின் சிறப்புக்கே சிந்தனைதான் காரணம், சித்தனையும் வணக்கமும் இல்லாத தனிமைக்கு மதிப்புக் கிடையாது. ஏனென்குல் இது நேரத்தை விாக்குவதாகும். மனிதனின் உள்ளம் விசித்திரமானது: விசித்திர ஆற்றல் படைத்தது. அதில் எப்போதும் ஏதாவது ஒரு சிந்தனை இருந்து கொண்டே இருக்கும். தோன்றக் கூடிய சிந்தனைகளில் நல்லவை ஒரு பகுதி; கெட்டவை ஒரு பகுதி, நல்ல சிந்தனையைவிடக் கெட்ட சிந்தனையிலேயே மனிதனின் உள்ளம் பற்றுதல் கொண்டிருக்கிறது. தேவையில்லாத ஒன்றைப் பற்றி மணிக்கணக்காகச் சிந்தனை செய்யும் ஒருவன், இறைவனைப் பற்றிக் கால் விநாடி நேரம் கூடச் சிந்திப்பதில்லை.

"இப்படிப்பட்ட தப்பான சிந்தனைகள் தனிமையிலும் தோன்றத்தான் செய்யும். தனிமையில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது உங்கள் சிந்தனையின் முகத்தை இறைவன் பக்கம் திருப்பி வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இதற்கு உங்கள் மனத்தில் இறையச்சம் இருக்க வேண்டும். இறையச்சம் இல்லாதவர்களுக்கு இது சாத்தியமில்லை. உங்கள் மனத்தில் இறையச்சம் தோன்ற வேண்டுமென்குல். இறைவனின் வலிமையை நீங்கள் உணர வேண்டும்.

'எனவே இறைவனின் ஆற்றல்களைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்யுங்கள். எல்லையில்லாத அவனுடைய ஆற்றலுக்கு விளக்கம் போல் அமைத்திருக்கிற படைப்புக்களை எண்ணிப் பாருங்கள். உங்களைச் சுற்றியிருக்கும் பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதத்தில் இறைவனையே காட்டுகின்றன. ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் அவனுக்கு விளக்கம் கொடுக்காத எந்தப் பொருளும் மண்ணகத்தில் கிடையாது. மண்ணகத்தில் மட்டுமல்ல, அப்படிப்பட்ட பொருளை விண்ணகத்திலும் உங்களால் பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் பொருள்கள் அனைத்தும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. படைக்கப்பட்ட ஒன்று எந்தக் காலத்திலும் படைத்தவனைச் சுட்டிக் காட்டத் தவறியதில்லை.

"ஒருமித்த மனத்தோடு இறைவணக்கம் புரிவதைக் குறிக்கோளாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அவன் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கும் சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நடந்து கொள்ளுங்கள். தீய காரியங்கள் குறுக்கிடும் போது இறைவனை நினைத்து ஒதுங்கி வாழுங்கள்.

உங்களிடம் "இப்படி நீங்கள் நடந்து கொண்டால் உண்மையான அறிவு இருக்கிறது என்பதே பொருள். நான் ஏன் இப்படிச் சொல்கிறேன் என்று கேட்கிறீர்களா? உங்கள் கேள்விக்கு வல்ல நாயன். ' இறைவனின் அடியார்களில் அவனுக்குப்

பயப்படுகிறவர்கள் அறிஞர்கள்தான்' என்று பதிலளிக்கிறான். இதை விடத் தெளிவாக வேறு யாரால்தான் பதிலளிக்க முடியும்...?"

நற்குணம்

மனிதனின் வாழ்வில் சிறப்பைத் தோற்றுவிக்கும் பண்புகள் பல இருக்கின்றன. அவற்றில் நற்குணத்திற்குத் தனிப்பட்ட இடமுண்டு. இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் நற்குணத்தை 'வாழ்வுக்கு அழகு சேர்க்கக் கூடிய ஒன்று' எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள், இதோ அவர்கள் பேசுகிறார்கள். கேளுங்கள்.

"நற்குணம் என்பது சிறப்பு வாய்ந்த ஒன்று. அது உலக வாழ்வுக்கு அழகு சேர்க்கிறது; ஆத்மிக வாழ்வுக்கு அணி செய்கிறது. ஒரு மனிதன் மார்க்கத்தில் பற்றுதல் உள்ளவனாயிருந்தால் அவன் நிச்சயமாக நற்குணம் பெற்றிருக்க வேண்டும். சிடுசிடுத்த முகத்துக்கும் தூக்கியெறிந்த பேச்சுக்கும் இஸ்லாத்தில் மதிப்புக் கிடையாது. மார்க்கம் என்பது நற்குணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒன்று. இன்னும் சொல்லப் போனால், நற்குணத்தினால்தான் மார்க்கமே முழுமை பெறுகிறது. மனிதனை இறைவன் பக்கம் அழைத்துச் செல்லத் தகுதி படைத்ததும் நற்குணம்தான்,

"இறைவன் கொடுத்த மார்க்கத்தை நாம் மட்டும்தானா பின்பற்றுகிறோம்? இல்லையே! நம்மைப் போல் பல்லாயிரம் பேர், பல லட்சம் பேர் பின்பற்றுகிறார்கள். அவர்கள் அனைவருமே நற்குணம் பெற்றவர்கள்தான்

என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது. அப்படியே நாம் சொன்னாலும் அது உண்மைக்கு மாறுபட்டதுதான். பெரும்பாலோருக்கு இந்தச் சிறப்புக் கிடைக்கவில்லை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

"நற்குணம் என்பது அரிதான ஒன்று. அது எல்வாருக்கும் கிடைத்து விடுவதில்லை; கிடைத்து விடவும் முடியாது. தகுதியில்லாதவர்களுக்கு இந்தப் பண்பு என்றைக்கும் கிடைக்க முடியாது. ஏனெனில் தகுதியில்லாதவர்களுக்கு இறைவன் எந்தப் பெருமையையும் கொடுப்பதில்லை. தகுதியுள்ளவர்களை அவன் அலட்சியம் செய்வதுமில்லை.

"நற்குணம் என்ற இந்தப் பண்பு, உயர்ந்த உள்ளமும் சுத்தமான எண்ணமும் படைத்தவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. இருள் சூழ்ந்த இதயத்தில் நற்குணத்திற்கு இடமே கிடையாது.

இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது நற்குணம். அவர்களிடம் தான் இந்தக் குணத்தை முழுமையாகப் பார்க்க முடியும். இப்படி அவர்களுக்கு மட்டுமே அதனைச் சொந்தப்படுத்தியிருப்பதில் இறைவன் எத்தனை மர்மங்களை மறைத்து வைத்திருக்கிறானோ! அவற்றைப் பற்றி நமக்கென்ன தெரியும்? இறைவனைத் தவிர்த்து வேறு யாருக்குத்தான் அவை தெரிந்திருக்க முடியும்?

'நற்குணத்தையும் தீய குணத்தையும் நிறுத்துப் பார்த்தால் பின்னதை விட முன்னது கனமாகத்தான் இருக்கும். தீய குணம் என்பது எப்போதுமே தீமை விளைவிக்கக் கூடியதுதான். நல்ல காரியத்தைக் கூடச் சிலவேளை அது தீய காரியமாக மாற்றி விடும்...'

உயர்ந்தவன்

'ஒன்றே குலம் - ஒருவனே இறைவன்' என்பது இஸ்லாம் வகுத்துக் கொடுத்த பாடங்களில் ஒன்று. பிறப்பாலோ நிறத்தாலோ ஒரு மனிதனுக்கு மற்றொரு மனிதன் உயர்ந்தவனுமல்ல தாழ்ந்தவனுமல்ல ஒரு மனிதனுக்குச் சிறப்பு உண்டென்கும் அது அவனுடைய மனப் பண்பைப் பொறுத்தது. "உங்களில் இறையச்சமுள்ளவரே உங்களிடையே கண்ணியமிக்கவர்" என்பது திருக் குர்ஆனின் தீர்ப்பு.

இதோ இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மனிதனின் சிறப்பை நிறுத்துப் பார்க்கிறார்கள்.

"நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்து கொள்ளுங்கள், எந்தச் சாராருடன் வேண்டுமானாலும் சேர்ந்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் இறையச்சம் மட்டும் உங்கள் இதயத்தில் இருக்கட்டும். இறையச்சத்தை யாரும் மறுத்தும் பேசத் துணிந்ததில்லை. எந்தச் சாராரிடமும் அதற்கு மதிப்புண்டு, நற்காரியமும் நற்சிந்தனையும் இறையச்சத்திலிருந்தே உருவாகின்றன.

"இறையச்சத்தை நீங்கள் சாதாரணமானது என்று நினைத்து விடாதீர்கள். அறிவுக்கும் தத்துவத்துக்கும் அது நிறுவை போன்றது. ஒரு மனிதனின் அறிவை அவனுடைய மனத்திலிருக்கும் இறையச்சத்தினால்தான் நிறுத்துப் பார்க்க வேண்டும். இறை வழிபாடுகள் அத்தனைக்கும் அது அடிப்படையானது. இறையச்சமில்லாமல் எந்த வழிபாடும் உருவாக முடியாது.

"இறைவனைப் பற்றிய ஞானத்திலிருந்தே இறையச்சம் மலர்கிறது. இறைவனைப் பற்றிய ஞானம் இல்லாதவர்களுக்கு இறையச்சம் ஏற்பட முடியாது. இறைவனைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவர்களுக்கு அது கால் விநாடி நேரம் கூட மறைய முடியாது. உண்மையான அறிவுகள் அத்தனைக்கும் இறையச்சம் தேவையானது. ஆனால் இறையச்சத்திற்குத் தேவைப்படுவதெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான்: இறைவனைப் பற்றிய ஞானம்.

"இறையச்சம் என்பது உள்ளத்துடன் இணைந்து நிற்க வேண்டிய புனித உணர்ச்சி. இது நன்மைக்குத் தூண்டுகோலாகவும், தீமைக்கு முட்டுக் கட்டையாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இறையாதரவு என்பது தீய மனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சிபாரிசு செய்யக் கூடியது. ஒருவன் இறைவனைத் தெரிந்து கொண்டால், அவன் உள்ளத்தில் தனக்குத்

தானாகவே இறையச்சம் தோன்றி விடும். இதை அவனாலேயே தடுக்க முடியாது.

"இறையன்பு என்பதும் இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிதான். இறையன்பு கொண்டவர்கள் நடந்து சென்ற வழியைப் பார்த்துப் பல்லாயிரம் பேர் வாயடைத்துப் போய் நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கென்ன தெரியும், இறையன்பின் வலிமையைப் பற்றி?

"இறையன்புள்ளவர்கள் மக்களுக்கு மத்தியிலேதான் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் அவர்களின் உள்ளங்கள் எப்போதும் இறைவனுக்கு அருகில் இருந்தன. இமைக்கும் நேரத்திற்குக் கூட அவர்களால் இறைவனை மறக்க முடியாது. அப் அவர்கள் மறந்து விட்டால் அடி துடித்துப் போய் விடுவார்கள்: அவர்கள் கொண்ட இறைவனைத் தவிர்ந்து அவர்களுக்கு வேறு குறிக்கோள் கிடையாது. அவர்களிடமிருந்து வெளிப்பட்ட அசைவு ஒவ்வொன்றும் இறைவனுடன் இணைந்தே தோன்றின.'

ஊருடன் பகைக்கின்

ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். விவரம் தெரிந்தவர்கள். சமூக வாழ்வு சம்பந்தமாகத் திருகுர்ஆன் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கும் சட்டங்கள் எண்ணற்றவை.. இமாம் சாதிக் அவர்கள் சமூக வாழ்வு பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

'தீமை கலக்காத காரியங்களில் மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வது சிறப்பான செயலாகும். தனிமையில் ஒரு மனிதன் இறைவனுக்குப் பணிந்து நடந்து கொண்டால் சமூக வாழ்விலும் அவனால் சிறப்பாகக் கலந்து கொள்ள முடியும். இதில் எந்தத் தவறும் கிடையாது.

எனவே இறைவனை மனத்தில் கொண்டு மக்களுடன் கலந்து உறவாடுங்கள். ஆனால் அவர்களிடம் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் உறவு இறைவனை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பதவி, முகஸ்துதி, தற்பெருமை, தன்னலம் முதலான எதையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மற்றவர்களிடம் பழகாதீர்கள். சமூக வாழ்வுக்கென்று இஸ்லாம் வகுத்து வைத்திருக்கும் சட்டங்களைத் தாண்டிச் சென்று விடாதீர்கள். மக்களிடமிருந்து நீங்கள் எதையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. சமூக வாழ்வை நினைத்துக் கொண்டு ஆத்மிக வாழ்வை இழந்து விடாதீர்கள். மக்களால் உங்களுக்கு எதையும் கொடுத்து விட முடியாது. அவர்களை மட்டுமே நீங்கள் குறியாக வைத்திருந்தால் உங்களுக்கு ஆத்மிக வாழ்வே இல்லாமற் போய் விடும்.

"வயதில் பெரியவரை உங்கள் தந்தையாக மதித்து நடந்து கொள்ளுங்கள். வயதில் சிறியவரை உங்கள் மைந்தனாக நினைத்து நடந்து கொள்ளுங்கள். சம வயதுள்ளவர்களைச் சகோதரர்களாகப் பாவித்துக் கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் நிச்சயமானது என்று நினைத்திருக்கும் ஒன்றை, மற்றவர்கள் தோற்றுவித்த குழப்பத்தினால் விட்டு விடாதீர்கள். நற்காரியத்தை அன்புடன் எடுத்துக் கூறுங்கள். அன்பையும் பாசத்தையும் துணை கொண்டு தீய காரியங்களைத் தடை செய்யுங்கள். அறிவுரை கூறுவதை எந்த நேரத்திலும் மறந்து விடாதீர்கள். மக்களுக்கு நல்லதைக் கூறுங்கள். அலட்சியம் செய்கிறவர்களைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள். இறைவனின் கட்டளையும் அதுதானே? எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். போட்டியை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு உண்மையை மறைத்து விடாதீர்கள்.'

கிடைத்த தத்துவங்கள்

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பயன்படக்கூடிய வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள் பலவற்றை இமாம் ஜாபர்சாதிக்கு அவர்கள் விளக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து நமக்குக் கிடைத்த தத்துவங்களை வைத்துப் பார்க்கும்போது அவர்களைச் சிறந்த தத்துவஞானி என்று தாராளமாகக் குறிப்பிடலாம். இமாமவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட ஆசிரியர்கள் அனைவரும் அவர்களிடமிருந்து உதிர்ந்த வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூறிய தத்துவங்கள் தனித்தனித் தலைப்புக்களின் கீழ் அடுத்து இடம் பெறுகின்றன.

பகுத்தறிவு

உயர்ந்த பண்புள்ளவனே உண்மையில் சிறந்த பகுத்தறிவாளன். தீய பண்பைச் சிறந்த பகுத்தறிவு ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

ஒரு மனிதனுக்கு முழுமையான பகுத்தறிவு இருந்தால் அவனிடம் மூன்று குணங்கள் இருக்கும்; அவன் இறைவனுக்குப் பணிந்து நிற்பான், நம்பிக்கையுடன் செயலாற்றுவான், தேவையில்லாத பிரச்சினையில் மௌனம் சாதிப்பான்.

ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் நற்பேறுகள் எல்லாம் அவனுடைய பகுத்தறிவைப் பொறுத்தே இருக்கின்றன.

தெளிந்த பகுத்தறிவு, அழகு, நாவன்மை – இந்த மூன்றும் ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைத்து விட்டால் அவனை முழு மனிதன் என்று குறிப்பிடலாம்.

மார்க்க அறிஞர்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள். கலந்து வாழும் சகோதரர்கள் – இவர்களைப் பகுத்தறிவுள்ள எந்த மனிதனும் தாழ்த்தி மதிக்கக் கூடாது. மார்க்க அறிஞர்களை அவன் மதிக்கவில்லை என்றால் அவனுடைய மார்க்க ஞானத்தில் குறை ஏற்பட்டு விடும். அரசாங்க அதிகாரிகளை மதிக்கவில்லை என்றால், அதிகாரப்பீடத்திலிருந்து அவனுக்குப் பல தொல்லைகள் ஏற்படும். கலந்து வாழும் சகோதரர்களை அவன் மதிக்கவில்லை என்றால் அவனுடைய மனிதத் தன்மையில் களங்கம் ஏற்படும்.

மனிதன் மூன்று வகை: புத்திசாலி, மூடன், கொடியவன், கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு நேர்மையாகப் பதில் கொடுப்பவன் புத்திசாலி, பிறர் கூறிய இரகசியங்களை அவன் ஒரு போதும் வெளியிட மாட்டான். அவசரப்பட்டு நேர்மைக்கு மாறுபட்டதைக் கூறுகிறவன் மூடன். அவனை யாரேனும் வற்புறுத்தினால் கெட்ட காரியத்தைக் கூடச் செய்து விடுவான். நீங்கள் முழு மனத்துடன் ஒப்படைத்த பொருளை மோசம் செய்கிறவன் கொடியவன். அவனிடம் எந்த இரகசியத்தையும் கூறாதீர்கள். அதை அவன் எல்லாருக்கும் தெரியப்படுத்தி விடுவான்.

செல்வம்

செல்வத்தை எத்தனை பேர் இரவு பகலாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! உண்மையில் செல்வம் என்பது இப்படித் தேடிப் பார்த்துக் கண்டு பிடிக்கக் கூடியதல்ல. விரும்பினால் நீங்களும் செல்வராகலாம். ஆனால் ஒன்று: நீங்கள் பேராசையுணர்வுக்கு அடிமைப் படக்கூடாது. ஆம், பேராசைக்கு அடிமைப் படாதவனே செல்வர்கள் அனைவரிலும் சிறந்த செல்வன்.

எல்லாருக்கும், எல்லாவற்றிற்கும் உணவளிக்கும் இறைவன் உங்களுக்கும் உணவளிக்கிறான். உங்கள் கையிலிருப்பதை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் திருப்தியோடு வாழ்ந்தால், மக்களுக்கு மத்தியில் நீங்களே பெரிய பணக்காரர், உதவிக்காக யாரிடமும் நீங்கள் கை நீட்ட வேண்டியதில்லை. ஒரு மனிதன்

பிறரிடம் உதவிக்காகக் கை நீட்டினால், அவனுக்காக வறுமை என்ற வாசலையே இறைவன் திறந்து வைத்து விடுவான்.

எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தர்மம் செய்யுங்கள். தர்மம் செய்வதால் செல்வம் குறைந்து விடும் என்று நினைப்பது தவறு. தர்ம சிந்தையுள்ள பாமரன், கஞ்சத்தனம் படைத்த அறிஞனை விட மேலானவன்.

உங்களுக்கு இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொள்ளுங்கள். மற்றவர்களின் உடைமைக்கு ஆசைப் படாதீர்கள். தேவையில்லாத செலவுகளைக் கட்டோடு விட்டு விடுங்கள், இந்த மூன்று பண்புகளும் உங்களிடம் இருந்தால் உங்களை விடச் செல்வத்தில் சிறந்தவர் வேறு எவருமில்லை.

செயலுக்கு முன் சிந்தனை

எந்தக் காரியத்தைச் செய்வதானாலும் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பிறகே செய்யுங்கள். ஒரு காரியத்திலுள்ள சாத்திய அசாத்தியங்களைச் சிந்தனை தெளிவாகக் காட்டி விடும். சிந்தனை என்பது எப்போதும் செயலுக்கு முன்பே இருக்க வேண்டும். போதிய சிந்தனையின்றி ஒரு மனிதன் செயலாற்ற ஆரம்பித்தால், எதிர் வழியில் செல்கிற ஒருவனுக்கு அவனை ஒப்பிடலாம். எவ்வளவு வேகமாக அவள் நடக்கிறானோ அவ்வளவு வேகமாகத் தன் குறிக்கோளை விட்டு விலகிப் போகிறான்.

நீங்கள் நற்காரியம் செய்யும் போது இந்த மூன்றையும் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒத்திப் போடாமல் உடனுக்குடன் செய்து முடித்து விடுங்கள்; நீங்கள் செய்த நற்காரியத்தை யாரும் செய்யாத அரிய செயல் என்று நினைக்காதீர்கள். அதை மற்றவர்களிடம் கூறிப் பெருமை தேடாதீர்கள். நீங்கள் தற்காரியம் செய்ய முற்படும் போது இந்த மூன்றும் முறைப்படி அமைந்திருந்தால் உங்கள் செயல் முழுமை பெற்று விட்டது என்பதே பொருள்.

இன்னும் மூன்று

நாலு பேருடன் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது உங்கள் தந்தையார் வந்து விட்டால், எழுந்து நின்று மரியாதை செய்யுங்கள். உங்களிடம் நூறு வேலைக்காரர்கள் இருந்தாலும், உங்கள் விருந்தாளிக்கு நீங்களே பணி புரியுங்கள். கல்வி போதிக்கும். ஆசானுக்கு எப்போதும் பணிவிடை செய்யுங்கள்.

கேலியும் கிண்டலும்

உங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். யாரையும் கிண்டல் செய்யாதீர்கள். மற்றவர்கள் உங்களைக் கிண்டல் செய்யத் துணித்து விடுவார்கள்.

நடந்து போனதை எண்ணி வருந்தாதீர்கள். இதனால் உங்களுக்குச் சிறிதும் நன்மையில்லை. நடந்து போனதைப் பற்றியே நீங்கள் சிந்தித்துக்

கொண்டிருந்தால், என்றைக்கும் நடக்க முடியாத காரியத்திற்கு உங்கள் உள்ளம் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டு விடும். எனவே நடந்ததையும் நடக்கப் போவதையும் மறந்து விடுங்கள். நடந்து கொண்டிருக்கும் காரியத்தில் பொறுப்புணர்ச்சியோடு நடந்து கொள்ளுங்கள்.

மன்னித்து விடுங்கள்

உங்களோடு பழகுகிறவர்கள் எப்போதும் உங்கள் வழியிலேயே நடப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. சில வேளைகளில் உங்களுக்கே அவர்கள் தீங்கு செய்யலாம். இது மனித இனத்திற்கே இயல்பான ஒன்று. உங்களுக்கு யார் தீங்கு செய்தாலும் அவர்களை மன்னித்து விடுங்கள், உங்கள் தொடர்பை யார் துண்டித்தாலும் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுங்கள். நீங்கள் அலட்சியம் செய்யப்பட்டீர்களா? இதற்குக் காரணமானவர்களை மன்னித்து விடுங்கள்.

உங்களுடன் பழகுகிறவர்கள் எத்தனையோ பேர். ஒருவன் மக்களுடன் பழகுகிறான்: ஆனால் நீங்கிழைப்பதில்லை. மக்களிடம் பேசுகிறான்: ஆனால் பொய்யுரைப்பதில்லை. மக்களுக்கு வாக்குறுதியளிக்கிறான்; ஆனால் நிறைவேற்றத் தவறுவதில்லை. இப்படி ஒரு மனிதன் இருந்தால் அவளைப் பற்றியாகும் புறம் பேச முடியாது, முழுமையான மனிதத் தன்மை அவனிடம் இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட மனிதனை எப்போதும் உங்கள் சகோதரனாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் தகுதிக்குமேல் எதையும் எதிர்பார்க்காதீர்கள். நீங்கள் எதிர்பார்ப்பதை உங்களால் அடைய முடியாது. தகுதியைப் பார்த்துத்தான் மனிதனுக்கு இறைவன் பேறுகமைக் கொடுக்கிறார். எனவே ஒரு மனிதன் தன் தகுதிக்குமேல் எதிர்பார்த்தால் அவனால் நிச்சயமாக அடைய முடியாது. உங்களுடன் பழகுகிறவர்களில் இப்படி எத்தனையோ பேர்!

இரகசியம்

உங்கள் இரகசியங்களை யாரிடமும் கூறாதீர்கள் அப்போதுதான் உங்களுக்கு நன்மை உண்டு. உங்கள் இரகசியம் அடுத்த மனிதனுக்குச் சென்று விட்டால் அதற்கு இரகசியம் என்றே பெயரிட முடியாது. உங்கள் இரகசியங்களை நீங்களே காப்பாற்குதபோது மற்றவர்களுக்கு அவற்றைப் பற்றி என்ன கவலை?

மலர்ந்த முகம்

யாரைச் சந்திப்பதானாலும் மலர்ந்த முகத்தோடு சந்தியுங்கள். உரையாடும் போது தெளிவாகவும் நேர்மையாகவும் பதில் கொடுங்கள். மற்றவர்கள் பேசுவதை உற்றுக் கேளுங்கள். இப்படி நடந்து கொள்ளும் சிலரில் நீங்களும் ஒருவரா? அப்படியானால் உங்கள் சிந்தனை சுத்தமாக வேலை செய்கிறது என்பதே பொருள்.

பழக வேண்டாம்

பொய் பேசுகிறவன், சிந்தனையில்லாமல் வேலை செய்கிறவன், கஞ்சத்தனம் படைத்தவன், தைரியமில்லாதவன், தீமை செய்கிறவன்- இப்படிப்பட்டவர்களுடன் பழகாதீர்கள்.

பொய்யுரைப்பவனால் உங்களுக்கு நன்மை கிடையாது. தூரத்திலுள்ள ஒன்றை அருகிலும், அருகிலுள்ள ஒன்றைத் தூரத்திலும் அவன் காட்டுவான். உண்மையை மறைப்பான்; தீமைக்கும் முலாம் பூசுவான். இதனால் உங்களுக்கு எந்த நன்மையும் கிடையாது. அப்படி ஏதேனும் நன்மை ஏற்பட்டாலும், அவனால் ஏற்படக் கூடிய இதர தீமைகள் அதிகமாக இருக்கும்.

சிந்தனையில்லாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு வேலை செய்கிறவன் உங்கள் அன்புக்கும் நட்புக்கும் தகுதியில்லாதவன். இப்படிப் பட்ட மனிதனால் நன்மை இல்லை என்பது மட்டுமல்ல, தீமையும் உண்டு. அவன் செய்த தவறுகளுக்கு நீங்களே சில வேளை பொறுப்பாளியாகக் கூடும். அவனைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொண்டவர்கள் உங்களையும் அவனையும் ஒரே நிலையில் வைத்துக் கணிப்பார்கள். எனவே அவனுடைய நட்பு உங்களுக்குத் தேவையில்லை.

கஞ்சன்: இவல் உங்கள் பொன்றனதோடு மண்ணாகிடும். உங்களுக்கே தெரியாமல் அவன் குணம் உங்களுக்கு வந்து விடும்.

கோழை: உதவி செய்ய வேண்டிய நேரத்தில் ஓடிப் போய் விடுவான். இவன் இருப்பதும் இல்லாவிருப்பதும் ஒன்றுதான்.

தீமை செய்கிறவனைப் பற்றிக் கேட்டுதீர்களா? ஒரு பிடி உணவுக்காக அவன் உங்களுடைய பேரம் பேசி விற்று விடுவான்! அற்பப் பொருளுக்கெல்லாம் ஆசைப்படுவான்!

நரகமும் சொர்க்கமும்

மறுமையில்தான் இவை இருக்கின்றன என்று நினைக்காதீர்கள். இம்மையிலும் இவை இருக்கின்றன. நம்மிடம் பழகுகிறவர்களில் நரகவாசிகளும் இருக்கிறார்கள்; சொர்க்கவாசிகளும் இருக்கிறார்கள் யார் நரகவாசி. யார் சொர்க்கவாசி என்று கேட்கிறீர்களா?

கவலைகளை எல்லாம் தன் தலையில் போட்டுக் கொண்டு ஒப்பாரி வைக்கிறவன் நரகவாசி. கவலைகளை எல்லாம் இறைவனிடம் விட்டு விட்டு நிம்மதியோடு மூச்சுவிடுகிறவன் சொர்க்கவாசி.

தன் உள்ளத்தோடு போராடுகிறவன் உண்மை முஸ்லிம். இறைவனோடு மௌன உரையாடல் நடத்துகிறவன் உண்மை ஞானி.

தனக்காக மனப் போராட்டம் நடத்துகிறவன் கண்ணியம் பெறலாம். ஆனால் இறைவனுக்காக

மனப் போராட்டம் நடத்துகிறவன் இறைவனையே பெற முடியும்.

இறைவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டவர்களின் அறிகுறிகளில் ஒன்று ஞானோதயம். இதற்கும் பகுத்தறிவு வாதத்திற்கும் சம்பந்தம் கிடையாது.

கோபப்படாதீர்கள்

கோபப்படக் கூடாது என்று சமுதாயத் தலைவர்கள் அனைவரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; தோன்றிய திருத்தாதர்கள் அனைவரும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆத்மிக அறிவுரையாளர்கள் எல்லாரும் ஒருமுகமாக எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன தெரியுமா? மனிதனின் வாழ்வில் தோன்றக் கூடிய தீமைகளில் பெரும்பாலானவற்றிற்குக் கோபமே அடிப்படைக் காரணம்.

அடிக்கடி கோபம் கொள்கிறவர்களுக்குச் சிந்தனைத் திறன் கூடக் குறைந்து போய் விடும். நல்லதையும் கெட்டதையும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பிரித்தறியக் கூடியவர்கள் கோபத்தை அடக்கியாளக் கூடியவர்களாகவே இருக்க வேண்டும். ஒரு மனிதனை நீங்கள் சிறந்தவன் என்று நினைக்கிறீர்களா? அப்படியானால், கோபம் வரும் போது நிதானமிழக்காமல் அவன் நடந்து கொள்கிறானா

என்று பாருங்கள். கோபம் வரும்போது நிதானமிழக்கிறவர்களுக்கு எவ்விதச் சிறப்பும் கிடையாது.

துன்பம் வரும்போது இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்; தவறு நிகழ்ந்து விட்டால் அவனிடம் மன்னிப்புக் கேளுங்கள்; அவனுடைய அருள் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் போது அதற்கு நன்றி செலுத்துங்கள். இந்த மூன்றும் உங்களிடம் இருந்தால் நீங்கள் யாருக்கும், எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

பொறாமை வேண்டாம்

உலகில் பலர் பொறாருமை கொள்கிறவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் பொறாருமையை யாரும் வரவேற்பதில்லை . ஏனெனில் அதில் யாருக்கும் நன்மை இல்லை என்று எல்லாருக்கும் தெரியும். பொறாமைக்காரன் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்கிறான். பொறாமையினால் உங்கள் மத உணர்வுக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டு விடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்...

இப்படி இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் தமது மாணாக்கர்களுக்காகவும் நண்பர்களுக்காகவும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள் பலவற்றைக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

தீட்டிய கவிதைகள்

காலம் கெட்டுப் போய் விட்டது. சகோதரர்கள் மாறி விட்டார்கள், தனிமையே உள்ளத்திற்கு அமைதி தரக்கூடியது என்பதைக் கண்டு கொண்டேன். கடந்து போன நேற்றைய தினத்தைப் போல கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றும் மனப்பான்மை மறைந்து போய் விட்டது. மக்கள் இன்று மதிமயக்கத்திலும் முரண் வழியிலும் இருக்கிறார்கள். தமக்கிடையே அன்பும் தூய்மையும் இருப்பதாக அவர்கள் பறையடிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் உள்ளங்களை நச்சுத் தேள்கள் சூழ்ந்து கிடக்கின்றன.

இந்தக் கருத்து இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கூறிய ஆறடிக்கவிதை ஒன்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. அறிஞர் சுப்யான் சவ்ரீ, "ஏன் தனிமையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டீர்கள்?" என்று கேட்ட போது இமாமவர்கள் இந்தக் கவிதையைக் கூறினார்கள்.

பெருமானாரின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இந்தக் கவிதையில் பெரிதும் பாராட்டுகிறார்கள், அப்போது வாழ்ந்தவர்கள் ஒழுக்கத்திலும் சிந்தனையிலும் சிறந்து விளங்கினார்கள். அங்கு மதி மயக்கத்துக்கும் முரண் வழிக்கும் இடமே இல்லை. அவர்களின் உள்ளங்கள் புனிதத் தன்மையைப் பெற்றிருந்தன. நச்சுத் தேளை நிகர்த்த தீய உணர்வுகளுக்கு அவர்கள் இடம் கொடுக்கவே இல்லை.

ஆனால் இமாமவர்களின் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் நேர்எதிராக இருந்தார்கள். இவர்கள் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றுவதில்லை. கடந்து போன நேற்றைய தினத்தைப் போல கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றும் மனப்பான்மை மறைந்து போய் விட்டது. நேற்றைய தினம் என்றைக்கும் திரும்பி வரமுடியாதது போல, நபித் தோழர்களின் பண்புகள் இப்போதைய மக்களுக்கு என்றைக்கும் வரப் போவதில்லை. ஏனெனில் இவர்கள் தம்மிடம் அன்பும் தூய்மையும் இருப்பதாகப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சாரத்தில் சிறிதும் உண்மை இவர்களின் உள்ளங்களை நச்சுத் தன்மை கிடையாது. பொருந்திய உணர்வுகள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

-இந்தக் கருத்தை இமாமவர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட விதையில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கவிதை மிகப் பிரசித்தமானது. இமாமவர்களைப் பற்றி எழுதிய ஆசிரியர்கள் அனைவருமே இந்தக் கவிதையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதைவிடச் சிறந்த கவிதைகள் பலவற்றை இமாமவர்கள் தீட்டியிருப்பதாக வரலாறு கூறுகிறது. அவர்கள் எழுதியவற்றில் சில இரண்டடிக் கவிதைகள்; இன்னும் சில நாலடிக் கவிதைகள்; வேறு சில ஆறடிக் கவிதைகள். எட்டடிக் கவிதைகளையும் அவர்கள் தீட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் கவிதைகளைப்

பார்க்கும்போது, தத்துவப் பேச்சிலும் வசன நடையிலும் மட்டுமல்லாமல் யாப்பிலக்கணத்திலும் அவர்கள் தனித்து விளங்கினார்கள் என்ற தீர்மானமே நமக்கு ஏற்படுகிறது.

அவர்கள் எழுதிய சிறந்த கவிதைகள் சிலவற்றின் விரிவான தமிழாக்கம் அடுத்து இடம் பெறுகிறது. படித்துப் பாருங்கள். ஒவ்வொரு கவிதையிலும் ஒவ்வொரு தத்துவம் இருக்கிறது என்பதை நீங்களாகவே ஒப்புக் கொண்டு விடுவீர்கள்: அவர்களின் பெயருக்கு முன்னால் 'தத்துவக் கவிஞர்' என்ற பட்டத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளத் துணிந்து விடுவீர்கள்.

இப்போது தெரியாது

அளந்து கொடுக்கும் இறைவன் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு செல்வத்தைக் கொடுக்கிறான். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குக் கிடைக்கப் போகிற செல்வத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். இதுகிடைக்கப் போலவே நாங்களும் எங்களுக்குக் போகிற செல்வத்தை எதிர்பார்த்து க்கதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் செல்வம் பற்றி மற்றவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அந்தச் செல்வம் இப்போது வரக் கூடியதல்ல. எங்கள் வாணாளெல்லாம் கழிந்த பிறகுதான் அது எங்களுக்குக் கிடைக்கும். பணத்தைப்

பெரிதாக மதிக்கும் உங்களுக்கு அது பெரியது. ஆத்மிகத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் எங்களுக்கு இது பெரியது.

உண்மைதானா?

உள்ளைப் படைத்த இறைவனுக்கு நீ எப்போதுமே மாறுபாடு செய்கிறாய். அதேநேரத்தில் அவன் மீது உனக்கு அன்பு இருப்பதாகவும் சொல்லிக் கொள்கிறாய். உன் வாணாள் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். இது கெட்டிக்காரத்தனமான வேலைதான். இது எனக்குப் புதுமையாகத் தெரிகிறது. ஆனால் உன் வார்த்தைகளில் எதை நம்புவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. நீ மாறுபாடு செய்வது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. "நான் இறையன்புள்ளவன்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதும் எனக்கு நன்றாகக் கேட்கிறது. நீ சொல்வது உண்மைதானா? எப்படி நம்ப முடியும்?

உண்மையிலேயே இறைவன் மீது உனக்கு அன்பு இருந்தால் அவனுக்கு நிச்சயமாக வழி படுவாய். அவன் கட்டளையை உன்னால் மீற முடியாது. அன்பு என்பது அவ்வளவு வலிமையானது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் அன்புக்குரியதைத்தானே பின்பற்றுகிறான்? உன் அன்புக்கு இறைவன் உரியவனாயிருந்தால் அவன் கட்டளைகளை நீ முறைப்படி பின்பற்ற வேண்டியதுதானே நியாயம்? உன் செரல்லுக்கும் செயலுக்கும் முரண்பாடு இருக்கிறது. எனவே நீ

சொல்வதை என்னால் நம்ப முடியாது. இறைவன் மீது உனக்கு அன்பே கிடையாது என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன்.

நாவை அடக்குங்கள்

இப்படி உங்கள் நாவு இருக்கிறதே, அது பயங்கரமானது. அதை அடக்கியாண்டு நற்சொல்லுக்குப் பழக்கப்படுத்துவது அவசியம். எப்போதும் நல்லதையே பேசிப் பேசிப் பழகுங்கள் தீயதை விளையாட்டுக்காகவும் கூறாதீர்கள், உங்கள் நாவை பழக்கப்படுத்தினால் வரக்கூடிய நன்மையை நீங்கள்தான் அடையப் போகிறீர்கள். நாவினால் ஏற்படும் தீமைகளையும் நீங்கள்தானே சுமந்து தீர வேண்டியிருக்கிறது?

எனவே உங்கள் நாவை நல்ல பேச்சுக்குப் பழக்கப்படுத்துங்கள். நீங்கள் எப்படிப் பழக்குகிறீர்களோ அப்படி அது வேலை செய்யும்.

அனைத்துக்கும் முன்னர் உங்கள் நாவு எதற்குப் பழக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

புலம்பியழுவது தவறு

இப்போது நீ துன்பத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாயா? அதிலிருந்து தப்புவது எப்படி என்பதை உன்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையா? அதற்காக உன் நிலையை எடுத்துக் கூறிப் புலம்பாதே. மனிதனின்

வாழ்வில் துன்பம் குறுக்கிடுவது இயல்புதான். அதை உணர்ந்து புத்திசாலித்தனத்துடன் நடந்து கொள். கடந்த காலத்தில் எத்தனையோ விதமான இன்பங்களை நீ அனுபவித்திருக்கிறாய். இல்லை என்று உன்னால் மறுத்து விட முடியாது நீண்டநாள் இன்பத்தில் புரண்ட உனக்கு இந்தச் சிறிய துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளத் துணிவில்லையா? வெட்கக் கேடுதான்!

பழைய இன்பத்தை நினைத்துப் புதிய துன்பத்தைச் சகித்துக் கொள். துன்பமே இல்லாத வாழ்வை இறைவன் படைக்கவில்லை. நீ துன்பப்படுவது இறைவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். என்றாகிலும் ஒருநாள் அவனுடைய அன்புப் பார்வை உள் மீது விழும். அவனுடைய அன்பு எல்லையற்றது; வரம்புகளைக் கடந்தது. அந்த அன்புக்கு நல்லவன், கெட்டவன் என்ற வேற்றுமை கிடையாது. அவனுடைய அன்பு உனக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று நினைக்காதே. இப்படி நினைப்பது மிகப் பெரும் தவறு. எல்லையில்லாத இறையன்புக்கு எல்லை வகுத்த குற்றம் உன் தலையில் விழும்.

இறைவன் நாடிவிட்டால் நொடிப் பொழுதில் உன் துன்பமெல்லாம் பறந்து போய்விடும். அவனுடைய அன்பு கிடைக்கத் தவருது என்று உறுதியாக நம்பு. இந்த நம்பிக்கை உனக்கு இல்லை என்றால் உள்ளை முஸ்லிம் என்றே சொல்ல முடியாது!

முத்துக் குளிப்பவன்

அடுத்து வரும் கவிதையில் இமாம்சாதிக் அவர்கள் தாம் மேற்கொண்டிருக்கும் புனிதப் பணியையும் அதனால் மக்களுக்குக் கிடைக்கப் போகிற நற்பேறுகளையும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

உண்மையில் நாங்கள் ஒளி சிந்தும் விண்மீன்களாகவே இருந்தோம். வழி தெரியாமல் தடுமாறுகிறவர்கள் எங்கள் ஒளியினால் தெளிவு பெற்றார்கள். இப்போதும் நாங்கள் மக்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவே இருக்கிறோம். நாங்கள் ஆழ் கடலைப் போன்றவர்கள். எங்களிடம் எண்ணற்ற ஆணிமுத்துக்களும் பவளங்களும் இருக்கின்றன. கடலில் குதிக்கத் துணித்தவர்களுக்கு அவை நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்

உங்களுக்கும் , எங்களுக்கும் சரிகாலம் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை. உங்களுக்கு ஏற்படுகிற இன்ப துன்பங்கள் எங்களுக்கும் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. காலம் செய்யும் வேடிக்கைகள் என்றைக்கும் கண்டுகளிக்கத்தருத்தவை. ஒரு சமயம் அதுஎங்களைச் சிரிக்க வைக்கிறது; மறு சமயம் எங்களுக்குத் தீங்கு செய்கிறது. அதற்காக காலத்தைக் குறை கூறுவதில் அர்த்தமில்லை, காலத்தின் இயற்கையே அப்படித்தான் அமைத்திருக்கிறது.

எங்கலை அது சிரிக்க வைக்கும் போது நாங்களும் ஒப்புக்குச் சிரித்துக் காட்டுகிறோம். அந்தச் சிரிப்பை நிரந்தரமானது என்று நாங்கள் நம்புவதில்லை.

அது எங்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் போது நாங்கள் அதனைச் சகித்துக் கொள்கிறோம், இதற்குப் பிறகு ஒரு சிரிப்பு உண்டு என்று எங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

இப்படித் தோன்றுகிற இன்பமும் துன்பமும் விண் மீன் கரேப் போன்றவை, எந்த விண்மீனும் நம் பார்வையில் நிலைத்து நிற்பதில்லை ஒவ்வொன்றும் ஊர்ந்து கொண்டேலிருக்கிறது. ஒரு விண்மீன் மறைத்தால் அதை ஈடுகட்டுவதற்கு மற்றொரு விண்மீன் நமக்கு முன்னால் தோன்றி விடுகிறது.

எனவே இன்பம் வரும் போது நாங்கள் மகிழ்ந்து சிரிப்பதில்லை துன்பம் வரும் போது புலம்பியழுவதில்லை. இது காலத்தின் விளையாட்டு, எத்தனையோ ஆண்டுகளாக இப்படித்தான் அது விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

விலை மதிக்க முடியாத எங்க மூச்சுக்கு நாங்கள் விலை வைத்திருக்கிறோம். இந்த உலகிலுள்ள யாராலும் அதனை விலை கொடுத்து வாங்க முடியாது. விலையாகக் கிடைக்கும் பணத்தை வைத்து உலகம் முழுவதையும் வாங்கி விடலாம். எங்கள் மூச்சுக்கு என்ன விலை வைத்திருக்கிறோம் தெரியுமா?

இறைவனையே அதற்கு விலையாக வைத்திருக்கிறோம். வேறு என்ன செய்வது?

ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். உலக இன்பத்திற்காக எங்கள் மூச்சை நாங்கள் விற்கப் போனதில்லை. அப்படி நாங்கள் விற்பது விட்டால் மூச்சும் போய் விடும்; விலையும் போய் விடும். நியாயமான விலை கொடுப்பதற்குத்தான் இங்கு ஆள் இல்லையே!

இப்படியும் நடக்குமா?

அடுத்து வரும் கவிதையில் இமாமவர்கள் மக்களின் மனநிலை குறித்து ஆழ்ந்த வேதனையைத் தெரிவிக்கிறார்கள். வெற்றிப் பாதை எதிரிலிருக்கும் போது இந்த மனிதர்கள் ஏன்தான் இப்படிக் குறுக்கு வழியில் பிரவேசிக்கிறார்கள் என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.

உண்மையான ஆர்வத்துடன் தேடுகிறவர்களுக்கு அன்பு பற்றிய அறிவு கிடைக்கத் தவறுவதில்லை. அந்த அறிவு வெகு தூரத்தில், யாருக்கும் தெரியாத இடத்தில் ஒளிந்து கிடக்கவில்லை. அவர்களுக்கு முன்னால்தான் அது இருக்கிறது. ஆனால் மக்களின் மனநிலை நேர்எதிராக இருக்கிறது. மனிதனின் உள்ளம் அன்பு மார்க்கத்தை மறந்து குருட்டுத்தனமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

மக்களில் எத்தனையோ பேர் முரண்வழியில் பிரவேசித்துத் தம்மைத் தாமே அழித்துக்

கொள்கிறார்கள். வெற்றிப் பாதை எதிரிலிருக்கும் போது அவர்கள் எப்படிக் கெட்டுப் போகிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. இதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

நிகழ்த்திய அற்புதங்கள்

அற்புதம் நிகழ்த்துவது சாத்தியமா?

இப்படியொரு கேள்வி பொதுவாக எல்லாருக்கும் தோன்றலாம், ஆனால் இந்தக் கேள்வியை மையமாக வைத்து மூனையைக் குழப்பிக் கொண்டவர்கள் அந்தக் காலத்தில்தான் காரணகாரிய இணைப்புடன் இயங்கும் இந்த இருந்தார்கள். உலகத்தில்எந்தஅற்புதமும்நிகழமுடியாது, யாராலும்அற்புதம் நிகழ்த்த முடியாது என்று அவர்கள் நம்பினார்கள்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் இந்தக் காலத்தில் நிச்சயமாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் இந்தக் கேள்விக்கு மனத்தத்துவ நூல்கள் மிகத் தெளிவாக விளக்கம் கொடுத்து விட்டன.

"உள்ளத்தின் ஆற்றல் அவயவங்களின் ஆற்றலை விடப் பெரியது. அவயங்களால் சாதிக்க முடியாத காரியத்தை மனவலிமையால் சாதிக்கலாம். உள்ளத்தின் ஆற்றலை எடைபோட்டுக் கூறிவிட முடியாது. அதன் ஆற்றலுக்கு எது சாத்தியம். எது

சாத்தியமில்லை என்று எவராலும் விளக்க முடியாது" என்று மனத்தத்துவ நிபுணர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இந்தச் செய்தி எந்த நூலில் இடம் பெற்றிருக்கிறது என்று கேட்கிறீர்களா? மனத்தத்துவ நூல்களில் எதை வேண்டுமானாலும் எடுத்துப் பாருங்கள். உள்ளத்தையும் அதன் ஆற்றலையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட எந்தப் புத்தகத்தை வேண்டுமானாலும் புரட்டிப் பாருங்கள். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்கிறவர்களால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து கொள்வீர்கள்.

"Nothing is impossible for a man" என்று மனத்தத்துவ நிபுணர்கள் கூறிய சொற்றொடர் இன்றைக்கு ஆங்கில மொழியில் ஓர் அனுபவக் கருத்தாகவே ஆகி விட்டது.

இதன் பொருள்: ஒரு மனிதனுக்கு அசாத்தியமானது எதுவுமில்லை.

'அவ்லியா' எனப்படும் மெய்ஞ்ஞானிகள் நிகழ்த்திய அற்புதம் குறித்து எனக்கும் பாகியாத் சாலிஹாத் அரபிக் கல்லூரியின் முதல்வருக்கும் நடந்த உரையாடல் இங்கு மிகப் பொருத்தமானது என்றே நினைக்கிறேன்.

ஏறத்தாழ பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்த உரையாடல் அது. அப்போது நான் வேலூர் பாகியாத் சாலிஹாத் அரபிக் கல்லூரியில் பயின்று

கொண்டிருந்தேன், பாடங்களில் தத்துவ விசாரணைக்குத் தனிப்பட்ட இடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. தர்க்க சாஸ்திர நூல்கள் அதிகமாகப் போதிக்கப்பட்டன. இஸ்லாத்தின் கொள்கைகளையும் சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ போன்றவர்களின் தத்துவக் கருத்துக்களையும் இணைத்துப் பார்த்தபோது எனக்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டது. என்னால் இயன்றவரை யோசித்துப் பார்த்தேன். திருப்தி ஏற்படவில்லை. முடிவில்லாமல் நீண்டு கொண்டிருந்த இந்தச் சிந்தனைக்கிடையில் சில விடைகள் கிடைத்தன. ஆலை அவை தர்க்கரீதியானவை அல்ல. தர்க்க ஞானமுள்ளவர்களால் அவற்றை அரை விநாடியில் நொறுக்கித் தள்ளிவிட முடியும். அவற்றை வைத்து எனக்கு நானே திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளலாமே தவிர, மற்றவர்களைத் திருப்திப்படுத்த முடியாது.

இதனால் என் குழப்பம் கிளைவிட்டுப் படர ஆரம்பித்தது, ஒரு பிரச்சினையில் தோன்றிய குழப்பத்தை நீக்கா விட்டால் அதையொட்டி வருகிற எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் குழப்பம் ஏற்படத்தான் செய்யும். என்னைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. என் குழப்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு என்னிடம் சிந்தனைத் திறன் வளரவில்லை என்பதை நான் சுத்தமாகத் தெரிந்து கொண்டேன்.

இப்படி ஏற்பட்ட குழப்பங்களில் ஒரு பகுதி இது: மெய்ஞ்ஞானிகள் அற்புதம் நிகழ்த்தியதாக வரலாறு கூறுகிறதே. அதற்கு எப்படி விளக்கம் கொடுப்பது? இதற்கு தர்க்கரீதியாக திருபிப்பது எப்படி? அற்புதமே கிடையாது என்று தத்துவ ஞானிகள் கூறுகிறார்களே இது எவ்வளவு துரம் உண்மையானது?...

எனவே, என் மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர்,மௌலானா மௌலவி ஷைகு ஆதம் அவர்களை நெருங்கினேன்..

அற்புதம் நிகழ்வது சாத்தியமா?"என்று நான் கேட்டபோது அவர்கள் என்னை ஆச்சரியத்தோடு ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள்.

நான் தொடர்ந்தேன்: "இத்த உலகம் காரண காசிய இணைப்புடன்தான் இலங்குகிறதென்றும், இங்கு எந்த அற்புதமும் நிகழமுடியாது என்றும் தத்துவ ஞானிகள் கூறுகிறார்கள்...?"

"ஆமாம்,கூறுகிறார்கள், உண்மைதானே? அதிலென்ன சந்தேகம் உனக்கு?"

திருத்தாதர்களும் மெய்ஞ்ஞானிலிகளும் அற்புதம் நிகழ்த்தியதாக வரலாற்றில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தத்துவஞானிகளின் கருத்துக்கு இது முரண்பட்டதாக எனக்குத் தெரிகிறது. இந்த இரண்டையும் ஒன்றுபடுத்துவது எப்படி?"

அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

"அற்புதம் நிகழ முடியாது என்பது தத்துவஞானிகளின் கருத்து, திருத்தாதர்களும் மெய்ஞ்ஞானிகளும் அற்புதம் திகழ்த்தியிருக்கிறார்கள் என்பது வரலாற்றின் கருத்து, இவ்விரு கருத்துக்களுக்குமிடையில் முரண்பாடு இருக்கிறது என்றுதானே சொல்கிறாய்?"

"ஆம்! என்றேன் நான்.

"எனக்கு அப்படித் தெரியவில்லை ஆழ்ந்து சித்தனை செய்து பார்த்தால் உனக்கே இது தெரியும். என்னிடம் கேட்டிருக்க வேண்டியதே இல்லை திருத்தாதர்கள் நிகழ்த்தியது அற்புதமே அல்ல."

எனக்குப் புரியவில்லை. "அற்புதம் நிகழ்ந்ததாகத்தானே வரலாறு குறிப்பிடுகிறது?" என்றேன். ஒன்றும் புரியாமல்

"வரலாற்குசிரியர்கள் நம்மைப் போன்றவர்கள்; திருந்தாதர்கள் அல்லர். எனவே தம்முடைய கண்ணோட்டத்திவிருந்து அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். திருத்தாதர்களும் மெய்ஞ்ஞானிகளும் நிகழ்த்தியது தமக்குத்தான் அற்புதமே தவிர, அவர்களுக்கு அல்ல!

மதிப்பிற்குரிய எனது ஆசிரியர் அவர்கள் ஏதோ ஓர் உண்மையை எனக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறார்கள் என்பதை உணர்த்து கொண்டேன். ஆனால் அவர்களின் இன்னும் எனக்குத் தெளிவாகப் புரியவில்லை. சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் உட்கார்த்திருந்தேன்,

அவர்கள் கூறியதை என்னால் புரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை; மேற்கொண்டு வினாள் முப்பவும் இயலவில்லை, மொத்தத்தில் என் குழப்பம் என்னை விட்டு அகலவில்லை.

என் நிலையை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். 'உனக்குஇன்னும் புரியவில்லை. அப்படித்தானே? புரிந்து கொள்வாய் என்று நினைத்தேன். கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்தத் தவறி விட்டாய்..

"தர்க்கரீதியாக உணர்த்து கொள்ள வேண்டுமென்றுதான்..." என்று நான் மென்று விழுங்கினேன்.

"சரி. இப்போது கேள். சிந்தனையைச் சிதற விடாமல் பதில் சொல்ல வேண்டும். நான் கேட்கப் போகும் கேள்விகளுக்குத் தர்க்கரீதியாகப் பதில் சொல். எல்லாம் தானாகவே உனக்குப் புரிந்து விடும்... அற்புதம் நிகழ முடியுமா என்பதுதானே உன் கேள்வி?"

"ஆம்" என்று ஆமோதித்தேன்.

"அற்புதம் என்றால் என்ன? தர்க்க ஞானத்தில் இதற்கு எப்படிப் பொருள் கொடுக்கிறார்கள்?"

அற்புதம் என்றால் அற்புதம்தான். ஆச்சரியம் அதிசயம் என்றும் சொல்லலாம். நடக்க முடியாத ஒன்று நடந்து விட்டால் அதை அற்புதம் என்று சொல்லலாம் இது என் விடை.

அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்கள்: அப்படியா! அவசரப்படுகிறாய்! நடக்க முடியாத ஒன்று என்றைக்குமே நடக்க முடியாதுதான். நடந்து விட்ட ஒன்றை நடக்க முடியாத ஒன்ற" என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதுதான் நடந்து விட்டதே! நடக்க முடியாததாயிருந்தால் நடந்திருக்கவே முடியாதே! அற்புதம் என்ற வார்த்தைக்கு நீ கொடுத்த பொருள் தர்க்கரீதியானதல்ல... அற்புதம் என்று பொருள்படுகிற அரபிப்பதம் எது?"

"கர்குல்ஆதக்" என்றுசொன்னேன். இதற்குநேரடியான மொழி பெயர்ப்பு?"

"நடைமுறையைக் கிழிப்பது. அதாவது, நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதை நிகழ்த்துவது."

அப்படியானால், நடைமுறைக்கு மாறுபட்ட ஒன்று நிகழ்ந்து விட்டால் அதனை அற்புதம் என்று சொல்லலாம். அப்படித்தானே?

'ஆம்!'

"இதற்கு ஏதேனும் உதாரணம் கிடைக்கிறதா என்று பார்.'

நான் சொன்னேன்: "தண்ணீருக்குள் நெருப்பு இருப்பது நடைமுறைக்கு மாறுபட்டது. பறவைகளைப் போல் ஒரு மனிதன் காற்றில் பறந்தால், அல்லது தண்ணீர் மீது நடந்தால் அது நடைமுறைக்கு மாறுபட்டது."

"ஒரு மனிதன் காற்றில் பறந்தால் அதனை நீ அற்புதம் என்று சொல்வாய். அப்படித்தானே?"

.'ஆம்'

"ஏனென்றல் காற்றில் பறப்பது நடைமுறைக்கு மாறுபட்ட ஒன்று. எனவே அதனை அற்புதம் என்பேன்."

நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதா! யாருடைய நடைமுறைக்கு? மனிதனின் நடைமுறைக்கா? இல்லை, பறவையின் நடைமுறைக்கா?

மனிதனின் நடைமுறைக்குந்தான். காற்றில் பறப்பது பறவையின் நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதல்ல"

"காற்றில் பறப்பது மனிதனின் நடைமுறைக்கு மாறுபட்டது. எனவே பறக்கிற மனிதனைப் பார்க்கும் போது ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் காற்றில் பறப்பது பறவைகளின் நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதல்ல. எனவே மரக் கிளையில் உட்கார்த்திருக்கும் பறவையொன்று, ஆகாயத்தில் பறக்கும் பறவைகளைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட முடியாது. அப்படித்தானே?"

"காற்றில் பறக்கிற ஆகாய விமானம் குறித்து உன் கருத்து என்ன? இதையும் அற்புதம் என்று சொல்லலாம். அல்லவா?"

"சொல்லலாம்."

"காற்றில் பறக்கிற மனிதனைப் பார்த்தால் உனக்கு எவ்வளவு ஆச்சரியமாக இருக்கும்! அதைக் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொள் அப்படிப்பட்ட அற்புத உணர்வு ஆகாய விமானத்தைப் பார்க்கும் போது ஏற்படுமா?

"ஏற்படாது."

"ஏனென்றால் பறக்கிற மனிதனை நான் பார்த்ததில்லை அப்படிப்பட்ட மனிதன் ஒருவனைப் பார்க்க நேரிட்டால் அதனால் ஏற்படும் வித்தையுணர்வு வலுவாகத்தான் இருக்கும்.

ஆனால் ஆகாய விமானத்தின் நிலை இப்படிப்பட்டதல்ல. அது அற்புதம்தான் என்றாலும், நடைமுறையில் காணமுடியாத அற்புதமல்ல. ஒருகால் ஆகாய விமானத்தை முதன்முதலில் பார்த்த போது வலுவான விந்தையுணர்வு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதை நூற்றுக்கணக்கான தடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன். எனவே பறந்து செல்லும் விமானத்தைப் பார்க்கும்போது வலுவான விந்தையுணர்வு ஏற்படுவதில்லை."

"அதாவது, அதிகமாகப் பழகும்போது அற்புதமான ஒன்று தனது அற்புதத் தன்மையை இழந்து விடுகிறது. இதுதானே உன் கருத்து? சரி, மக்களில் பெரும்பாலோர் ஆகாயத்தில் பறப்பதாக வைத்துக் கொள். அவர்கள் இப்படி அடிக்கடி பறந்து

கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆற்றல் உனக்கும் இருப்பதாக வைத்துக் கொள். நினைத்தமாத்திரத்தில் ஆகாயத்தில் உன்னால் பறக்க முடியும் என்று நினைத்துக் கொள். இந்த நிலையில் ஒரு மனிதன் பறந்து சென்றால் உனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படுமா?"

"ஏற்படாது. தெருவில் நடக்கிறவனுக்கும் ஆகாயத்தில் பறக்கிறவனுக்குமிடையில் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அப்போது எந்த வேற்றுமையும் கிடையாது. அது அதிசயமா. இல்லையா என்று கூட நான் நினைத்துப் பார்க்க மாட்டேன்."

"உன்னிடம் நான் கேட்க வேண்டிய கேள்விகள் இவ்வளவுதான்!" என்ற ஆசிரியர் அவர்கள் புன்முறுவலுடன் தொடர்ந்தார்கள்.

"இதுவரை நீ கொடுத்த விடைகளை எல்லாம் சேர்த்து வைத்துப் பார்த்தால் உன் குழப்பத்துக்கு விடை கிடைத்து விடும். அத்துடன், திருத்தாதர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதம் எத்தகையது என்பதும் உனக்குத் தெரிந்து போய் விடும்.

"ஆகாயத்தில் பறப்பது மனிதனுக்குத்தான் அற்புதமே தவிர, பறவைகளுக்கல்ல என்று நீ ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாய். பறக்கும் ஆற்றல் எல்லா மனிதர்களுக்கும் இருந்தால்.

பறக்கிற மனிதனைப் பார்த்து யாகும் ஆச்சரியப்பட மாட்டார்கள் என்று நீயே கூறியிருக்கிறாய். திருத்தாதர்கள், மெய்ஞ்ஞானிகள் பற்றிய செய்தியும் இப்படிப்பட்டதுதான். அற்புதம் நிகழ்த்துவது அவர்களுக்குச் சாதாரணக் காரியம். அதை அவர்கள் ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை, அவர்கள் நிகழ்த்தியது நமக்குத்தான் அற்புதமே தவிர, அவர்களுக்கல்ல."

ஆசிரியர் அவர்கள் கூறியது எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. அவர்களின் கருத்து இப்போது எனக்கு நன்றாகப் புரிந்து விட்டது. மெய்ஞ்ஞானிகள் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் பலவற்றை நான் படித்திருந்தேன். அவற்றை மற்றவர்கள்தான் எழுதி வைத்திருந்தார்களேதவிர, அந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் தாம் நிகழ்த்திய அற்புதம் பற்றி ஒரு வரி எழுதி வைத்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தாம் நிகழ்த்திய அற்புதத்தைப் பற்றிப் பேசிய எந்த மெய்ஞ்ஞானியையும் நான் வரலாற்றில் கண்டதில்லை.

இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை ஆசிரியர் அவர்களிடமிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டேன். மெய்ஞ்ஞானிகள் நிகழ்த்தியது. அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அற்புதமல்ல. அது அவர்களின் நடைமுறைக்கு மாறுபட்டதல்ல. எனவேதான் அதைப்

பற்றி அவர்கள் எழுதவுமில்லை; பேசவுமில்லை. ஆனால் அவர்கள் நிகழ்த்தியது நம்மைப் பொறுத்தமட்டில், அற்புதமானதுதான். அவர்களைப் போல் நம்மால் எதையும் நிகழ்த்திக் காட்ட முடியாது. அது நம்முடைய நடைமுறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. எனவே அவர்கள் நிகழ்த்தியதை நாம் அற்புதம் என்கிறோம். அதைப் பற்றி எழுதுகிறோம்; பேசுகிறோம்.

தம் வாணாளில் பெரும் பகுதியை அறிவுக்காகச் செலவிட்டு விட்ட எனது ஆசிரியர் அவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்.

மெய்ஞ்ஞானிகளை அதிகமாகப் பார்க்க முடியாது. அவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. ஆகாய விமானத்தைப் போல் அவர்களை அடிக்கடி சந்திக்க முடியாது. அப்படிச் சந்திக்க முடிந்தால் அவர்கள் நிகழ்த்தும் அற்புதம் பற்றி யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாது. அதிகமாகப் பழகும்போது அற்புதமான ஒன்று தனது அற்புதத் தன்மையை இழந்து விடுகிறது என்று நீதானே சொன்னாய்? உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் மெய்ஞ்ஞானியாகி விட்டதாக வைத்துக்கொள். அதன்படி நீயும் ஒரு மெய்ஞ்ஞானியாகி விட்டாய். இப்படியொரு சூழல் உருவானால், அவர்கள் நிகழ்த்தக் கூடிய எந்தக் காரியமும் உனக்கு அற்புதமாகத் தெரியாது..."

ஆசிரியர் அவர்கள் முத்துக்களை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், தங்கு தடையில்லாமல் அவர்களின் கருத்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது அவர்கள் திருக்குர்ஆனிலிருந்தும் நபிக் கருத்துக்களிலிருந்தும் பல ஆதாரங்களை எடுத்துக் கூறினார்கள். அவை அனைத்தையும் இப்போது என்னால் நினைவு படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. அகன்ற உள்ளத்தையும் ஆழ்ந்த நினைவாற்றலையும் இறைவன் ஒரு சிலகுக்குத்தானே அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கிறான்?

அவர்கள் இறுதியாகக் கூறிய வார்த்தைகள் இப்போதும் என் செவிகளில் ஒலிக்கின்றன.

"எனவே, தத்துவஞானிகளின் கருத்துக்கும் வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்துக்கும் எவ்வித முரண்பாடும் கிடையாது. 'அவ்லியா' எனப்படும் மெய்ஞ்ஞானிகள் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் அத்தனையும் உண்மை- அப்படிப்பட்ட ஆற்றல் அவர்களுக்கு உண்டு என்பது நம்முடைய கொள்கைகளில் ஒன்று. இதை நாம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம். இது 'சுன்னத் வல் ஜமாஅத்.' இதற்கு மாறுபட்டவர்களைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை."

ஆகவே, 'மெய்ஞ்ஞானிகளால் அற்புதம் நிகழ்த்த முடியுமா?' என்ற கேள்வியும். 'பறவைகளால்காற்றில்

பறக்க முடியுமா?' என்ற கேள்வியும் ஒரே வகையைச் சேர்ந்தவை; அபத்தமானவை.

இனிமேல் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களை நாம் பார்க்கலாம்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மர்மங்களை அறியும் ஆற்றலும் அற்புதங்களை நிகழ்த்தும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்ததாக வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கராமிஜ், பிஹாருல் அன்வார், முன்தஹல் ஆமால் முதலான நூல்களில் இமாமவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. தத்கிரதுல் அவ்லியா, தாரீகுல் அவ்லியா போன்ற நூல்களிலும் இத்தகைய செய்திகளைப் பார்க்கலாம். இத்தகைய அற்புதங்கள், தத்துவ ஞானிகளும் தர்க்க மேதைகளும் நிறைந்த அரச சபையிலேயே நடத்திருக்கின்றன என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தகுந்தது.

அவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களில் மிக முக்கியமானவற்றை மட்டிலும் இங்கே பார்க்கலாம்.

வேங்கையையும் அடக்கலாம்!

"மனத்தை அடக்கியாண்டவனுக்கு வேங்கையை அடக்கியாள்வது அற்பக் காரியம்" என்பது ஞானிகளின் கருத்து. இதே கருத்தைத்தாள் மனத் தத்துவ நிபுணர்களும் வெளியீடுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு வேற்றுமை -இவர்கள் சித்தளையில் கண்ட

உண்மையை வெளியிடுகிறார்கள்; அவர்கள் அனுபவத்தில கண்ட உண்மையை வெளியிட்டார்கள்.

ஒரு சமயம் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கூஃபாவுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். பக்தாதிலிருந்து மன்சூர் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த காலம் அது. கூஃபாவிலிருந்து மதீனாவுக்குத் திரும்ப முற்பட்ட போது கூஃபாவிலிருந்த அறிஞர்கள் சிலர் இமாமவர்களைச் சந்திக்க வந்திருந்தார்கள். இந்தச் சிறிய கூட்டத்தில் சுப்யான் சவ்ரீ, இப்ராஹீம் அத்ஹம், அபூ ஹாஸிம் முதலானவர்கள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள். இமாமவர்களை வழியனுப்புவதற்காக இவர்கள் சிறிது தூரம் வந்தார்கள்.

மரங்களும் புதர்களும் அடர்ந்த பகுதி ஒன்று குறுக்கிட்டது. புதர்களுக்கிடையிலிருந்து வேங்கை ஒன்று எதிரில் வந்து நின்றது. பாதைக்குக் குறுக்கே நின்ற அந்த வேங்கை அவர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

"இந்த தேரத்திலா இப்படியொரு குறுக்கீடு ஏற்பட வேண்டும்!" என்று சொல்லிக் கொண்ட இப்ராஹீம் அத்ஹம் "இதை எப்படிக் கடந்து செல்வது?" என்று யோசனை கேட்டார் நண்பர்களிடம், நண்பர்களில் யாகும் யோசனை சொல்லவில்லை, அவர்களுக்குத் தொடை நடுங்கிற்று.

ஆனால் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் நிலை நேர்மாற்றமாக இருந்தது. குறுக்கிட்டிருந்த ஆபத்தை

அவர்கள் உணர்த்து கொண்டதாகவே தெரியவில்லை வேங்கையை நோக்கியே அவர்கள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்

இதையடுத்து நடந்த சம்பவத்தை அங்குள்ளவர்கள் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இமாமவர்கள் வேங்கைக்கு அருகில் சென்று விட்டார்கள். வேங்கை அங்கேயே நின்றது. இமாமவர்கள் அதன் காதுகள் இரண்டையும் பிடித்து ஒரு பக்கமாக இழுத்தார்கள், அவர்களின் இழுப்புக்கு அது இசைந்து வந்தது. பாதையோரத்தில் வேங்கையை நிறுத்தி விட்ட இமாமவர்கள் நண்பர்களிடம் வந்தார்கள். நண்பர்களில் சிலருக்கு இன்னும் சுய உணர்வு திரும்பவில்லை. வேறு சிலருடைய கண்களில் இன்னும் ஆச்சரியம் நீங்கவில்லை.

இமாமவர்கள் சொன்னார்கள் :

"இதைப் பார்த்தா ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள்? இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே!"

இமாமவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு? அவர்களால் ஆச்சரியப்படாமலிருக்கமுடியவில்லையே!

"ஒரு மனிதன் இறைவனுக்குப் பயப்பட்டால். அவனுடைய கட்டமைகளை முறைப்படி நிறைவேற்றி

வழிபட்டால் அவனால் வேங்கை மீது சவாரி செய்ய முடியும்!"

இமாமவர்களின் கருத்து, பெருமானாரின் கருத்து ஒன்றைப் பளிச்சென்று பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

"ஒருவன் இறைவனுக்குப் பயப்படவில்லை என்றால் உலகிலுள்ள ஒவ்வொன்றுக்கும் அவன் பயப்பட வேண்டி ஏற்படும். ஒருவன் இறைவனுக்குப் பயந்து நடந்தால், உலகிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் அவனுக்குப் பயந்து நடுங்கும்.

மேற்குறிப்பிட்ட அற்புத நிகழ்ச்சியைக் கண்ணால் கண்டவர்களில் ஒருவர் அபூஹாஸிம் அவர்தான் இந்தச் செய்தியை தமக்குத் தெரியப்படுத்துகிறார்.

இது கூடவா தெரியாது?

"மனிதனின் உள்ளத்தைத் தீய உணர்வுகள் வட்டமிட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இல்லாவிட்டால் ஆத்மிக உலகத்தின் ஆட்சி முழுவதையும் அவனால் பார்க்க முடியும்!" என்று பெருமானார் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்,

"ஒரு சாரார் கல்லூரி சென்று கல்வி பயில்கிறார்கள் இது என்றைக்கும் ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் குழப்பம் கலத்ததுதான். கல்லூரிப் படிப்பை நிச்சயமான அறிவு என்று சொல்ல முடியாது. மறுசாரார் தம் உள்ளத்தைத் தாய்மைப் படுத்துவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள், அவர்கள் செய்யும் முயற்சி இதுதான்.

உள்ளம் தெளிந்து விட்ட பிறகு அவர்களுக்கு எல்லாவிதமான அறிவுகளும் கிடைத்து விடுகின்றன" என்ற கருத்தை இமாம் கஸ்ஸாலி அவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள்.

அடுத்து வரும் சம்பவத்தையும் இமாம் கஸ்ஸாலி அவர்கள் 'இஹ்யாவூ உலூமித்தீன்' என்ற பெரு நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு சமயம் மதீனாவின் வீதியொன்றில் சென்று கொண்டிருந்த நபித் தோழர் ஒருவர் மங்கையொருத்தியை ஊடுருவி பார்த்து விட்டார். அவர் மனத்தில், இயற்கையின் அடிப்படையில், ஆசை எழுந்தது. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நடந்த அந்த நபித் தோழர் உஸ்மான் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களைச் சந்தித்தார். இறைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த உஸ்மான் அவர்கள் தமது வேலையை முடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள், அந்த நபித் தோழரை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தார்கள்.

'ஆமாம். நீங்கள் என்ன செய்து விட்டு வருகிறீர்கள்? உங்கள் கண்களில் விபச்சாரத்தின் அறிகுறி தெரிகிறதே. காரணம் என்ன?'

அந்த நபித் தோழர் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

பெருமானாரின் மறைவுக்குப் பின்னர் இறைவன் உங்களுக்குச் செய்தி அனுப்பியிருக்கிறானா?! நீங்கள்

குறிப்பிட்டது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால் அது உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது.

"இதற்கெல்லாம் இறைவனிடமிருந்து செய்தி வர வேண்டியதில்லை. எனக்கு அப்படி எந்தச் செய்தியும் வரவில்லை. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை, இறை நம்பிக்கையாளர்களின் தனியாற்றல்களில் இதுவும் ஒன்று; அவ்வளவுதான்!!!

மிகப் பெரும் தத்துவஞானி ஒருவரின் பேனா முனையிலிருந்து வந்திருக்கும் இந்தச் சம்பவம் உஸ்மான் அவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில்தான் நடந்திருக்க வேண்டும். இது போன்ற மற்றொரு சம்பவம் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் காலத்தில் நடைபெறுகிறது.

தம் மனைவியுடன் மதீனா மாநகருக்கு வந்திருந்த அபூபஸீர் துடித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் குளிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தார். இல்லாவிட்டால் அவரால் எந்த இறைவணக்கத்திலும் ஈடுபட முடியாது. அவர் குளிக்க முற்பட்ட போது சில நண்பர்கள் வந்தார்கள். இயாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைச் சந்திக்கப் போவதாகக் கூறினார்கள். பஸீரும் இதற்காகத்தான் மதீனாவுக்கு வந்திருக்கிறார். குளிக்காத நிலையில் இமாமவர்களின் வீட்டுக்குச் செல்ல அவர் விரும்பவில்லை, குளித்து விட்டு வரும் வரை நண்பர்கள் காத்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதையும் அவர் உணராமலில்லை. தமக்கு

முன்னால் அவர்கள் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைச் சந்திப்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

எனவே "நானும் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு நண்பர்களுடன் புறப்பட்டு விட்டார்.

வந்தவர்களை இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றார்கள். அவர்களின் பார்வை பளிச்சென்று அபூ பஸீர் பக்கம் திரும்பிற்று, உள்ளத்தையே ஊடுருவிப் பார்ப்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை.

"நீங்கள் குளிக்க வேண்டிய நிலையில்தானே இருக்கிறீர்கள்?"

"ஆம்" என்றார் அபூபஸீர், தயக்கத்துடன்

"நீங்கள் இன்னும் குளிக்கவில்லை போலிருக்கிறது. சரிதானே?"

"குளிக்கும் நேரத்தில் இவர்கள் தங்களைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். குளித்து விட்டு வரும்வரை இவர்கள் காத்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நினைத்தேன்..."

இமாமவர்களின் முகத்தில் புன்னகை விளையாடிற்று.

"காரணம் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். திருத்தூதர்களின் வீட்டுக்கும் நபிப் பரம்பரையினரின்

வீட்டுக்கும் நீங்கள் அசுத்தமான நிலையில் வரக் கூடாது. இது கூடவா தெரியாது?

அபூ பஸீரின் முகம் வெளுத்துப் போய் விட்டது. தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவர் பேசினார்.

"இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைக்கத் தவறிவிடுமோ என்ற அவசரத்தில்தான் நான் இப்படி நடந்து கொண்டேன்..."

இந்தச் செய்தியை நமக்குக் கூறுகிறவர் அபூபஸீர் தாம் பெற்ற அனுபவத்தை அவரே கூறியிருக்கிறார்.

இந்த அற்புத நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிற அபூ பஸீர் மற்றொரு அற்புதத்தையும் பார்த்திருக்கிறார்.

எத்தனை குழந்தைகள்?

அன்று இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைச் சந்திக்க வந்திருந்தார் அபூபஸீர்.

"உங்கள் தலைவர் யார் என்று நன்கு தெரிந்து கொண்டீர்கள் அல்லவா?"

"சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாதபடி தெரிந்து கொண்டேன்" என்றார் அபூபஸீர், கீழே உட்கார்ந்து இமாமவர்களின் தொடைகள் மீது தம் கைகளை வைத்துக் குனிந்து கொண்டார். இப்போது

இமாமவர்கள் தணிந்த குரலில் கூறியது அவருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

"அப்படியானால், உங்கள் தலைவரை எப்படிப் பின்பற்ற வேண்டுமோ அப்படிப் பின்பற்றுங்கள்..."

இப்படிக் கூறிய இமாமவர்கள் உண்மையான சமுதாயத் தலைவருக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளைப் பற்றிக் கூறினார்கள், பிறகு, "இப்போது சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டார்கள்.

"தெளிந்த நம்பிக்கையோடும் உறுதியோடும் நான் வாழ வேண்டும். அத்துடன் என் குழந்தைகளும்..."

இமாமவர்கள் குறுக்கிட்டார்கள்.

"அபூபஸீர்! அதைப் பற்றி நீங்கள் சுவலைப் பட வேண்டியதில்லையே! மனிதனைப் படைக்கிற இறைவன் மனிதனுக்குப் பண்புகளையும் தோற்றுவிக்கிறான். இன்னும் உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள் பிறக்கப் போகின்றன என்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா?"

"முடியாது. என்றாலும் அதைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆவலாக இருக்கிறது."

"இது உங்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டிருக்கிற ஆசையல்லவே!"-இமாமவர்கள் புன்முறுவல் பூத்தார்கள்.

அபூபஸீர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"உங்களுக்கு ஈஸா, முஹம்மது என்று இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கின்றன. உங்களுக்கு இன்னும் சில குழந்தைகள் பிறக்கவிருக்கின்றன. ஓர் ஆண் குழந்தையும், இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் உங்களுக்குப் பிறக்கப்போகின்றன."

இமாமவர்களின் கருத்துப்படியே பின்னர் அபூபஸீருக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன.

-இந்தச் சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுகிறவரும் அபூபஸீர்தான். 'கஷ்டுபுல் கும்மா' என்றநூலில்இது இடம் பெற்றிருக்கிறது.

எதிர்காலம் என்ற போர்வைக்குள் பல்லாயிரம் செய்திகள் மறைந்திருக்கின்றன. மனிதனின் பகுத்தறிவுக்கு அவை பிடிபடுவதில்லை. எதிர்காலத்தை அளக்கும் ஆற்றல் சாதாரண மனிதனுக்குக் கிடையாது. ஆனால் ஆத்மிகத்தில் முன்னேறியவர்களுக்கு எதிர்காலம் என்ற போர்வையைக் கிழித்து உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பது சர்வ சாதாரணக் காரியம் என்றே தீர்மானிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

திராட்சைக் கனிகள்

அடுத்து வரும் சம்பவம் அபூ குபைஸ் என்ற மலையில் நடைபெறுகிறது. ஹஜ் செய்வதற்காக மக்காவிற்சுச் சென்திருந்த லைஸ் பின் சஅத் சமர்கத்தி என்பவர் ஒரு

நான் 'அசம்' தொழுகைக்குப் பிறகு அபூ குபைஸுக்குச் சென்றார். மஞ்சன் வெய்யில் பரவிக் கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் அவர் மனம் ஏனோ தனிமையை விரும்பிற்று. அவர் மலைக்கு வருவதற்கும் சூரியன் கண்ணை மூடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

"மக்ரிப்' தொழுகைக்குரிய நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மலையில் யாரோ ஒருவர் உட்கார்த்திருந்ததை அவர் பார்த்தார். நடுத்தர உயரமும், நல்ல உடலமைப்பும் பெற்றிருந்த அந்த மனிதரின் முகம் அழகாக இருந்தது, மலர்ந்த கண்கள், மெல்லிய உதடுகள். அகன்ற நெஞ்சு ஆகிய வர்ணனைகளுடன் அவர் காணப்பட்டார்.

கைகள் இரண்டையும் ஏந்தியவாறு அந்த மனிதர் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

"இறைவனே! நான் நோன்பு பிடித்திருக்கிறேன். நோன்பு திறப்பதற்குத் திராட்சைக் கணிகளைக் கொடுப்பாயாக! இறைவனே! என் ஆடைகள் கிழித்திருக்கின்றன. மானத்தை மறைப்பதற்கு ஆடைகள் கொடுப்பாயாக!"

இதற்கு மேல் லைஸ் பின் சஅத் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

அந்த மனிதர் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தார். என் உயிர் யாருடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கிறதோ அவன் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்.

அந்த மனிதரின் பிரார்த்தனை இன்னும் முடியவில்லை. அதற்குள் திராட்சைக் கனிகள் நிரம்பிய தட்டு ஒன்று அவருக்கு முன்னால் வந்து விட்டது. இதை நானே பார்த்தேன். திராட்சைக் கனிகள் மலிந்து கிடக்கிற காலமல்ல அது. திராட்சையின் வாடை கூட வீச முடியாத காலம் அது. அத்துடன் உயர்ந்த ரகப் போர்வைகள் இரண்டும் அவருக்குக் கிடைத்து விட்டன. அவற்றைப் போல் வேறு எங்கும் நான் பார்த்ததில்லை.

பிரார்த்தனை முடிந்ததும் அவர் திராட்சைக் கனியில் நோன்பு திறந்தார். அவர் அருகில் நான் நிற்பதைக் கண்டதும் என்னையும் சாப்பிடச் சொன்னார். நான் சாப்பிட்டேன். இதனால் பின்னர் எனக்குப் பெரும்பேறு கிடைத்தது. கனிகளின் சுவை பிரமாதமாக இருந்தது. அதற்கு முன் அப்படிப்பட்ட கனிகளை நான் சாப்பிட்டதில்லை. அந்த மனிதர் யார் என்று எனக்கு அப்போது தெரியாது. விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் வழியில்லை. ஏனெனில் அப்போது அங்கு எங்களைத் தவிர்த்து வேறு யாருமில்லை. என்றாலும் அவர் இறையருள் பெற்றவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். அற்புதத்தைக் கண்ணால் கண்ட பிறகும் அவரை எப்படி மறுக்க முடியும்?

கனிகளைச் சுவைத்துக் கொண்டே, 'இதில் எனக்கும் பங்கு உண்டு. ஏனென்றால் தாங்கள் பிரார்த்தனை

செய்த போது நானும் கையேந்தி ஆமீன் கூறினேன்' என்றுநான்சொன்னேன்.

"அந்த மனிதரின் முகத்தில் புன்னகை பரவிற்று. அவர் முகத்தில் கருணையும் தயாளமும் பிரதிபலித்தன.

"இறைவனின் அன்பளிப்பாகத் தமக்குக் கிடைத்த போர்வைகளில் ஒன்றைக்கையிலெடுத்து எனக்குக் கொடுத்தார். 'தங்களுக்காக இறைவனிடமிருந்து இவை வந்திருக்கின்றன. அவற்றைத் தாங்கள்தான் உபயோகிக்கவேண்டும், அவற்றை உபயோகிக்க எனக்குத் தகுதியில்லை" என்று பணிவுடன் கூறினேன். ஒரு போர்வையை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்ட அந்த மனிதர் மற்றொரு போர்வையால் போர்த்திக் கொண்டு போய் விட்டார்.

"மலையிலிருந்து வந்ததும் எதிர்பட்ட ஒருவரிடம் நடந்ததைக் கூறி, அந்த மனிதர் யார் என்று கேட்டேன். 'அவர்கள்தான் இமாம் ஜாபர்சாதிக்! மதீனாவிலிருந்து ஹஜ்ஜுக்காக மக்காவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்' என்று பதில் வந்தது. இந்தச் சம்பவம் ஹிஜ்ரி 112-ல் நடந்தது.

'தாரீகுல் அவ்லியா'எனும் நூலில் இந்த விவரம் காணப்படுகிறது.

அடுத்து இடம் பெறும் சம்பவம் ஹிஜ்ரி 147-ல் நடைபெறுகிறது. அப்போது பக்தாதிலிருந்து ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தமன்சூர், ஹஜ் செய்வதற்காக மக்காவுக்கு வந்திருந்தார். ஹஜ் வேலையை முடித்துக்

கொண்டு முக்கியமான அரசாங்க அதிகாரிகள் சிலருடன் மதீனாவுக்கு வந்தார். மதினாவின் மண்ணை மிதித்ததும் அவர் முகம் சிவந்ததை ரபிவு கவனித்தார்.

அமீருல் மூமினீன்! தங்கள் முகத்தில் சினக்குறி தெரிகிறதே. அதற்குரிய காரணத்தை நான் தெரிந்து கொள்ள என்று அவர் கேட்டார். அப்பாசிய அரசாங்கத்தில் தலைமை அமைச்சர் என்ற முறையில் தம்மால் இயன்றதை அவர் செய்யத் துணிந்திருந்தார்.

மன்சூர் சிரித்தார். ஆனால் அந்தச் சிரிப்பில் உயிர் இல்லை, இப்போது அவரது கண்களும் சிவந்து விட்டன.

"இமாம் ஜாபர் சாதிக்கை நீர் கண்டீரா? அவர் இப்போது மதீனாவில்தானே இருக்கிறார்?..

ரபீவுயோ சிரித்தார். மன்சூரின் மனத்திலிருக்கும் பண்ணத்திற்கு இந்தக் கேள்வி நேரடி மொழி பெயர்ப்பல்ல என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். ஆனால் மன்சூரின் எண்ணத்தை அவரால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

"இந்தக் கேள்விக்கும் தங்கள் முகத்தில் பரவி நிற்கிற செம்மைக்கும் சம்பந்தம் என்ன என்றே எனக்குத் தெரியவில்லையே!" என்று முணுமுணுத்தார்.

"அது இப்போது உமக்குத் தெரியாது; தெரிய வேண்டிய அவசியமும் கிடையாது. நான் கேட்கும் கேள்விக்கு நேரடியான பதில் தேவை. ஜாபர்சாதிக்கை நீர் கண்டீரா?"

"அவர் மதீனாவில்தானே இருக்கிறார்?

"ஆம்! ஆனால் அவர்கள் தனிமையில் உடர்த்து றை வணக்கம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் யில் காண முடியாது

"அவரை நான் பார்க்க வேண்டும். அஅவரை இங்கு அழைத்து வரவேண்டும் இது என் கட்டளை!' என்றார் மன்சூர்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மீது மன்சூருக்கு வெறுப்பு உண்டு என்பது ரபீவுக்குத் தெரித்த விவரம்தான்.. பாத்திமாவின் சந்ததியில் நூறு பேர்களை நான் கொன்று விட்டேன். இன்னும் ஒருவர் தான் மீதி, அவர்தான் ஜாபர்சாதிக்' என்று மன்சூர் ஒரு சமயம் பகிரங்கமாகக் கூறிய வார்த்தைகள் அவர் நினைவுக்கு வந்தன. இமாம் சாதிக் அவர்கள் மீது பேரன்பு கொண்டிருந்த ரபீவுக்கு இது அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

"ஏன் தயங்குகிறீர்? எதைப் பற்றி யோசிக்கிறீர்? நான் சொல்வதைச் செய்ய வேண்டியதுதானே உமது கடமை?"

ரபீவு ஒன்றும் சொல்லவில்லை, அவர் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

"தம் ஆட்சிக்கு நாம்தானே பாதுகாப்புத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும்? ஜாபர்சாதிக் நான் கொன்று விட நினைக்கிறேன். அவரை இனிமேலும் உயிருடன்

விட்டு வைத்திருக்கக் கூடாது. இப்போதே அவரைக் கொன்று விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் என் ஆட்சியே கவிழ்ந்து போய் விடும்!"

நிலைமை எவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது என்பதை ரபீவு நன்கு தெரிந்து கொண்டார். மன்சூரின் கட்டளையை அவரால் நிச்சயமாகப் புறக்கணிக்க முடியாது. தம்முடைய வெறுப்பையும் விருப்பையும் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு ஓர் இயந்திரம் போல் வேலை செய்ய வேண்டிய நிலையில் அவர் இருந்தார்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் அப்போது 67-வது வயதை எட்டிப் பிடித்திருந்தார்கள், அவர்களுக்கு அரசியலில் சிறிதும் சம்பந்தம் கிடையாது, அவர்களின் பேச்சுக்கள் அரசியலில் கலந்து விட்ட ஊழல்களை எடுத்துக் காட்டினாலும், அவர்கள் அதிகாரத்தைக் கொஞ்சமும் வரவேற்றதில்லை. அவர்களின் ஆதரவாளர்களிலும் உறவினர்களிலும் சில புரட்சிக்காரர்கள் தோன்றினார்கள் என்பது உண்மை. அப்பாசிய அரசாங்கத்தை அவர்கள் எதிர்த்தார்கள், தம்மால் இயன்ற புரட்சிகள் அனைத்தையும் உருவாக்கினார்கள். ஆனால் அவர்களை மன்சூர் விட்டு விடவில்லை. தகுந்த சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களை அவர் தம் விருப்பம்போல் தண்டித்து விட்டார்.

ரபீவுக்கு இவை அனைத்தும் தெரிந்த விவரங்களே. ஆனால் இமாம் சாதிக் அவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவருக்கு எவ்விதத் தவறும் தென்படவில்லை. இராக்

மாகாணத்தில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுக்குப் பெருத்த ஆதரவு இருந்தது. இமாம் சாதிக் அவர்களின் தலைமையின் கீழ் புதிய இஸ்லாமிய ஆட்சி ஒன்று மலர வேண்டும் என்று இராக் வாசிகள் நினைத்தார்கள்; அதற்கு முயன்றார்கள். இந்த வழியில் தோன்றிய அரசியல் கிளர்ச்சிகள் அனைத்தையும் மன்சூர் திறமையாக ஒடுக்கி விட்டார். இந்தப் புரட்சிகள் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களினால்தான் உருவாயின என்றோ, அவர்கள் இல்லாவிட்டால் இந்தப் புரட்சிகள் தோன்ற முடியாது என்றோ சொல்வதற்கில்லை. எந்தக் காலத்திலும் தீய செயலுக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்கிற நல்ல மனிதர்கள் சிலர் இருக்கத் தவறுவதில்லை.

இப்படியிருக்கும் போது, இமாம் சாதிக் அவர்களைக் கொல்ல வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன? ரபீவுக்குப் பதில் தெரியவில்லை, மன்சூருடன் வாக்குவாதம் செய்து உண்மையை நிலை நாட்டுவதற்கும் அது பொருத்தமான நேரமல்ல. எனவே, உள்ளத்திலுள்ள எண்ணத்தை மறைத்து விட்டு வெறும் நாவினால் பேசினார் ரபீவு.

இப்போதுதானே நாம் மதினாவுக்கு வந்திருக்கிறோம். அதற்கிடையில் அவசரம் என்ன? தமது அரசாங்கத்துக்கு உண்மையிலேயே ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் அதைத் தவிர்க்க வேண்டியது நம் கடமைதான். அப்படி ஒரு காலத்தில்

நமக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டது. சூழ்ச்சிக்காரர் சிலர் புரட்சிக் கொடிகளைத் தூக்கினார்கள். அப்பாசிய அரசாங்கத்தை, புதிதாக முலை விட்டிருக்கிற அரசாங்கத்தைக் கமிழ்க்க முயற்சி செய்தார்கள்."

ரபீவு மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார்

"பிரயோசனம் என்ன? தங்களை அவர்களால் என்ன செய்ய முடிந்தது? தங்கள் திறமைக்கு முன்னால் நால் புரட்சிக்காரர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் அனைவருமே தங்கள் வாளுக்கு இரையாகி விட்டார்கள் ..."

"ரபிவு பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு மன்சூரை திமிர்ந்து பார்த்தார். மன்சூரின் முகம் சிறிது தெளிந்திருந்தது.

"எனவே, அரசே. இப்போது தமக்கு எந்த ஆபத்தும் கிடையாது. அப்படி ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டால், அதற்கு ஜாபர் சாதித்தான் காரணம் என்று தெரிந்தால் அவரை நாம் விட்டுவிடவா போகிறோம்?"

"அவருக்கு இராக் மாகாணத்தில் பெருத்த ஆதரவு இருக்கிறது..."

"இருக்கட்டுமே! இந்த ஆதரவாளர்கள் நம் ஆட்சிக்குக் கீழே இருக்கிறார்கள். நம்முடைய உள்ளங்கையில் தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். எந்த வினாடியும் அவர்களை நம்மால் நசுக்கி விட முடியும். தவிர, முன்னர் இராக் மாகாணத்தில் தோன்றிய

புரட்சிக் காரர்களின் கதி என்னவாயிற்று என்று அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்!

மன்கூருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை.

"ஜாபர்சாதிக் ஒருவர்தான் மிஞ்சியிருக்கிறார். மற்றப் புரட்சிக்காரர்களை எல்லாம் நான் தீர்த்துக் கட்டி விட்டேன். இவரையும் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டும் என்று என் மனம் கூறுகிறது."

"ஆனால் ஜாபர்சாதிக் ஒரு புரட்சிக்காரரல்லவே!

பக்தாத் அரசர் கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார்.

அப்பாசிய அரசின் தலைமை அமைச்சர் தொடர்ந்தார்.

"அமீரூல் மூமினீன்! அவரைப் பற்றி இப்போது ஏன் யோசிக்க வேண்டும்? பிரயாணக் களைப்பு இன்னும் தமக்குத் தீரவில்லையே! நாளை மறுநாள் பார்த்துக் கொள்ளலாம். நாம் பக்தாதுக்குச் சென்ற பிறகு கூட இந்தக் காரியத்தைக் கவனிக்கலாம். நாம் மதீனாவின் அதிகாரிக்குச் செய்தியனுப்பி விட்டால் போதும். அவர் ஜாபர் சாதிக்கை அனுப்பி வைத்து விடுவார்..

அப்புறம் அந்த இருவரில் யாரும் பேசவில்லை. அமைச்சரின் எண்ணம் அரசருக்குத் தெரியவில்லை; அரசரின் தீர்மானம் அமைச்சருக்குப் புரியவில்லை.

அடுத்த நாள் திரும்பிற்று. அரசரின் ஆணை அமைச்சரை அழைத்தது.

ரபீவு! இப்போதே போய் ஜாபர்சாதிக்கை அழைத்து வாரும். இப்போதே அழைத்து வர வேண்டும்."

ரபீவு மரத்துப் போய் நின்றார். அவரது உதடுகள் துடித்தன.

"எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீர் எனக்கு ஒன்றும் சொல்லித் தர வேண்டாம். யார் யாரை எப்படி எப்படி ஒடுக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். என்கட்டளையை உடனே நிறைவேற்றும், சீக்கிரம் போய் வாரும்."

இதற்கு மேல் என்ன செய்ய முடியும்? அரசாங்க அதிகாரிகள் சிலருடன் ரபீவு புறப்பட்டு விட்டார், இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வீட்டுக்கு அதிகாரிகளை வாசலில் நிறுத்தி விட்டு ரபீவு மட்டும் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். "ஜாபர் சாதிக் அவர்கள் இப்போது இறைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால், மாணவர்களுக்கு அறிவுப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்த நேரத்தில் கூட்டமாக உள்ளே செல்வது நல்லதல்ல' என்று ஒரு காரணத்தையும் சொல்லி வைத்தார்.

"வழக்கப்படி என்னைச் சந்திக்க வருவீர்கள் என்று நான் நினைத்தேன். அதன்படியே வந்து விட்டீர்கள்!" என்று இமாமவர்கள் சொன்னார்கள்.

இமாமவர்களின் கண்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியாமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டார் ரபீவு.

"இந்தத் தடவை நெஞ்சம் நிறைந்த வேதனையோடு தங்களைச் சந்திக்க வத்திருக்கிறேன். தங்களிடம் எப்படிச் சொல்வது என்றே எனக்குத் எனக்குத் தெரியவில்லை."

"சொல்லுங்கள்; தயங்காமல் சொல்லுங்கள். உலகில் எல்லாமே இறைவனின் தீர்ப்புப் படியே நடைபெறுகிறது. வாழ்க்கையில் எந்தத் துன்பம் குறுக்கிட்டாலும் அனுபவிக்க வேண்டியது நம் கடமை. இறைவன் ஒரு துன்பத்தைக் கொடுத்தால் அதற்குத் திருத்தம் சொல்ல நமக்குத் தகுதியுமில்லை; உரிமையுமில்லை."

ரபீவு தயங்கித் தயங்கி ஒருவாறு சொல்லி முடித்தார்.

"...இந்த நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அபூ அப்தில்லாஹ்! தங்களை இப்போது பயங்கரமான மனிதன் ஒருவன் பயங்கரமான தீர்மானத்துடன் அழைத்திருக்கிறான். இறைவனை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். வரவிருக்கிற ஆபத்திலிருந்து தங்களை வேறு யாராலும் காப்பாற்ற முடியாது. தங்கள் நிலையை எண்ணி என் நெஞ்சம் கொதிக்கிறது."

-இப்படித் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்லி விட்டு இமாமவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்த ரபீவு திடுக்கிட்டார்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ரபீவு! உண்மையிலேயே நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? இறைவன் சர்வ சக்தன். அவனுக்கு அசாத்தியமானது எதுவுமில்லை. எந்த மனிதனுக்கும் அவனால் நல்லது செய்ய முடியும்: கெட்டது செய்ய முடியும். ஆனால் மற்றவர்களால் ஒரு மனிதனுக்கு நன்மை செய்ய முடியும் என்றோ. தீமை செய்ய முடியும் என்றோ நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?"

ரபீவு அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரது நாவும் அசைய மறுத்து விட்டது.

"நான் நம்பவில்லை. ஒரு மனிதனால் மற்றொரு மனிதனுக்கு நன்மையும் செய்ய முடியாது; தீமையும் செய்ய முடியாது எல்லாம் இறைவனின் கையில் இருக்கிறது. அவனுடைய வலக் கரத்திலிருக்கிற பொம்மைக்கு நிகரானவன் மனிதன். நீங்கள் ஒன்றும் கவலைப் படவேண்டியதில்லை. புறப்படுங்கள், அரசரின் ஆணையை நாம் எப்போதும் மதிக்க வேண்டும். வாருங்கள், அரசரைச் சந்திப்போம்."- இமாமவர்கள் எழுந்து விட்டார்கள்.

இமாமவர்களை நேரில் கண்டதும் மன்கூரின் புருவங்கள் இரண்டும் நெற்றிக்கு ஏறின; அதையொட்டி அவர் வாயிலிருந்து வெளி வந்தவை சாதாரண வார்த்தைகள் அல்ல; நச்சுத் தோய்த்த அம்புகள்!

"இறைவனின் பகைவனே! இன்றோடு உன் வாணாள் முடிந்தது. உன்னை இராக் வாசிகள் தலைவனாக

ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மூடர்கள் தம்மிடமுள்ள பொருளுக்குரிய 'ஸகாத்'தை உனக்கு அனுப்புகிறார்கள். என்னுடைய ஆட்சிக்குக் கீழே இருந்து கொண்டு நீயும் ஓர் அரசாங்கத்தை நிறுவிக்கொண்டிருக்கிறாய். நீ செய்வது மன்னிக்க முடியாத துரோகம். நான் எப்படியாவது மண்ணைக் கவ்வ வேண்டும் என்பது உன் எண்ணம். அதை நிறைவேற்றுவதற்கு நீ முயன்று கொண்டிருக்கிறாய், இனிமேலும் உன்னை உயிருடன் விட்டு வைத்திருந்தால் எனக்குத்தான் ஆபத்து!"

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர்களின் உதடுகள் மட்டும் துரித கதியில் அசைந்து கொண்டிருந்தன!

உன்னை நான் அழைத்திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று இதுவரை உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இப்போதே கொன்று விடப் போகிறேன். அதற்காகத்தான் உன்னை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டேன்"

இமாமவர்களின் கண்கள் மன்சூரின் கண்களைச் சிறிது நேரம் சந்தித்தன. தம் பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்ப நினைத்தார் மன்சூர். ஆனால் அவரால் திருப்ப முடியவில்லை. இமாமவர்களின் முகத்தில் வழக்கமான புன்னகை வினையாடிற்று. உதடுகளின் அசைவு நின்று விட்டது. உடனே அவர்கள் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினார்கள்.

"அமீருள் மூமினீன்! இஸ்லாமியப் பெருங்குடி மக்களின் தலைவரே! உங்கள் நிலையை எண்ணி நான் வேதனைப்படுகிறேன். இறைவன் எப்போதும் தம்முடன் இருக்கிறான், ஒரேஒரு வினாடி கூட அவளை விட்டு நம்மால் பிரிய முடியாது. அவனை நீங்கள் மறந்து விட்டீர்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீங்கள் கெட்டிக்காரர்தான். ஆனால் இறைவன் உங்களை விடக் கெட்டிக்காரன். அவள் உங்களுக்காக ஏற்பாடு செய்திருக்கிற சோதனையில் தோல்வியடைந்து விடாதீர்கள்."

மன்சூர் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அங்கு சிறிது நேரம் பயங்கர அமைதி நிலவிற்று.

"அரசே! நினைத்துப் பாருங்கள்; சிந்தனை செய்து பாருங்கள். சுலைமான் நபிக்கு இறைவன் அதிகாரத்தைக் கொடுத்தான். அறிவும் அதிகாரமும் அந்தத் திருத்தாதருக்குக் கொடுக்கப் பட்டன. அதற்கு அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா? இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தினார்கள்! இது உங்களுக்குத் தெரிந்த விவரம்தானே?"

"அய்யூப் நபிக்கு இறைவன் கொடிய துன்பத்தைக் கொடுத்தான். அவர்கள் பொறுமையோடு செயலாற்றினார்கள். யூசுப் நபிக்குத் தீங்கு செய்ய எத்தனையோ பேர் முயன்றார்கள். ஆனால் யூசுப் நபி இதனால் தாழ்ந்து விடவில்லை. இது உங்களுக்குத் தெரியாத விவரமல்லவே!

"உங்கள் பரம்பரைத் தொடரும் அங்குதான் சென்று முடிகிறது. அவர்களை நீங்கள் முறைப்படி பின்பற்றுவதுதானே நியாயம்? இது கூடவா உங்களுக்குத் தெரியவில்லை?"

-இமாமவர்களின் வார்த்தைகளில் என்ன சக்தி மறைந்திருந்தது என்று நமக்குத் தெரியாது. இறைவனுக்கும் மன்கூருக்கும்தான் அது தெரியும்!

"அபூஅப்தில்லாஹ்! சரியாகச் சொன்னீர். என் அருகில் வாரும்! உம்மை நிற்க வைத்துப் பேசுவது முறையல்ல..."

மன்கூரின் கைகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. இமாமவர்களின் உதடுகள் அசைந்து கொண்டிருந்தன. தம் அருகில் உட்கார்ந்திருக்கிற இமாமவர்களை ஏறிட்டுப் பார்க்கத் துணிவில்லாததால் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே பேசினார் மன்கூர்.

"அபூஅப்தில்லாஹ்! சற்று முன் உங்களைக் குற்றம் சாட்டினேனல்லவா? அது சம்பந்தமாக எனக்கு எதுவும் தெரியாது. அதற்கு ஒரு மனிதன் காரணம். அவன் தான் உங்களைப் பற்றி அப்படிச் கூறினான்."

"அப்படியா! அந்த மனிதனை நான் பார்க்கலாமா? அவனை என் எதிரில் வரச் சொல்ல முடியுமா?"

சற்று நேரத்தில் அந்த மனிதன் ஆஜர் செய்யப்பட்டான்.

மன்கூர் கேட்டார்: "இவர்கள் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும். இமாம் ஜாபர்சாதிக்க!"

"இவர்கள் சம்பந்தமாக நீ என்னிடம் கூறியதெல்லாம் உண்மைதானே?"

"ஆம், உண்மைதான்

மன்கூர் இமாமவர்களைப் பார்த்தார். "பார்த்தீர்களா? இவன் சொல்வதைப் பார்த்தால், அரசாங்கத்துக்கு எதிராக நீங்கள் சதி செய்தீர்கள் என்று சத்தியம் கூடச் செய்வான் போல் தோன்றுகிறது."

அந்த மனிதனை இமாமவர்கள் பார்த்தார்கள், தெரியவில்லை, அவன் கால்கள் நடுங்கின,

"அவன் பதற்றமடைகிறான். அதோ, அவன் கால்கள் நடுங்குகின்றன, எங்கே, ஆணையிடச் சொல்லுங்கள், பார்ப்போம்.

பதற்றம் மாறாத குரலில் அவன் ஆணையிட்டான்: "இறைவன் மீது ஆணை. நான் சொன்னது அத்தனையும் உண்மை.....'

இமாம் ஜாபர்சாதிக்க அவர்கள் அரசரைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள்: "இப்படியா ஆணையிடுவது? இதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இது ஆணையே அல்ல; வெற்று வார்த்தைகள், எப்படி ஆணையிட வேண்டும்

என்று நான் சொல்லித் தருகிறேன். அதன்படி அவனை ஆணையிடச் சொல்லுங்கள், கட்டளையிட முடியுமா?"

கட்டளை பிறந்தது.

இமாமவர்கள் அந்த மனிதனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். "என்னுடைய சக்தியையும் திறமையையும் துணை கொண்டு நான் ஆணையிடுகிறேன். ஜாபர்சாதிக் இன்ன இன்ன தவறுகளைச் செய்தார். இதை நான் மனப்பூர்வமாக அறிவேன். இறைவன் அறிய நான் உண்மை சொல்கிறேன் -இப்படிச் சொல்லி ஆணையிடு, பார்ப்போம்!"

அந்த மனிதனின் முகம் வெளுத்துப் போய் விட்டது. கால்களும் கைகளும் இன்னும் வேகமாக நடுங்க ஆரம்பித்தன. அவன் ஆணையிடவில்லை. அரசரையும் அறிஞரையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அங்கு இருந்தவர்கள் சிறிது அவகாசம் கொடுத்துப் பார்த்தார்கள். அவன் ஆணையிடவில்லை.

மன்சூர் பொறுமையை இழந்தார், அவனை எரித்து விடுபவர் போல் பார்த்தார். "சீக்கிரம் ஆணையிடு! இல்லையேல்..."

அந்த மனிதன் நன்கு உணர்ந்து கொண்டு விட்டான். சற்று முன்னர் இமரம் சாதிக் மீது அரசருக்கு இருந்த கோபம் இப்போது தன் மீது திரும்பியிருக்கிறது என்று! அவன் எவ்வளவு தூரம் தயங்குகிறானோ அவ்வளவு

தூரம் அவனுக்கு ஆபத்து உண்டு. எனவே, வேறுவழியில்லாமல், அவன் ஆணையிட்டான்.

இதையொட்டிக் கழிந்த வினாடிகள் எத்தனை என்று அங்குள்ளவர்களில் யாருக்கும் தெரியாது.

ஆணையிட்டவனின் கண்கள் மேலே செருகிக் கொண்டன. அங்கேயே அவன் சுருண்டு விழுந்து விட்டான். "அங்கேயே அப்போதே அவன் இறந்து விட்டான்!" என்று குறிக்கிறார், 'ஸிந்தகானி இமாம் ஜாபர்சாதிக்' என்ற நூலின் ஆசிரியர். "இமாமவர்கள் நிகழ்த்திய அற்புதங்களில் இதுவும் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது."

நிசப்தத்தை முதலில் கிழித்தவர் மன்சூர்தான்.

"அபூஅப்தில்லாஹ்! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். உண்மையிலேயே நீங்கள் நிரபராதிதான். நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்."

உயர்ந்த ரக வாசனைத் திரவங்களைத் தருவித்து அவற்றைத் தம் கரங்களாலேயே இமாம்ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் தாடிக்குத் தடவினார், அவர்களின் தாடியிலிருந்து வாசனைத் திரவம் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்குப் போதிய அளவு அன்பளிப்புக் கொடுத்து அனுப்புமாறு ரபீவுக்குக் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களுடன் சிறிது தூரம் ரபீவு வந்தார். அவர்களை வழியனுப்பும் போது அவர் சொன்னார்:

"அடுத்த சந்திப்பு எப்போது ஏற்படும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை, மன்சூரின் மனம் இப்படி மாறும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. இறைவன் போதுமானவன்."

பேசிக் கொண்டிருந்த ரபீவு சற்றுத் தயங்கியதை இமாமவர்கள் கவனித்தார்கள்.

"ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? சொல்லுங்கள்."

"எனக்கு ஒரு சந்தேகம். அதைக் கேட்பது முறைதானா இல்லையா என்று யோசிக்கிறேன்."

கேளுங்கள். கேட்க வேண்டும் என்பதற்குத்தானே மனிதனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது!"

ரபீவு தொண்டையைக் கனைத்துச் சரிப்படுத்திக் கொண்டார்.

"தங்களைக் கண்டதும் மன்சூர் சீறி விழுந்தார். தங்களை இறைவனின் பகைவனே!" என்று அழைத்தார். தங்கள் மீது இவ்வளவு தூரம் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தவருக்கு எப்படி மனமாற்றம் ஏற்பட்டது என்று எனக்குப் புரியவில்லை!"

"எல்லாம் இறைவனின் செயல். இது உங்களுக்கு அற்புதமாகத் தெரிகிறது. இறைவனின் செயல்களில் இது சர்வ சாதாரணமானது. இதைவிடப் பல மடங்கு

அற்புதமான நிகழ்ச்சி மனிதனின் வாழ்வில் நடப்பதுண்டு."

"தங்களைப் பார்த்த மன்சூர் சினத்துடன் சீறிக் கொண்டிருந்தார் அல்லவா? அப்போது அவரைப் பார்த்தேன். சினம் கொண்டவனுக்கு சுத்தமான சிந்தனை இருக்காது என்று சொல்கிறார்களே, அது உண்மைதான் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று."

"அவரிடமுள்ள குறைகளைப் பற்றி ஏன் பேசுகிறீர்கள்? ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் குறை இருக்கிறது."

ரபீவு நேரடியாகப் பிரச்சினைக்கு வந்து விட்டார்.

அவர் முஸ்லிம் பெருங்குடி மக்களின் பிரதிநிதி. அவரைப் பற்றிக் குறைகூறுவது என் நோக்கமல்ல. அவர் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது தாங்கள் அவர் எதிரில் நின்று கொண்டிருந்தீர்கள். தங்களைக் கவனித்தேன். தாங்கள் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. ஆனால் தங்கள் உதடுகள் மட்டும் அசைந்து கொண்டிருந்தன. தங்கள் உதடு அசைய அசைய மன்சூரின் கோபம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. தங்களுக்கு மட்டுமே கேட்கக் கூடிய விதத்தில் தாங்கள் ஏதோ ஒன்றை முணுமுணுத்ததாகவே எனக்குத் தெரிகிறது. அதைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?'

இமாமவர்களின் முகம் மலர்ந்தது.

"இதற்குத்தானா இப்படிச் சுற்றி வளைத்தீர்கள்? நேரடியாகவே கேட்டிருக்கலாமே! என் பாட்டனாரின் தந்தையாரான இமாம் ஹுசைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களிடமிருந்து ஒரு 'துஆ' எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இது எங்கள் பரம்பரைச் சொத்து,. இமாம் ஹுசைன் அவர்கள் அதை என் பாட்டனாரான இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் அதை என் தந்தையாருக்குக் கொடுத்தார்கள், என் தந்தையாரிடமிருந்து அது எனக்குக் கிடைத்தது. துன்பமும் எதிர்ப்பும் குறுக்கிடும் போது அதைத் திருப்பித் திருப்பி ஒதுவது நல்லது.

"இந்த துஆவைத்தான் நான் அப்போது மெல்லிய குரலில் ஒதிக் கொண்டிருந்தேன்.

இறைவனே! துன்பம் வரும்போது துணை செய்கிறவனே! துயரம் குறுக்கிடும்போது உதவி செய்கிறவனே! தூக்கமே இல்லாத உன்னுடைய கண்கள் எப்போதும் எனக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கட்டும்...என் மீது உன் கருணையைப் பொழிய வைப்பாயாக! உன் அன்பும் கருணையும் கிடைத்து விட்டால் அப்புறம் எனக்கு எந்த ஆபத்தும் கிடையாது. உன்னைத்தான் நான் எதிர்பார்க்கிறேன். நான் யாருக்கு எதற்குப் பயத்து நடுங்குகிறேனோ- அவர்களை விட, அதை விட நீ பெரியவன்: வலிமைமிக்கவன்; வன்மை பொருத்தியவன்.

இந்தக் கருத்தைக் கொண்டது அந்த துஆ. இது பெரிதும் உபயோகப் படக் கூடியது. இதனால் உங்களுக்குப் பெருத்த நன்மையுண்டு."

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் கூறியது. அதை ரபீவு மனனம் செய்து கொண்டார்.

اللَّهُمَّ يَا عَدُوَّ عَدُوِّ شِدَّةٍ وَيَا عَوْنِ عَدُوِّ كَرِّ بَنِي آخِرِ سَنِيَّةٍ عَيْكَ أَتِيلاً تَنَامُوا النَّفْيِ بِرِ كُنْكَ أَدْيَالِيرِ امُوا
رُ حَمْنِي بِقَدْرٍ بَكْعَلَيْفَلَا أَهْلَكُوا أَنْتَرِ جَانِيَاللَّهُمَّ إِنَّا كَالْبُرِّ وَاجِلُوا أَفْلَهُمْ مِمَّا خَافُوا أَحْذُهُمَّ بِكَ أَدْرُ
أَفِيخِرْ هَفْدِيرُ وَاسْتَعِيدُ مِنْ شَرِّ هَانِكْ عَلَيْنَا كُشْيِ بِرِ حَمْتِكِيَارِ حَمَالِرِ اَحْمِينِ

-இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களிடமிருந்து ரபீவுக்குக் கிடைத்த துஆ இதுதான்.

பக்தாதில் பாம்பு!

அடுத்து வரும் நிகழ்ச்சி பக்தாத் மாநகரத்தில் நடத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்தச் சம்பவம் மிகப் பிரசித்தம் வாய்ந்தது. இதிலும் மன்சூர்தான் சம்பந்தப்படுகிறார்.

ஒருநாள் அவர், "ஜாபர் சாதிக்கை இங்கு அழைத்து வாரும்! என்று கூறினார்.

வழக்கப்படி ரபீவு கூறினார் "இதனால் அவருக்குத் தொல்லைதான் ஏற்படும். இறைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பலருக்கு இப்படித் தொல்லை கொடுப்பது நல்லதாகத் தெரியவில்லை எனக்கு."

உமக்கு நல்லதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்கு நல்லதாகத் தெரிகிறது. இங்கு வருவதால் அவருக்கு

தொல்லை ஏற்படும் என்கிறீர், ஏற்படட்டுமே! எல்லாத் தொல்லைகளும் இத்துடன் முடிந்து போய் விடும். இனிமேல் அவரால் தமக்குத் தொல்லை கிடையாது; நம்மால் அவருக்குத் தொல்லை கிடையாது."

அரசரின் கடமையை நான் நிறைவேற்றக் காத்திருக்கிறேன். ஆனால் இதனால் என்ன லாபம் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவருடைய ரத்தத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். அவரைக் கொன்று விடப் போகிறேன்!"

எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார் ரபீவு. இமாம் ஜாபர்சாதிக் எத்தக் குற்றமும் அறியாதவர் என்றும், அவரைக் கொன்று விட்டால் சமுதாயத்தில் கிளர்ச்சி ஏற்படும் என்றும் எடுத்துக் கூறினார். ஏற்கனவே ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளைப் போல் இதை எளிதில் சமாளிக்க முடியாது என்றும், இதனால் அப்பாசிய அரசாங்கத்துக்கே ஆபத்து ஏற்படும் என்றும் சொன்னார். ஆனால் பயன் ஏற்படவில்லை. மன்சூர் ஒரே பிடிவாதமாக நின்றார். வேறு வழியில்லாததால் இமாமவர்களை அழைத்து வருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ரபீவு சிந்தனை செய்தார். மன்சூர் செய்யத் துணித்திருக்கிற காரியம் எத்தனை பயங்கரமானது என்று அவருக்குத் தெரிந்தது.

'அரசே! இதில் ஏதேனும் நன்மை இருக்கிறதா? எனக்கு அப்படித் தெரியவில்லை! என்று பேச்சைத் துவக்கினார்.

"நன்மையைப் பற்றி நான் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அவரைக் கொல்ல வேண்டும் என்று என் மனம் விரும்புகிறது. இதனால் என்ன நன்மை என்று நான் சிந்தனை செய்யவில்லை."

"இதனால் என்ன தீமை என்றவது தாங்கள் சிந்தனை செய்தீர்களா?"

மன்சூரின் கண்கள் பளிச்சிட்டன.

"இதனால் எந்தத் தீமையும் கிடையாது."

"இமாம் ஜாபர்சாதிக்குக்குப் பெருத்த ஆதரவு இருக்கிறது என்று தங்களுக்குத் தெரியும், ஜாபர்சாதிக் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தி வெளியில் வந்ததும் அவர்கள் அனைவருமே ஒன்று திரண்டு கிளர்ச்சி செய்தால் என்ன செய்வது என்று யோசித்தீர்களா? அவருக்கு ஆதரவு கொடுக்கிறவர்கள் அரசாங்கத்துக்கு வெளியேதான் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

அப்பாசிய அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகளில் எத்தனை பேர் அவருக்கு ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள் என்று நம்மால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது!"

மன்சூர் அலட்சியமாகச் சிரித்தார்.

"பாதிமாவின் சந்ததியில் தோன்றிய அத்தனை பேருக்கும் சமுதாயத்தில் ஆதரவு உண்டு. ஆனால் பாதிமாவின் சந்ததியில் எத்தனை பேர் என் வாளுக்கு இரையாகியிருக்கிறார்கள் என்று உமக்குத் தெரியாது? அவர்களுக்காக நாட்டில் புரட்சி ஏற்பட்டதா? யாரேனும் கிளர்ச்சி செய்தார்களா? அப்படிக்கிளர்ச்சி செய்தவர்களைத்தான் நாம் விட்டு வைத்தோமா? நீர் ஏன் இப்படிக்கோழை மாதிரி பேசுகிறீர்?"

"அமீரூல் மூமினீன்! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். தங்கள் திறமையையும் தகுதியையும் மக்கள் பாராட்டிப் பேசுகிறார்கள். நாட்டுக்காகத் தாங்கள் தீட்டியிருக்கும் திட்டம் மகத்தானது; என்றைக்கும் போற்றத் தகுந்தது. பக்தாத் மாநகரத்தை முழு மூச்சோடு தாங்கள் நிர்மாணித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் மக்களின் ஆதரவு தங்கள் பக்கம் திரும்பியிருக்கிறது. ஏழைகளுக்கென்று தாங்கள் வகுத்த உதவித் திட்டத்தை எல்லாருமே பாராட்டுகிறார்கள்.

நம்மால் ஆட்சி செய்து விட முடியாது. அவர்களை நாம் "அரசே! மக்களின் எண்ணத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மதிக்கத்தான் வேண்டும். மக்களை மட்டுமல்ல, மக்கள் எதை மதிக்கிறார்களோ, அதையும் நாம் மதிக்க வேண்டும். ஜாபர்சாதிக்கைத் தாங்கள் மதிக்கவில்லை. ஆனால் அவரைப் பல்லாயிரம் பேர் மதிக்கிறார்கள், மதிக்கிறவர்களும்

மதிக்கப்படுகிறவரும் நம் பிரஜைகள்தான்! பிரஜைகள் என்ற முறையில் அவர்களைத் தாங்கள் மதிக்கத்தான் வேண்டும்."''

மன்சூரின் முகம் கோரமாக மாறுவதைக் கவனித்து விட்ட அமைச்சர் பளிச்சென்று பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்."

"இராக் மாகாணத்தில் சில முட்டாள்கள் மதிக்கிற காரணத்தால் நானும் அவரை மதிக்க வேண்டும் என்கிறீரா?"

..இல்லை. நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஜாபர்சாதிக்கை மதிப்பதும் வெறுப்பதும் தங்கள் உரிமைகள். தங்கள் உரிமையில் யாரும் தலையிட முடியாது. அவரைத் தாங்கள் மதிக்கா விட்டாலும் வெறுக்காமலாவது இருங்கள் என்றே வேண்டிக் கொள்கிறேன்."

"அவரை நான் வெறுக்கவில்லையே!" என்று இளக்காரத்துடன் சிரித்தார் அரசர். "நான் அவரை வெறுக்கிறேன் என்றா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்? இல்லையே! அவரை மதிக்கிறேன். அதனால்தான் என்னுடைய வாளினாலேயே அவரைக் கொல்லப் போகிறேன்!" – அவர் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்புக் கூடப் பயங்கரமாக இருந்தது.

"வெறுக்கிறீர்களா? வெறுங்கள். அதுவும் தங்கள் உரிமைதான். ஆனால் அதை வெளியில் காட்டாமலாவது இருக்கலாமே?"

'காட்டினால்'

'மக்களின் வெறுப்பு நம் பக்கம் திரும்பும். ஆதரவு அழிந்துபோகும். இது நமக்குத்தான். ஆனால் அவருக்கு ஆதரவு பெருகும்.

மன்சூர் கொஞ்சம் யோசனை செய்தார்.

மக்களிடமிருந்து நமக்குக் கிடைக்கிற ஆதரவை தம்மால் அலட்சியம் செய்து விட முடியாது, அரசே! ஜரபச்சாதிக்கைத் தாங்கள் கொன்று விடலாம். ஆனால் கொலை விழுந்த அடுத்த வினாடியே நமது குடி மக்களில் பலர் நமக்கு எதிரிகளாக மாறி விடுவார்கள். "

மன்சூர் பேசவில்லை. நெற்றியில் விழுந்த கோடுகள். அவர் சிந்திக்கிறார் என்று கூறின. சிறிது நேரம் அங்கு அமைதி நிலவிற்று.

"நீர் சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஜாபர் சாதிக்கை நான் நேரடியாகக் கொன்று விட முடியாது. எனவே இதற்கு ஒரு வழியைக் கைக் கொள்ள வேண்டும். தவிர, அவரைநேரில் சந்தித்து விட்டால் என் மனம் மாறிவிடக் கூடும். இப்படிச் சில தடவை நடந்திருக்கிறது!" என்ற மன்சூர் போர் வீரர்களில் ஒருவரைத் தம் அருகில் அழைத்தார்.

"ஜாபர் சாதிக் நாளை மறுநாள், அல்லது என்றாகிலும் ஒருநாள் இங்கு வரவிருக்கிறார். அதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாம் முடித்து விட்டன. அவரை நான்தான் அழைத்திருக்கிறேன். ஏன் தெரியுமா?"

"தெரியாது" என்றள் வீரன்,

"அவரை நான் கொண்டு விடத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். அந்த வேலையை நீதான் செய்ய வேண்டும். அவர் வந்ததும் எனக்கு அருகில் அவரை அமர்த்திக் கொள்வேன். நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருப்போம். அப்போது என்னை நீ கவனித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். என் தலையிலிருக்கும் தொப்பியை நான் கழற்றுகிறேனா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தொப்பியை நாள் கழற்றுகிறேன் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நான் தொப்பியைக் கழற்றியதும் அவரை நீ கொண்டு விட வேண்டும். தெரிகிறதா?"

போர்க் கருவி தாங்கிய அந்த வீரன் குனிந்து நிமிர்த்து கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டான்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் பக்தாதின் அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்தார்கள். அவர்களின் வருகையை முன்கூட்டியே தெரிந்து கொண்ட மன்சூர் தம் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முறைப்படி செய்து வைத்திருந்தார். அவருடைய ஆசனத்துக்கு அருகில் மற்றோர் ஆசனம்

போடப்பட்டிருந்தது. இமாம் அவர்கள் அதில் உட்கார்ந்து உயிரை விட வேண்டும் என்பது மன்சூரின் திட்டம், போர்வாள் ஏந்திய வீரன் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தான் அவனைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டினார் மன்சூர். "தான் சொன்னது நினைவிருக்கட்டும். நான் தொப்பியைக் கழற்றும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரு என்று தம் கட்டளையை நினைவுறுத்தினார்.

இந்தக் கட்டத்தில்தான் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் அந்த மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். அவர்களை மன்சூர் பார்த்தார். ஒரே வினாடிதான் அவர் பார்த்தார். உள்ளேயிருந்த இரத்தமெல்லாம் வடிந்து விட்டாற்போல் அவர் முகம் மஞ்சளாக மாறிற்று. இமரம்சாதிக் அவர்களின் தலைக்கு மேலே ஏதோ ஒன்றில் அவருடைய பார்வை நிலை குத்தி நின்றது. அவருடைய கைகளும் கால்களும் கட்டுப்பாட்டை மீறி நடுங்கின.

வழக்கமான புன்முறுவலுடன் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மன்சூரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மன்சூர் தொப்பியைக் கழற்றவுமில்லை; அருகிலிருந்த ஆசனத்தைச் சுட்டிக் காட்டவுமில்லை. ஏதோ ஒரு சக்திக்குக் கட்டுப்பட்டவர் போல் தம் ஆசனத்திலிருந்து விருட்டென்று எழுத்தார். இமாமவர்களை நெருங்கினார். அவர்களின் கையைப் பிடித்து

அழைத்து வந்து உட்கார வைத்தார்-தான் உட்கார்த்திருந்த ஆசனத்தில்! இமாமவர்களின் காலோரத்தில் தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்!

இப்போது இமாம் சாதிக் அவர்களுக்கு அருகிலிருந்த ஆசவத்தை அந்தப் போர்வீரன் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அரசரின் ஆணையை எப்படி திறைவேற்றுவது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

இமாமவர்களின் காலடியில் உட்கார்த்திருந்த மன்சூர் மிகப் பணிவுடன் கேட்டார் "தங்களுக்கு ஏதேனும் தேவையுண்டா? முடித்துத் தரக் காத்திருக்கிறேன்."

ஆம். ஒரே ஒரு தேவையுண்டு. அதை நீங்கள் தான் முடிந்துத் தர வேண்டும்" என்ற இமாமவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்."என்னை மீண்டும் இந்தச் சபைக்கு அழைக்காதீர்கள். இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என் போக்கிலேயே என்னை விட்டு விடுங்கள். இறைவணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் எனக்கு இடையூறு செய்யாதீர்கள், இதுதான் உங்களிடம் நான் வேண்டிக் கொள்வது!"

'தக்கிரதுல் அவ்லியா' என்ற நூலின் ஆசிரியர் எழுதுகிறார்: "பிறகு, இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைக் கண்ணியத்துடன் அனுப்பி வைத்த மன்சூர் மூன்று நாட்கள் வரை பைத்தியம் பிடித்தவர் போல் காணப்பட்டார். மூன்று நாட்கள் வரை முறைப்படி இறை வணக்கம் கூட அவரால் செய்ய முடியவில்லை.

பின்னர், இந்தக் கலக்க நிலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறிற்று."

இந்தக் கலக்க நிலை மாறிய பிறகு ஒரு நாள் ரபீவு கேட்டார்: "அன்று தாங்கள் நினைத்தது ஒன்று; நடந்தது வேறொன்று, அதற்கு என்ன காரணம் என்று இன்னும் எனக்குத் தெரியவில்லை."

அந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்கவும் விரும்பாதவர் போல் தலையை வேகமாக அசைத்தார் மன்சூர்.

"தங்களின் நிலை அப்படி மாறியதற்கு என்ன காரணம் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?"

சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?"-வெறுப்பும் அச்சமும் கலந்த வார்த்தைகள் மன்சூரிடமிருந்து வெளிப்பட்டன "அவர் கெட்டிக்காரர். நான் ஏமாந்து விட்டேன் என்னிடமிருந்து வாக்குறுதியைப் பெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டார். இனிமேல் அவரை இங்கு அழைக்க முடியாது. என் திட்டத்தை வேறு ஏதேனும் ஒரு விதத்தில்தான் நிறைவேற்ற வேண்டும்."

"அரசே! நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தது. அதைத் தவற விட்டு விட்டீர்கள்!"

அவர் மட்டும் தனியாக வந்திருந்தால் என் திட்டத்தை நிச்சயமாக நிறைவேற்றியிருப்பேன்."

"அவர் தனியாகத்தானே வந்தார்?" என்று ரபீவு கேட்டார், ஒன்றும் புரியாமல்.

"அப்படித்தான் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இந்த அரண்மனையில் எல்லாருக்கும் அப்படித்தான் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் எனக்கு வேறுவிதமாகத் தெரிந்தது. அவருடன் பெரிய பாம்பு ஒன்று துணையாக வந்ததை நான் கண்டேன்!"

"பாம்பா ! நம்ப முடியவில்லையே! எங்கள் கண்களுக்குத் தெரியவேயில்லையே!"

"உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அவருக்கு எதிராகத் திட்டம் தீட்டியவன் நான்தான். எனவே எனக்கு மட்டும் தெரிந்தால் போதும். மிகப் பெரிய பாம்பு அது. பயங்கரமாக வாயைப் பிளந்து கொண்டு அது வந்த போது, அதன் வாய் ஒரு குகையைப் போலவே இருந்தது.

அதன் கண்கள் என்னை நேராகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த பாம்பு பேசுவது போன்ற உணர்வும் எனக்கு ஏற்பட்டது."

"பாம்பு பேசிற்று! என்ன பேசிற்று?"

"ஜாபர்சாதிக்கின் தலைக்கு மேலே பயங்கரமாக உயர்த்து தின்ற அந்தப் பாம்பு, 'நான் இவர்களுக்குத் துணையாக வந்திருக்கிறேன். உன்னுடைய கெட்ட எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள். இவர்களுக்கு நீ ஏதேனும் தீங்கு செய்தால், உன்னை அப்படியே விழுங்கி விடுவேன்!' என்று அலறுவது போல் எனக்குத் தெரிந்தது. அந்தப் பாம்பின் வார்த்தைகளைதான்

கேட்டேன். எனக்குத் தெரிய நடந்தது இவ்வளவுதான். இதற்குப் பிறகு என்ன நடந்தது என்று உமக்குத் தெரியும்..."

ரபீவு மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்கவில்லை!

அனைந்த விளக்கு

பிற்காலத்தில் கலை கலாச்சாரம், மெய்ஞ்ஞானம். அரசியல் முதலான எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கிய பக்தாத் மாநகரம் அப்போது நிர்மாணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான்கு மக்கங்களிலும் பெரிய பெரிய இரும்புக் கதவுகளுடன் கூடிய இந்த நகரத்தை மன்சூர் முழுமுச்சுடன் நிர்மாணித்துக் கொண்டிருந்தார். தைக்ரிஸ் நதியின் மேற்குக் கரையில், வட்டமான அமைப்புடன் உருவாகிக் கொண்டிருந்த இந்த அழகிய நகரம் மன்சூருக்குப் பெருமை தேடித் தந்தது. திமஷ்கில் உமையாக்களின் ஆட்சி கவிழ்ந்த பிறகு தலை தூக்கிய அப்பாசிய அரசாங்கத்தில் இரண்டாவதாகப் பதவிக்கு வந்த அபூ ஜாபர் மன்சூர். ஹிஜ்ரி 138-விருந்து 138 வரை ஆட்சி செய்தார். அரசியல் வாழ்வில் அவருடைய சாதனைகள் அனைத்திலும் மிக முக்கியமான ஒன்று பக்தாதை அவர் நிர்மாணித்தது. ஹிஜ்ரி 150 வரை இந்த வேலைகள் நீடித்தன. என்றலும் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் இறுதிக் காலத்தில் இந்த வேலைகள் இறுதிக் கட்டத்தை அடைத்திருந்தன,

மன்கூர் தமது சாதனையை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டிருக்க முடியும். ஆனால் அன்று அவருடைய முகத்தில் கலவரம் சூழ்ந்திருந்தது. இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் சமீபத்தில் வருகை தந்ததால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி இன்னும் அவருக்கு நீங்கவில்லை. அரசியல் வாழ்வில் நாது திறமையை நிரூபித்துப் பார்த்து விட்ட அவர், எப்படியாவது ஒரு காரியத்தைச் சாதித்து விடத் தீர்மானித்திருந்தார்.

ரபீவு எடுத்துச் சொன்னார் "அமீரூல்முமினீன்! இது தமக்கு நல்ல நேரம், நகரத்தை நிர்மாணிக்கும் விஷயத்தில் நாம் கொண்டிருக்கும் அக்கறை மக்களுக்குத் தெரிகிறது. அப்பாசிய அரசாங்கம் தலையெடுத்தபோது அதற்கு எத்தனையோ விதமான எதிர்ப்புகள் கிளம்பின அவற்றை எல்லாம் தாங்கள் சமாளித்து வீட்டீர்கள். இது மக்களுக்குத் தெரியும். இஸ்லாமிய நாடு முழுவதையும் ஆளும் தகுதி தங்களுக்கு இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு வருகிறது. தங்கள் சாதனைகள் ஏராளம், அவை அனைத்தையும் விடச் சிறந்த சாதனை ஒன்றை இப்போது தாங்கள் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்."

செவ்வரியோடிய மன்கூரின் கண்கள் ரபீவு பக்கம் திரும்பின.

"நீர் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. இந்த நகரத்தைப் பிரமாதமாக அமைக்கப் போகிறேன்.

உமையாக்களின் காலத்தில் திமஷ்க் சிறந்து விளங்கியது போல், என்னுடைய காலத்தில் பக்தாத் சிறந்து விளங்கப் போகிறது. நீர் சொல்வதுபோல், இது மிகப் பெரும் சாதனைதான். ஆனால் இந்தச் சாதனைக்கு முன்னால் இன்னும் ஒன்றைச் சாதிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். காதும் காதும் வைத்த மாதிரி அதை இரகசியமாகச் சாதித்து விடப் போகிறேன். இதுவும் சாதனைதான் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இது மிக முக்கியமானதும் கூட. ஆனால் இந்தச் சாதனையை மக்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. தெரிந்து கொள்ளவும் கூடாது."

மன்சூரின் முகம் குரூரமாக மாறிற்று.

"ரபீவு ! நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று உமக்குத் தெரிகிறதா?"

அமைச்சரின் மனத்தில் பளிச்சென்று இமாம்ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் முகம் தோன்றிற்று. சமீபகாலமாக மன்சூரின் மனம் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் உயிரையே குறியாகக் கொண்டிருக்கிறது என்று அவருக்குத் தெரியும். அரசியலை விட்டு ஒதுங்கி நின்ற இமாமவர்கள் சமூக வாழ்வையும் துறந்து விட்டு வீட்டோடு இருந்தார்கள். அப்பாசிய அரசாங்கத்துக்கு அவர்களால் ஆபத்து உண்டு என்பதை அமைச்சரால் நம்ப முடியவில்லை, இப்படி மன்னருக்கு இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் மீது

ஏற்பட்டிருக்கிறவெறுப்பைப் பார்க்கும்போது
அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவருக்கு மட்டுமல்ல, நமக்கும் இது
ஆச்சரியமானதுதான். அப்பாசிய அரசாங்கத்தின்
தோற்றத்திற்கு முன்னால் திமஷ்கிலிருந்து ஆட்சி
செய்து கொண்டிருந்த உமையாக்களுக்கு
நபிப்பரம்பரையினர் மீது வெறுப்பு இருந்தது.
ஹாஷிமியர்களுக்கும் உமையாக்களுக்குமிடையில்
பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்ந்து வந்த
பகைமைக்குத் தக்க காரணமும் இருந்தது.

ஆனால் இப்போது பக்தாதிலிருந்து ஆட்சி செய்து
கொண்டிருந்த மன்சூர் உமையாக்களின் சந்ததியில்
தோன்றியவர் அல்ல. அவருக்கும்
ஹாஷிமியர்களுக்கும் எவ்விதப் பகைமையும் இருக்க
நியாயமில்லை. இவரது மூதாதையர்களில் ஒருவர்
அப்பாஸ் (ரழியல்லாஹு அன்ஹு) என்ற நபித்
தோழர். அலியாரின் தந்தையான அபூதாலிப்
அவர்களுக்கு இவர் சகோதரர்; பெருமானாருக்குப்
பெரிய தகப்பனார். இவரது குமாரரான
அப்துல்லாஹ்வும் அலியாரும் ஒன்று சேர்ந்து
ஒற்றுமையுடன் மதீனாவின் பள்ளிவாசலில் மார்க்க
அறிவுரை வழங்கிய காலம் ஒன்று இருந்தது என்பது
இங்கு குறிப்பிடத் தேகுந்தது.

எனவே பக்தாதின் அரசர்களை நிச்சயமாக
ஹாஷிமியர்கள் என்று குறிப்பிடலாம். ஆனால்

அவர்கள் தம்மை அப்படி அழைத்துக் கொள்ளவில்லை. அப்பாசியர்கள் என்று பெயர் சூட்டிக் கொண்டார்கள். இப்படிப் பார்க்கும் போது இமாம் சாதிக் அவர்களும் மன்சூகும் ஒரே வித்திலிருந்துதான் தோன்றியிருக்கிறார்கள். குடும்ப ரீதியாக அவர்களுக்கு மத்தியில் பகைமை இருப்பதற்கு நியாயமில்லை. எனவே இந்தப் பகைமையை அரசியல் ரீதியானது என்று துணிந்து கூறலாம்.

"அலியாரின் குடும்பத்துக்கும் அப்பாஸின் குடும்பத்துக்குவிடையில் பகைமையைத் தோற்றுவித்த முதல் மனிதர் மன்சூர். இதற்கு முன் இந்த இரண்டு குடும்பங்களும் ஒற்றுமையோடு ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தன" என்றுகூறுகிறது. 'தாரீகுல்குலபா' என்ற நூல், இதை எழுதியவர் ஜலாலுதநீன் சுயூதீ. 'தபஸீர் ஜலாலைன்' என்ற பிரபலமான நூலைத் தயாரித்த இரட்டை ஆ சிரியரில் இவர் ஒருவர்.

இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களைக் கொல்வதற்கு மன்சூர் பல தடவைகள் முனைந்திருக்கிறார். எல்லாவற்றிலும் அவருக்குத் தோல்வியே கிடைத்தது.

அமைச்சர் ரபீவு அசையாமல் உட்கார்த்திருந்தார். அவரைப் பற்றியோ அவருடைய கருத்தைப் பற்றியோ கொஞ்சமும் கவலைப்படாத மன்சூர் கையைத் தட்டினார்.

ஹிஜாஸ் மாகாணவாசி போல் உடையணிந்த ஒருவன் எதிரில் வந்து நின்று குனிந்து நிமிர்ந்து மரியாதை செலுத்தினான் "கட்டளைக்குக் காத்திருக்கிறேன், அமீரூல் மூமினீன்! நான் தங்களுக்காக என்ன செய்ய வேண்டும்?"

அமைச்சரைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்து விட்டு மன்சூர் பேசினார்: "அப்பாசிய அரசாங்கத்தின் ஒற்றர்கள் அனைவரிலும் நீ பெரிய கெட்டிக்காரன் என்று கேள்விப் பட்டேன். உன் திறமையையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் முஹம்மத் பின் அஷ்அத் பாராட்டுகிறார், அவரை உனக்குத் தெரியுமல்லவா?"

"தெரியும். அரசே!" என்றன் நின்று கொண்டிருந்தவன்.

"திறமை மிக்க ஒற்றன் ஒருவன் தேவை என்று நான் சொன்ன போது அவர்தான் உன் பெயரைச் சொன்னார். அவருடைய வார்த்தையை நம்பி உன்னுடைய திறமையை நம்பி மகத்தான பொறுப்பு ஒன்றை உன்னிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறேன்."

"அமீரூல் மூமினீன்! அப்பாசியப் பேரரசுக்கு என்னால் இயன்றதை அவசியம் செய்வேன். கட்டளைக்குக் காத்திருக்கிறேன் ."

காதும் காதும் வைத்த மாதிரி காரியத்தை முடித்து விட வேண்டும். இது அரசாங்க இரகசியமாக இருக்கட்டும்!" என்ற மன்சூர், அந்த ஒற்றன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை விளக்கினார்.

அவன் அணிந்திருந்த ஹிஜாஸ் மாகாண உடையை அகற்றி, குராசான் பகுதியில் மக்கள் அணிகிற உடையை அணித்து கொள்ள வேண்டும். இந்தமாறு வேடத்தில் அவன் பக்தாத் மாநகரத்திலிருந்து மதீனாவுக்குப் புறப்பட வேண்டும். மதீனாவிலுள்ள பெரிய மனிதர்களிடமெல்லாம் அவன் பழக வேண்டும். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களை அணுகி, "நான்கு ராசசளைச் சேர்த்தவன்; அங்கு தங்களது ஆதரவாளர்களில் ஒருவன். எனக்குப் பத்துக்கள் கிடையாது!" என்று அவன் சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சிறிது நாள் பழகிய பிறகு அவர்களை விஷம் வைத்துக் கொண்டு விட வேண்டும்! எப்படி. எதில் விஷம் வைப்பது என்ற பிரச்சினை ஒற்றளின் தீர்மானத்திற்கு விடப்பட்டிருந்தது. அவன் எப்படி வேண்டுமானாலும், எதில் வேண்டுமானாலும் விஷம் வைத்துக் கொல்லலாம்.

சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின்னர் மன்சூர் சொன்னார்: "ஜாபர் சாதிக் திராட்சைக் கனிகளை விரும்பிச் சாப்பிடுவார். உனக்கு நினைவிருக்கட்டும்..."

ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இஸ்லாமிய நாடு முழுவதற்கும் ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்த ஞான விளக்கை அணைப்பதற்கு வேண்டிய சதித் திட்டம் தயாராகி விட்டது!

ஒற்றன் போய் விட்டான். இதையொட்டி அந்த அரச மண்டபத்தில் நிலவியது பயங்கர நிசப்தம்.

"அமீருல் மூமினீன்!" தயக்கத்துடன் கூப்பிட்டார் ரபீவு. மன்சூருக்குக் காதில் விழவில்லை. அவர் மனம் இப்போது மதீனாவில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

"அரசே! நான் ஒன்று சொல்லாமா?"

மன்சூர் திரும்பினார். "சொல்ல வேண்டியதுதானே?"

"இது தங்களுக்குப் புதிய முயற்சியல்ல. ஜாபர்சாதிக்கைக் கொல்வதற்குத் தாங்கள் பல தடவைகள் முயன்றிருக்கிறீர்கள். தங்கள் திறமையைப் போற்றி மதிக்கிறவர்களில் நானும் ஒருவன். இருந்தும் தங்களுக்குத் தோல்வியே கிடைத்தது. இதிலிருந்து எனக்குத் தெரிகிறது.."

"என்ன தெரிகிறது?"

"இந்தக் காரியத்தை இறைவனே விரும்பவில்லை என்று தெரிகிறது. ஏறத்தாழ எழுபது ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்ட அந்த வயோதிகர் இன்னும் கொஞ்ச நாள் உயிரோடிருக்க வேண்டும் என்று இறைவன் விரும்புவதாக நான் நினைக்கிறேன் .."

"தோல்வி என்பது இயற்கையானது. ஒரு காரியத்தில் இரண்டொரு தோல்விகள் ஏற்பட்டு விட்டால், அது இறைவனின் விருப்பத்துக்கு மாறுபட்டது என்பது பொருளல்ல. தோல்விகளுக்குப் பிறகு வெற்றி கிடைக்க முடியும். தவிர, இந்தத் தடவை நான் கையாளுகிற முறை புதியது..."

பக்தாதிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த ஒற்றன் சில நாட்கள் மதீனாவில் தங்கிச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இதற்கிடையில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் அன்பையும் பெற்றுக் கொண்டான். தன் மீது அவர்களுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் ஏற்படாதவாறு நடந்து கொண்டான். அவன் கொடுத்த அன்பளிப்புக்களை அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். 'ஒரு மனிதனால் மற்றொரு மனிதனுக்கு நன்மையோ தீமையோ செய்ய முடியாது' என்று உறுதியாக நம்பிய இமாமவர்கள் இப்படி நடந்து கொண்டதில் ஆச்சரியமில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஒற்றன். திராட்சைக் கனிகளில் விஷத்தைத் திணித்து அன்பளிப்பாகக் கொடுத்ததிலும் ஆச்சரியமில்லை.

இமாமவர்கள் அந்த அன்பளிப்பைச் சாப்பிட்டு விட்டார்கள்!

"இமாம்சாதிக் அவர்களுக்கு இதற்குமுன் சில தடவைகள் விஷம் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு விஷத்தினால் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படவில்லை. இந்தத் தடவை உடனுக்குடனே அவர்களுக்கு நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டது" என்று எழுதுகிறார். 'மனாஹிஜுஅன்வாரில் மஅரிபா' என்ற நூலின்ஆசிரியர்.

"இறைவன் வகுத்த நேரம் வந்து விட்டால் மரணம் என்பது ஒரு வினாடி முந்துவதுமில்லை; ஒரு வினாடி

பிந்துவதுமில்லை" என்ற திருக்குர்ஆளின்கருத்து எத்துணை பொருத்தமானது!

இந்த ஆசிரியர் ஒரு விஷயத்தில் கருத்து வேற்றுமை கொண்டிருக்கிறார். ஒரு சமயம் மன்சூர் ஏற்பாடு செய்திருந்த விருந்தில்தான் இப்படி விஷம் கலக்கப்பட்டதாம்; இந்த விஷத்தினால்தான் இமாமவர்கள் இறந்தார்களாம்!

"இமாமவர்களுக்கு விஷம் கொடுத்தவர் 'முஹம்மது பின் சுலைமான்' என்கிறது 'தாரீகுல் அவ்லியா' என்றநூல்.

"மதீனாவின் அதிகாரி ஒருவர் மூலம் விஷம் கொடுக்கப்பட்டது" என்று கூறுகிறார்கள், ஷீயாவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள்.

எனவே எதன் மூலம், யார் மூலம் விஷம் கொடுக்கப்பட்டது என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இருந்தாலும், இமாம்மவர்களின் மரணத்துக்கு விஷம்தான் காரணம் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை கிடையாது.

இறுதிப் போதனை

மதீனமா நகரில், இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் வீட்டில் நண்பர்கள் கூடியிருந்தார்கள். உறவினர்கள் அனைவரும் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

கடுமையான நெஞ்சு வலியுடன் இமாமவர்கள் படுத்திருந்தார்கள். தாம் உட்கொண்டிருந்த விஷத்தை முறிப்பதற்கு அவர்கள் எந்தவித முயற்சியும் செய்யவில்லை, மரணத்தைத் திருப்தியோடு வரவேற்பவர் போல் அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். "நாங்கள் ஒரு செல்வத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம், அது இப்போது எங்களுக்குக் கிடைக்காது. எங்கள் வாணாளெல்லாம் கழிந்த பிறகு தான் அது எங்களுக்குக் கிடைக்கும் ' என்று ஒரு சமயம் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்தச் செல்வத்தை எதிர்பார்ப்பது போல அவர்களின் முகத்தில் அமைதியும் ஆர்வமும் பிரதிபலித்தன. தாம் உட்கொண்ட விஷம் பற்றி அவர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அதுபற்றித் தம் நண்பர்களிடம் ஒருவார்த்தை பேசவில்லை!

அவர்களின் படுக்கையருகில் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார் மூசா காஸம், தமது வாணுளில் 68 ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்ட இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் இந்தக் கட்டத்தில் தம் குமாரருக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் சரித்திர முக்கியத்துவம் பெற்றவை.

'தாரீகெ அஸ்ரெஜாபரீ ' என்ற நூலில் காணப்படுகிற அந்த அறிவுரைகளின் நேரடியான தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு அடுத்து இடம்பெறுகிறது.

"மகனே! என்னுடைய அறிவுரைகளை ஏற்றுக் கொள். என் வார்த்தைகளையும் பாதுகாத்துக் கொள். அவற்றைப் பாதுகாத்துக் கொண்டால் நீ வெற்றியோடு வாழ்வாய்; பாராட்டுக்குரிய நிலையில் மரணமடைவாய். மகனே! இறைவன் பங்கிட்டுக் கொடுத்ததை வைத்துத் திருப்தியடையகிறவன் யாருடைய கையையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லை. மற்றவர்களின் உடைமைகளுக்கு ஆசைப்படுகிறவன் வறிய நிலையில் மரணமடைவான். இறைவன் பங்கிட்டுக் கொடுத்ததை வைத்துத் திருப்தியடையாதவன், இறைவன் மீது சந்தேகம் கொண்டவனாவான். இறைவனின் தீர்ப்புக்கு யார்தான் குறை சொல்ல முடியும்? தனக்கு வருகிற அவமானத்தைச் சிறிதாக மதிக்கிறவன், பிறருக்கு வருகிற அவமானத்தைப் பெரிதாக மதிப்பான்.

"மகனே! மற்றவர்களின் மானத்தை வாங்குகிறவன் தன்னுடைய மானத்தைக் காற்றில் பறக்க விட்டு விடுவான். துரோகத்துக்காக வாளை உருவியவன் அந்த வாளினாலேயே கொல்லப்படுவான். தன் சகோதரனுக்குக் குழி தோண்டுகிறவன் அந்தக் குழியிலேயே விழுந்து மடிவான். மூடர்களுடன் பழகுகிறவன் தாழ்த்தப்படுவான் அறிஞர்களுடன் பழகுகிறவன் உயர்த்தப்படுவான். தீய இடங்களில் பிரவேசிக்கிறவன் சந்தேகிக்கப்படுவான்.

"மகனே! உனக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறேன். உனக்குத் தேவையில்லாத விசயத்தில் தலையிடாதே. இல்லையேல் உனக்கு அவமானம் ஏற்படும்.

"மகனே! உனக்குச் சாதகமாக இருந்தாலும், பாதகமாக இருந்தாலும் உண்மையைக் கூறிவிடு திருக்குர்ஆனை ஒது. நல்லதை எடுத்துக் கூறு. கெட்டதைத் தடுத்து நிறுத்து. மீண்டும் எச்சரிக்கை செய்கிறேன், யாரைப் பற்றியும் புறம் பேசாதே. மக்களின் உள்ளங்களில் இது வெறுப்பை விதைத்து விடும், மக்களிடமிருக்கிற தீமைகளை ஆராயாதே.

"மகனே! நீ சந்தித்து உரையாட நினைத்தால், நல்லவர்களைச் சந்தித்து உரையாடு. தீயவர்களைச் சந்திக்காதே. இவர்கள் உறுதி வாய்ந்த பாறைக்கு நிகரானவர்கள். அந்தப் பாறைக்குள் ஈரம் இருக்காது, இவர்கள், காய்ந்து போன இலைகளுடன் கூடியமரத்துக்கு ஒப்பானவர்கள்; வறண்டு போன நிலத்துக்குச் சமமானவர்கள்.'

நண்பர்களுக்கு

நண்பர்களும் உறவினர்களும் கூடியிருந்த அந்தச் சிறிய அறையில் இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் அமைதியான குரல் பலவீனத்துடன் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த நேரத்திலும் அவர்கள் தமது மதிப்பிற்குரிய நண்பர்களை மறக்கவில்லை. கூடியிருந்த நண்பர்களைப் பார்த்து இமாமவர்கள்

கூறிய இறுதி அறிவுரைகள் தங்கத் தகட்டில் எழுதி வைக்கத் தகுந்தவை.

"நண்பர்களே! உங்கள் நாயனிடம் ஆரோக்கியத்தைக் கேளுங்கள். உங்கள் கண்ணியத்தையும் மன அமைதியையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு முன்னால் வாழ்ந்து மறைந்த நல்லவர்கள் எதையெல்லாம் தவிர்த்துக் கொண்டார்களோ அதையெல்லாம் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இறைவனுக்கு முறைப்படி வழிபடுங்கள்.

"உங்கள் நாவுக்குக் கட்டுப்பாடு வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நல்லதைத் தவிர்த்து வேறு எதற்கும் அதனை அசைக்காதீர்கள், உண்மைக்கு மாறுபட்ட விதத்தில் சாட்சி சொல்லாதீர்கள், யாரைப் பற்றியும் அவதூறு பேசாதீர்கள் இப்படி உங்கள் நாவை நீங்களே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டால் அது உங்களுக்குத்தான் நல்லது.

"உங்கள் தேவைகளை இறைவனிடம் கேளுங்கள். இந்தப் பிரார்த்தனையை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் நீங்கள் இப்படிப் பிரார்த்தனை செய்வதை இறைவன் விரும்புகிறான். நீங்கள் கேட்கும் பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றித் தருவதாக வாக்குறுதியளிக்கிறான்.

"நண்பர்களே! இறைவனின் கட்டளைகளை முறைப்படி நிறைவேற்றுங்கள். உங்கள் மனத்தின் குரலுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காதீர்கள். அது முரண் வழியில்

இன்பம் காணக் கூடியது. எனவே அதன் குரலால் உங்களுக்கு எந்த நன்மையும் கிடையாது. தன் மனத்தின் குரலுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து நடக்கிறவன்தான் வழி கெட்டவன். இயன்றவரை உங்கள்உள்ளத்தைத் திருத்துங்கள். இந்த வேலையைச் செய்தால் நீங்கள்தான் நன்மையடைவீர்கள். இல்லாவிட்டால் வரக் கூடிய துன்பத்துக்கு நீங்கள்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

"உங்களுக்கு இறைவன் கொடுத்த இன்பதுன்பங்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இந்த மனப்பான்மை இல்லாத மனிதனை உண்மை முஸ்லிம் என்று சொல்ல பெருமை கொள்ளாதீர்கள். அது இறைவனுக்கே உரித்தான ஒன்று, அதில் பங்குபெறும் தகுதி மற்றவர்களுக்குக் கிடையாது. உங்களில் ஒருவர் மற்றொருவருக்கு மோசம் செய்யக் கூடாது. இது நல்லவர்களின் குணமல்ல.

தமது வாணுளில் 68 ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்ட இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் அந்த அறையில் படுத்திருந்தார்கள். உலக வாழ்க்கை என்ற பிரயாணத்தில் இறுதிக் கட்டத்திற்கு அவர்கள் வந்து விட்டார்கள். இதைத் தொடர்ந்து புதியதொரு பிரயாணம் தொடங்கப் போகிறது.

தம் வாணாளில் பெரும் பகுதியை ஆத்மிகத் துறைக்கு அர்ப்பணித்து விட்ட அந்த ஞானவிளக்கு ஹிஜ்ரி 148

ரஜப்பிறை 15-ல், உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் துக்கத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு அணைந்தது.

அப்புறம் அந்த அறையில் ஒவ்வொரு நாளும் விளக்கு ஏற்றி வைத்தார்கள், உறவினர்கள், ஆனால் அணைந்த விளக்கினால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை இந்தப் புதிய விளக்கினால் நிரப்ப முடியவில்ல!

நல்லடக்கம்

பின்னர் இமாமவர்களின் உடலை நல்லடக்கம் செய்வதற்கான வேலைகள் துவங்கின இந்த வேலையில் மூசாகாஸிம் பெரிதும் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். "என்தந்தையார் 'இஹ்ராம்' கட்டும் போது உபயோகித்த இரண்டு ஆடைகளும் பயன் பட்டன. இவை எகிப்திலிருந்து வந்த வெள்ளை ஆடைகள். அவர்கள் போர்த்திக் கொண்டிருந்த ஆடை, அலி (ரஹ்மீயல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களிடமிருந்து கிடைத்த தலைப்பாகைத் துணி, நாற்பது தங்கக் காசுகளுக்கு வாங்கப்பட்ட யமன் நாட்டுத்துணி ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டு 'கஃபன்' இடும் வேலையை நான் முடித்தேன். என் தந்தையாரின் உடலை நல்லடக்கம் செய்வதற்கு 400 தங்கக் காசுகள் செலவாயின!" என்றுசொல்கிறார் மூசா காஸிம். இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்களின் மறைவுக்குப் பின்னர் 'இமாம்' என்ற பதவிக்கு வந்தவர் இவர்.

மதீனாவில் மரணமடைந்த இமாம் ஜாபர்சாதிக் அவர்கள் 'ஜன்னத் பகீவ்' என்னும் இடத்தில் நல்லடக்கம்

செய்யப்பட்டார்கள். அவர்களின் தந்தையாரும் பாட்டனாரும் இதே இடத்தில்தான் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆதார நூற்கள்:

கஷ்டபுலகும்மா

கராயிஜ்

பிஹாரூல்அன்வார்

முன்தஹல்ஆமால்

ஸிந்தகானிஇமாம்ஜாஃபர்சாதிக்

ரவ்லதுல்வாயிலின்

மனாகிபுல்அயிம்மா

மனாகிபிப்துஸுஹர்ஆஷோப்

தாரீகுல்அவ்லியா

தாரீகுல்குலஃபா

மனாஹிஜு அன்வாரில்மஅரிஃபா

தாரீகெஅஸ்ரெஜாஃபர்

A SHORT HISTORY OF THE SARACENS THE STORY OF ISLAM